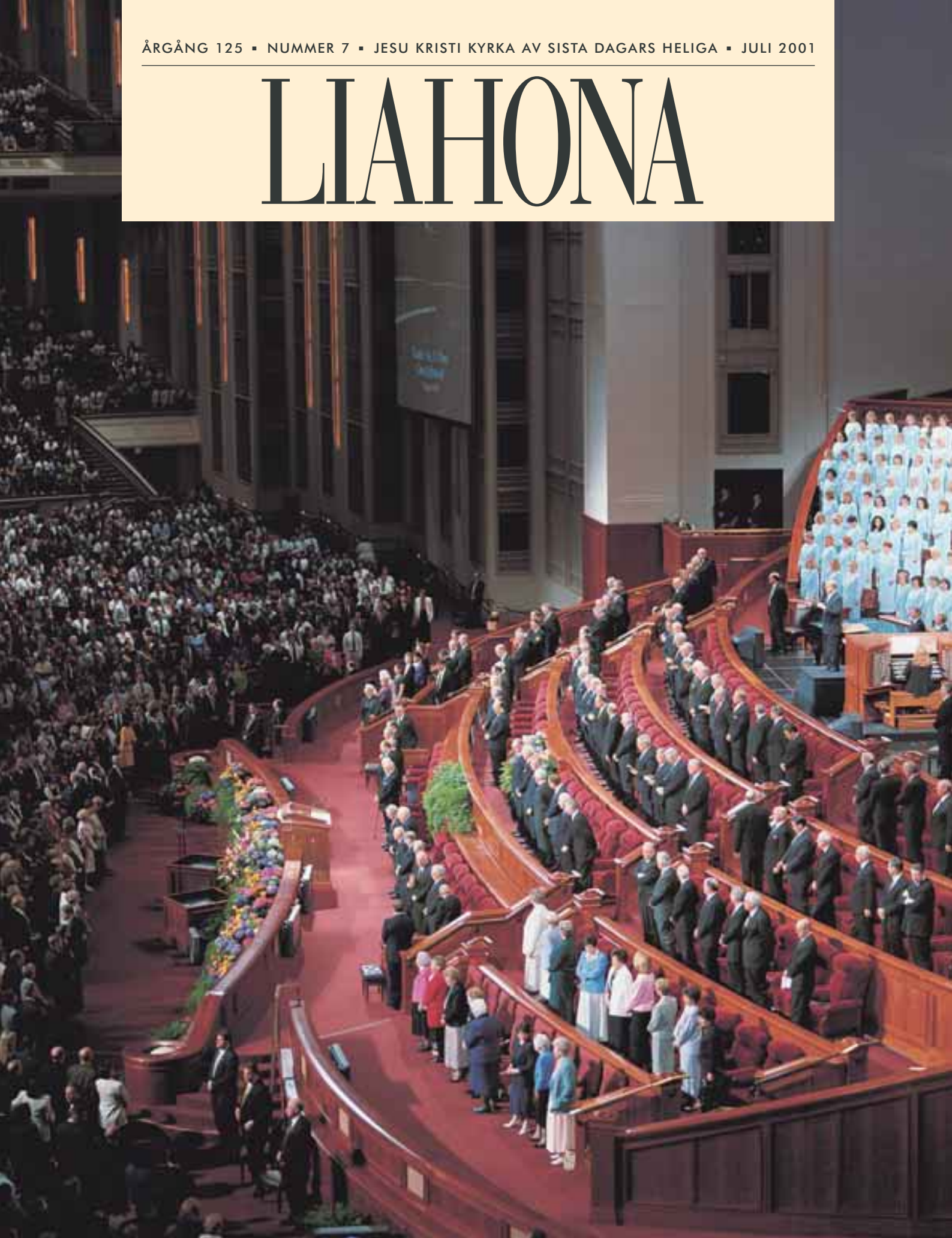

ÅRGÅNG 125 ■ NUMMER 7 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ JULI 2001

LIAHONA

Susquehannafloden, av Linda Curley Christensen

Vildmarken längs Susquehannafloden på landsbygden i Pennsylvania och New York var platsen för några av de viktigaste händelserna i återställelsen. Bland annat var det där som Johannes döparen återställde aronska prästadömet och där som Petrus, Jakob och Johannes återställde melkisedekska prästadömet, "förklarande att de innehade rikets nycklar och nycklarna till tidernas fullhets utdelning!" (L&F 128:20).

Rapport från 171:a årliga generalkonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Ständiga utbildningsfonden tillkännagavs, nya generalauktoriteter kallades under sessionerna som hölls den 31 mars till 1 april 2001 i konferenscentret i Salt Lake City i Utah

”Som inledning på konferensen vill jag bara helt kort ge en rapport om tillståndet i kyrkan”, sade president Gordon B Hinckley på lördagsmorgonen den 31 mars 2001. ”Den är starkare än någonsin förr. Den är inte bara större till antalet, utan jag tror att det finns större trofasthet bland medlemmarna i allmänhet.”

”Ett av kännetecknen på kyrkans tillväxt och livskraft är byggandet av tempel”, sade han. ”Vi ska fortsätta att föra tempen till folket och göra det lättare för sista dagars heliga överallt att få del av de välsignelser som endast kan fås i dessa heliga hus.” Han tillade: ”Vi har besökt och överväger ett avsevärt antal tänkbara tempelplatser.”

Under prästadöms-sessionen på lördagseftermiddagen tillkännagav president Hinckley att ständiga utbildningsfonden skulle upprättas, som ska hjälpa unga medlemmar i kyrkan utanför Förenta staterna, till största delen hemvända missionärer, att få en utbildning som de annars inte skulle ha råd med. ”På de platser där fattigdomen är utbredd bland vårt folk”, sade president Hinckley, ”måste

Medlemmar tittar ut över Salt Lake City från en av konferenscentrets balkonger.

vi göra allt vi kan för att hjälpa dem att lyfta sig själva och skaffa sig en grund av självtillit som de kan få genom utbildning. Utbildning är nyckeln till möjligheter. . . . Detta är ett djärvt initiativ, men vi tror att det behövs och att det ska få framgång.” Utlåningsprogrammet kommer att börja i höst.

Generalkonferensens sessioner leddes av president Thomas S Monson, förste rådgivare, och av president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet.

Genom röstning understöddes nya medlemmar i de sjuttios alla fem kvorum. Två medlemmar i de sjuttios andra kvorum understöddes som medlemmar i första kvorumet, och fyra andra bröder kallades också till detta kvorum. Sex nya bröder understöddes som medlemmar i andra kvorumet. Tredje, fjärde och femte kvorumet ökade med 22 medlemmar – nya områdesauktoritetssjuttio som kallades från Canada, Centralamerika, Förenta staterna, Japan, Mexico, Sydafrika och Sydamerika.

Konferenssessionerna översattes till 49 språk för besökare. Sessioner direktsändes via satellit till möteshus i Förenta staterna, Canada, Latinamerika, Europa, Västindien och Sydafrika. Över 1.500 radio- och tv-stationer och kabel- eller satellitsystem förmedlade alla eller vissa av konferenssessionerna. Alla sessioner fanns också att tillgå på www.lds.org som ljud- och tv-utsändning på engelska och på 34 andra språk enbart som ljudutsändning. Videoband framställdes senare för områden i kyrkan där utsändningen inte kunde tas emot.

– Redaktionen

INNEHÅLL

- 1 RAPPORT FRÅN 171:a ÅRLIGA GENERALKONFERENSEN
FÖR JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 VERKET GÅR VIDARE
GORDON B HINCKLEY
- 6 DET VIKTIGASTE FÖRST
RICHARD G SCOTT
- 9 "ATT VANDRA ÖDMJUKT INFÖR GUD"
MARLIN K JENSEN
- 12 EN GUD SOM GÖR UNDER
SYDNEY S REYNOLDS
- 15 "STÅ SÅSOM VITTNEN OM MIG"
JEFFREY R HOLLAND
- 18 MEDKÄNSLA
THOMAS S MONSON

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 22 RÖSTNING PÅ KYRKANS ÄMBETSMÄN
THOMAS S MONSON
- 23 RAPPORT FRÅN KYRKANS REVISIONSAVDELNING
WESLEY L JONES
- 24 STATISTISK RAPPORT FÖR ÅR 2000
F MICHAEL WATSON
- 25 "BERÖRINGEN AV MÄSTARENS HAND"
BOYD K PACKER
- 28 MISSIONÄRSPAR: EN TID ATT TJÄNA
ROBERT D HALES
- 32 DAVID, EN FRAMTIDA MISSIONÄR
DARWIN B CHRISTENSON
- 34 "FÖR ATT VITTNÄ OM MIN ENFÖDDE"
L ALDIN PORTER
- 37 PERSONLIG FÖRBEREDELSE FÖR TEMPELVÄLSIGNELSER
RUSSELL M NELSON
- 41 VI BYGGER EN GEMENSKAP AV HELIGA
L TOM PERRY

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 44 "VAKA MED MIG"
HENRY B EYRING
- 48 SKALLERORMAR ÄR INTE ATT LEKA MED
DAVID E SORENSEN
- 51 PRÄSTADÖMETS KRAFT
JOHN H GROBERG
- 53 "DEM SOM ÄRAR MIG VILL OCKSÅ JAG ÄRA"
JAMES E FAUST
- 57 TILL UNDSÄTTNING
THOMAS S MONSON

- 60 DEN STÄNDIGA UTBILDNINGSFONDEN
GORDON B HINCKLEY

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 68 FÖDD PÅ NYTT
JAMES E FAUST
- 72 "PLÖJA MED HOPP"
NEAL A MAXWELL
- 75 EN INBJUDAN MED ETT LÖFTE
KEITH B MCMULLIN
- 77 OFFER – EN EVIG INVESTERING
CAROL B THOMAS
- 79 "HANS ORD SKOLEN I TAGA EMOT"
M RUSSELL BALLARD
- 82 TRONS UNDER
GORDON B HINCKLEY

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 85 TACKSAMHET OCH TJÄNANDE
DAVID B HAIGHT
- 88 FASTELAGEN
JOSEPH B WIRTHLIN
- 92 FÖRENADE I KÄRLEK OCH VITTNESBÖRD
JOHN K CARMACK
- 94 ATT FÖRHÖJA VÅR UPPLEVELSE AV TEMPLET
L LIONEL KENDRICK
- 97 BYGGA RIKET
BRUCE D PORTER
- 99 FOKUSERING OCH PRIORITERINGAR
DALLIN H OAKS
- 102 FARVÄL TILL NÄSTA GÅNG
GORDON B HINCKLEY

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE

- 104 ER CELESTIALA GUIDE
SHARON G LARSEN
- 106 ATT UTVECKLA VÅR FÖRMÅGA TILL ANDLIGHET
CAROL B THOMAS
- 109 EN TRÖSTARE, EN VÄGLEDARE OCH ETT VITTNÄ
MARGARET D NADAULD
- 112 HUR KAN JAG BLI DEN KVINNA SOM JAG DRÖMMER
OM ATT BLI? GORDON B HINCKLEY
- 64 GENERALAUKTORITETER I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA
DAGARS HELIGA
- 116 DE TALADE TILL OSS
- 117 BIORGANISATIONERNAS GENERALPRESIDENTSKAP
- 117 UNDERVISNINGSHJÄLPMEDEL
- 123 NYA GENERALAUKTORITETER

Verket går vidare

President Gordon B Hinckley

"Låt oss vara goda människor. Låt oss vara vänskapliga människor. Låt oss vara goda grannar. Låt oss vara sådana som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga borde vara."

Mina bröder och systrar! Mitt hjärta är fyllt av tacksamhet denna morgon då vi samlas till denna stora konferens. Jag är tacksam att Herren låtit mig leva för att uppleva denna dag. Som jag påminde de unga kvinnorna som jag talade till för en vecka sedan, gav någon mig nyligen ett exemplar av årsboken från min gamla skola. Det var året jag tog examen. Det var för 73 år sedan. Jag gick i avgångsklassen 1928. Det var en märklig upplevelse att bläddra igenom den. De flesta av dem som var så unga och energiska då har gått bort. Några är kvar, men de är rynkiga och något darriga i rörelserna. Då och då när jag klagar över någon liten krämpa, säger min hustru: "Det är åldern, gosse."

Jag upprepar: Jag är djupt tacksam för att få leva. Jag tycker det är en spännande och underbar tid vi lever i. Jag tackar Herren för män och kvinnor med stor hängivenhet och stor förmåga som gör så mycket för att förlänga människans liv och göra det bekvämare och behagligare. Jag är tacksam för skickliga läkare som hjälper oss med våra besvär. Jag är tacksam för underbara vänner, bland vilka jag räknar de goda och trofasta hela världen över som jag har lärt känna. Tack för allt ni gör för mig, för breven ni sänder, för blommor och böcker och olika uttryck för omtanke och kärlek. Jag är tacksam för generösa vänner genom vilkas vänlighet jag fått möjlighet att komma ut bland de heliga i jordens nationer för att träffa dem, för att dela vittnesbörd och kärlek med dem. Jag är tacksam för min kära hustru med vilken jag delat nära 64 år av kamratskap. Jag känner mig tacksam för trofasta ättlingar. Herren har välsignat mig på ett förunderligt sätt.

Jag är tacksam för mina bröder generalauktoriteter som är så vänliga och visar mig sådan aktning. Jag är tacksam för var och en av er i denna stora familj på över 11 miljoner, som utgör Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Som inledning på konferensen vill jag bara helt kort ge en rapport om tillståndet i kyrkan.

Den är starkare än någonsin förr. Den är inte bara större till antalet, utan jag tror att det finns större trofasthet bland medlemmarna i allmänhet. Under de gångna sex månaderna har vi haft tillfälle att inviga tempel, här och där över hela jorden. Vi har hört vittnesbörd ges om sanningen i detta verk på olika språk. Vi har sett den imponerande tron hos vårt folk där de färdas långa avstånd för att komma till dessa invigningar. Vi har bevittnat en underbar tillväxt i fråga om tempelaktivitet. Vi upplever en långsam men stadig förbättring inom de flesta verksamhetsområden.

Jag är så tacksam att vi lever i en tid som är jämförelsevis fredlig. Inga storkrig rasar i världen. Det är oroligt här och där, men det finns ingen stor,

Stora folkmassor var närvarande vid varje session av den 171:a årliga generalkonferensen.

världsomfattande konflikt. Vi kan föra evangeliet till så många nationer i världen och välsigna människors liv varhelst det kommer.

Vi är på god väg att förbättra utbildningsmöjligheterna för våra ungdomar. Vi har tillkännagivit att Ricks College kommer att bli en fyraårig skola och kallas BYU-Idaho. Vi är tacksamma att veta att skolan nu blivit ackrediterad av myndigheterna. Det är enastående att detta skett på så kort tid.

Vi uppför nya byggnader i en omfattning som vi aldrig tidigare drömt om. Det måste vi om vi ska hålla jämna steg med kyrkans tillväxt.

Välfärdsprogrammet går framåt. Vi är särskilt tacksamma för att vi har kunnat ge humanitär hjälp i anse- nlig omfattning i många delar av

världen. Vi har sänt ut mat, medicin, kläder, sängkläder och andra förnödenheter till hjälp för dem som plötsligt blivit offer för katastrofer.

I kväll kommer jag att tala till bröderna i prästadömet om ett annat program som jag tror kommer att vara av stort intresse för er alla.

Ett av kännetecknen på kyrkans tillväxt och livskraft är byggandet av tempel. Jag har talat om detta förut, men jag är djupt tacksam att vi, när vi sist möttes, lyckats uppnå målet att ha 100 tempel i verksamhet i slutet av år 2000. Vi har faktiskt överskridit detta. Vi har just kommit tillbaka från invigningen av ett tempel i Uruguay, det 103:e templet i verksamhet i kyrkan.

Det stora tempelbyggnadsarbetet pågår över hela världen. Jag tittade

häromdagen på en lista över alla tempel som nu är i verksamhet eller som har tillkännagivits – 121 tempel. Jag förundrades över hur lång listan var och över den otroliga variationen av områden där de är belägna. Det är underbart, men vi är inte nöjda. Vi ska fortsätta att föra templen till folket och göra det lättare för sista dagars heliga överallt att få del av de välsignelser som endast kan fås i dessa heliga hus.

Jag har tidigare sagt att templets välsignelser utgör den prästadömet fullhet som Herren talade om när han uppenbarade sin vilja för profeten Joseph Smith. Då templen placeras mycket närmare vårt folks hem, får de tillgång till alla de förordningar som kan ges i Herrens hus för både levande och döda.

Tempel kommer snart att invigas i Winter Quarters, Nebraska; Guadalupe, Mexico och Perth, Australien. De är under uppförande i Asunción, Paraguay; Campinas, Brasilien; Trestadsområdet i Washington; Köpenhamn, Danmark; Lubbock, Texas; Monterrey, Mexico; Nauvoo, Illinois; Snowflake, Arizona och Haag, Nederländerna. Ytterligare sex tempel har tillkännagivits och första spadtaget kommer snart att tas för dessa. Dessutom har vi besökt och överväger ett avsevärt antal tänkbara tempelplatser i Förenta staterna, Central- och Sydamerika, Europa och Stilla-havsöarna. Jag nämner inte några namn här, eftersom detta bara skulle skapa stor iver där vi ännu inte har mark att bygga tempel på.

Uppförandet av varje tempel innebär att kyrkan mognar allt mer. Vi ska fortsätta bygga dessa heliga Herrens hus så snabbt som vår energi och våra resurser tillåter. Vi är tacksamma för de trofasta sista dagars heliga som betalar sitt tionde och möjliggör detta program.

Vi saknar inte kritiker; en del av dessa är elaka och illvilliga. Vi har alltid haft dem, och jag antar att vi kommer att ha dem i all framtid. Men vi ska gå framåt, gälda ont med gott, vara hjälpsamma, vänliga och givmilda. Jag påminner er om vår Herres lärdomar i fråga om detta. Ni är alla bekanta med dem. Låt oss vara goda människor. Låt oss vara vänskapliga människor. Låt oss vara goda grannar. Låt oss vara sådana som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga borde vara.

Mina högt älskade bröder och systrar, jag uppskattar verkligen era böner och er kärlek. Jag betygar min kärlek till var och en av er. Må himlarna öppnas och må välsignelser komma till er i rikt mått då ni vandrar i trofasthet inför Herren.

Vi ska nu fortsätta med programmet för denna storslagna sammankomst.

Gud välsigne er, mina älskade medarbetare, ber jag i Jesu Kristi namn, amen. □

Det viktigaste först

Äldste Richard G Scott

i de tolv apostlarnas kворum

"Gör det bästa du kan medan du är på jorden för att få en idealfamilj. Att begrunda och tillämpa principerna i tillkännagivandet om familjen är till hjälp när du gör detta."

Ett av de mest glädjande ögonblicken i ditt liv – när du fylls av förväntan, spänning och tacksamhet – kan du inte komma ihåg. Detta hände i det förjordska livet, när du fick veta att din tid äntligen hade kommit att lämna andevärlden för att bo på jorden med en dödlig kropp. Du visste att du genom egna erfarenheter kunde få de lärdomar som skulle ge lycka på jorden, lärdomar som till slut skulle leda dig till upphøjelse och evigt liv som en förhålligad, celestial människa i din helige Faders och hans älskade Sons närhet. Du förstod att det skulle innebära utmaningar, för du skulle leva i en miljö med både rättfärdiga och onda inflytanden. Men säkert föresatte du dig att oavsett vad det kostade, oavsett vilka ansträngningar, lidanden och prövningar det

krävde, skulle du återvända med seger. Du hade sparats för att komma nu när evangeliets fullhet finns på jorden. Du kom nu när hans kyrka och prästödets myndighet att utföra de heliga tempelförordningarna finns här. Du såg fram emot att födas i ett hem där föräldrarna förväntades älska, fostra, stärka och lära dig sanningar. Du visste att med tiden skulle du få möjlighet att bilda din egen eviga familj som man eller hustru, far eller mor. O, vad du måste ha glatt dig åt denna framtidsutsikt!

Följande ord uttrycker det mest fundamentala syftet med att du finns på jorden:

"[Vi vilja] dana en jord, på vilken dessa kunna bo.

Vi vilja pröva dem med detta för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befäller dem.

De som bestå i sitt första tillstånd skola erhålla mera, men de som icke hålla sitt första tillstånd skola icke få härlighet i samma rike som de, som hålla sitt första tillstånd; och de som hålla sitt andra tillstånd skola krönas med mera härlighet på sina huvuden i all evighet" (Abraham 3:24–26).

Efter det att Adam satts på jorden sade Gud: "Låt oss göra en medhjälpare åt mannen, ty det är ej gott att mannen är allena, därför vilja vi dana en medhjälpare åt honom" (Abraham 5:14). Eva och Adam bildade den första familjen. Gud tillkännagav: "Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig

till sin hustru" (Moses 3:24). De hade barn som också bildade familjer. "Adam och hans hustru Eva upphörde icke att åkalla Gud" (Moses 5:16). Det familjemönster som är nödvändigt för Faderns lycksalighetsplan upprättades, och vårt behov av att ständigt "åkalla Gud" betonades. Du lever just nu enligt den planen. Genom det återställda evangeliet får vi veta att det finns en *idealfamilj*. Det är en familj som består av en rättfärdig bärare av det melkisedekska prästadömet med en rättfärdig hustru besegrad till sig och barn som fötts i förbundet eller beseglats till dem. Med en mor i hemmet i en omgivning där kärlek och hjälpsamhet råder, där föräldrarna undervisar sina barn, genom exempel och regler, om Herrens vägar och om hans sanningar. De uppfyller sina gudomligt tilldelade roller som anges i tillkännagivandet om familjen. Deras barn utvecklas genom att leva enligt de lärdomar som ingjutits i dem från födseln. De utvecklar sådana egenskaper som lydnad, redbarhet, kärlek till Gud och tro på hans heliga plan. I sinom tid söker vart och ett av dessa barn en livskamrat med liknande ideal och ambitioner. De beseglas i

templet och får barn, och den eviga planen fortsätter. Generationer stärker generationer.

Sök flitigt, under hela ditt liv på jorden, att infria de fundamentala syftena med detta liv *genom idealfamiljen*. Även om du ännu inte uppnått det idealet, så gör allt du kan genom lydnad till och tro på Herren för att ständigt söka komma så nära det som du kan. Låt inget hindra dig från att nå det målet. Om det krävs grundliga förändringar i ditt liv, så gör dem. När du uppnått den ålder och mognad som krävs, ta då emot alla de tempelförordningar som du kan få. Om det för närvarande inte innebär att du är besegrad i templet till en rättfärdig följeslagare, lev då så att du kan få göra det. Be om att få göra det. Utöva tro på att du ska få göra det. Gör aldrig något som skulle göra dig ovärdig det. Om du har tappat visionen av ett evigt äktenskap, återuppliva den då. Om din dröm kräver tålmod, var då tålmodig. Som bröder bad och strävade vi i 30 år innan vår mor och vår far, som inte var medlem, blev beseglade i templet. Var inte överdrivet ängslig. Gör det bästa du kan. Vi kan inte

säga om denna välsignelse kommer att erhållas på den här sidan av slöjan eller bortom den, men Herren kommer att hålla sina löften. I sin oändliga visdom kommer han att möjliggöra allt det du gör dig värdig att erhålla. Var inte missmodig. Att leva ett liv så nära idealet som möjligt kommer att ge stor lycka, tillfredsställelse och utveckling medan du lever här på jorden, vilka dina nuvarande omständigheter i livet än må vara.

Satan och hans härskaror gör allt som står i deras makt för att hindra dig från att få de förordningar som idealfamiljen kräver. Han kommer att försöka distrahera dig, så att du inte kan koncentrera dina tankar och ditt hjärta på att uppfostra en stark familj på det sätt som Herren fordrar.

Finns det så många fascinerande, spännande saker att göra, eller har du så många problem som trycker ner dig, att du har svårt för att koncentrera dig på det som är väsentligt? När det världsliga tränger sig på, händer det alltför ofta att fel saker får högsta prioritet. Då är det lätt att glömma det grundläggande syftet med livet. Satan har ett kraftfullt medel att använda mot goda människor. Han distraherar dem. Han vill att goda människor ska fylla sitt liv med "bra saker" så att det inte finns något utrymme för viktiga saker. Har du omedvetet fångats i den fällan?

"Människorna [äro] fria enligt köttet, och allt som är passande för dem, är givet åt dem. De äro fria att välja frihet och evigt liv genom den stora medlingen för alla människor eller att välja fångenskap och död . . . ty [djävulen] strävar efter att göra alla människor olyckliga, liksom han själv är" (2 Ne 2:27).

Varför har du fått din fria vilja? Är det bara för att du ska kunna leva ett njutningsrikt liv och fatta beslut att göra sådant som du vill göra? Eller finns det en mer grundläggande anledning – att du ska fatta sådana beslut som leder till att du till fullo uppnår syftet med att du är här på jorden, och att du gör sådana prioriteringar i ditt liv som

President Gordon B Hinckley (mitten), president Thomas S Monson (vänster), förste rådgivare i första presidentskapet, och president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, väntar på att en konferenssession ska börja.

säkerställer att du utvecklas och blir så lycklig som Herren vill att du ska bli.

Nyligen träffade jag en intelligent ung man med stora möjligheter. Han var tveksam inför en mission. Han har bestämt sig för att inte gå på något universitet just nu. På fritiden gör han bara det som han tycker om att göra. Han arbetar inte, för han behöver det inte, och då skulle han ha mindre tid till nöjen. Han gick till seminarieklasserna utan någon speciell tanke på att personligen tillämpa den förvärvade kunskapen. Jag sade: "Du gör i dag val som verkar ge dig det du vill ha: ett bekvämt liv som är rikt på nöjen och inte kräver så många uppoffringar. Du kan göra det under en tid, men varje beslut du fattar begränsar din framtid. Du eliminerar dina möjligheter och din valfrihet. Det kommer en tid, och den är inte alltför avlägsen, då du kommer att tillbringa resten av ditt liv med att göra sådant som du inte vill göra, på platser där du inte vill vara, eftersom du inte har förberett dig. Du tar inte vara på dina möjligheter."

Jag nämnde hur allt jag värdesätter i dag började utvecklas på missionsfältet. Missionsarbetet är inte något vi gör för oss själva. Ändå hjälper en mission oss att utvecklas och förberedas för framtiden. Där koncentrerar de sig inte på sig själva utan på andra människor. De kommer närmare Herren och lär sig verkligen hans lärodomar. De finner människor som är

intresserade av budskapet men inte säkra på dess värde. Missionärerna försöker av alla krafter – genom bön, fasta och vittnesbörd – att hjälpa människor att ta emot sanningen. En mission lär oss att ledas av Anden, att förstå syftet med varför vi är på jorden och hur vi kan uppnå det. Jag gav honom en välsignelse. När han gick, bad jag uppriktigt om att Herren skulle hjälpa honom göra rätta prioriteringar. I annat fall kommer han inte att lyckas uppnå livets syfte.

Betrakta raka motsatsen i en annan ung mans exempel. Under årens lopp har jag sett hur hans föräldrar har undervisat honom från tidiga barnaår om att alltid hålla Guds bud. Genom exempel och regler har de fostrat honom i sanningen, tillsammans med sina andra barn. De uppmuntrade honom att utveckla självdisciplin och göra uppoffringar för att uppnå värdiga mål. Denne unge man valde sinning för att ingjuta dessa egenskaper i sin karaktär. De tidiga träningspassen på morgnarna krävde disciplin och uppoffringar. Med tiden blev han framstående inom denna sport.

Sedan kom utmaningarna. Vid ett tillfälle skulle ett mästerskap i simning äga rum en söndag. Skulle han delta? Skulle han, för att hjälpa sitt lag att vinna mästerskapet, finna en ursäkt och göra ett undantag från sin regel att inte simma på söndagar? Nej, han skulle inte ge vika, inte ens under kamraternas intensiva tryck.

Man använde skällsord mot honom och till och med misshandlade honom fysiskt. Men han gav inte vika. Vännernas förkastande, ensamheten och trycket förorsakade stunder av sorg och tårar. Men han gav ändå inte vika. Han fick första handskunskap om den verkliga innebörden i Paulus råd till Timotheos: "Så kommer var och en som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus att förföljas" (2 Tim 3:12). Med åren har han genom detta konsekventa rättfärdiga levnadssätt – som skapats av hundratalas rätta beslut, några trots stora svårigheter – utvecklat karaktärsstyrka och prestationsförmåga. Nu, som missionär, uppskattas han av sina kamrater för sin förmåga att arbeta, sin kunskap om sanningen, sin orubbliga hängivenhet och sin beslutsamhet att sprida evangeliet. En som tidigare förkastades av sina kamrater har nu blivit en respekterad ledare för sina kamrater. Finns det ett budskap till dig i dessa exempel?

Även om en rättfärdig glädje blir resultatet av mycket av det goda vi gör, är inte detta det främsta syftet med att vi är på jorden. Sträva efter att lära känna och göra Herrens vilja, inte bara det som är bekvämt eller det som gör livet lätt. Du har hans lycksalighetsplan. Du vet vad du ska göra, annars kan du ta reda på det genom studier och bön. Gör det villigt.

Herren förkunnade:

"Ty se, det är icke lämpligt att jag skall befalla i allt, ty den som skall tvingas i allt är en lat och oförståndig tjänare. Därför får han ingen lön.

. . . Människorna skola verka med iver för en god sak och göra mycket av egen fri vilja och utöva mycken rättfärdighet,

ty de äga kraften att handla av fri vilja. Och om människorna göra gott, skola de på intet sätt mista sin lön.

Den som icke gör något, förrän han får befallning om det och mottager befallningen med tvivlande hjärta och är sen till att utföra densamma är under fördömelse" (L&F 58:26–29) – vilket betyder att han stannar i sin utveckling.

En sanning som vi alla förstår är att vi får det vi betalar för. Det gäller även i andliga frågor. Du får det du betalar för med lydnad, med tro på Jesus Kristus, med att flitigt tillämpa de sanningar du lär dig i ditt eget liv. Det du får är karaktärsdaning, större förmåga, en framgångsrik uppfyllelse av ändamålet med att du finns här på jorden – att bli prövad.

Gång på gång talas det på begravingar om att den avlidne ska ärva den celestiaa härlighetens alla välsignelser, när personen i fråga inte på något sätt har kvalificerat sig genom att ta emot nödvändiga förordningar och hålla erforderliga förbund. Detta kommer inte att hända. Sådana välsignelser kan endast förtjänas genom att uppfylla Herrens krav. Hans barmhärtighet övervinner inte fordringarna i hans lag. De måste uppfyllas.

En del platser är heliga och på dessa heliga platser verkar det lättare att urskilja den Helige Andens vägledning. Hitta en fridfull och lugn plats där du då och då kan ta dig tid till begrundan och låta Herren ta ledningen i ditt liv. Var och en av oss behöver då och då kontrollera vår position och få bekräftat att vi är på rätt kurs. Kanske kommer du snart att få nytta av att göra följande personliga inventering:

Vilka är mina högsta prioriteringar av det jag vill uträtta på jorden?

Hur använder jag min lediga tid? Ägnar jag ständigt en del av den åt mina högsta prioriteringar?

Finns det något som jag vet att jag inte borde göra? I så fall ska jag omvända mig och sluta upp med det nu.

Skriv ner dina svar när du har en lugn stund för dig själv. Analysera dem. Gör nödvändiga förändringar.

Gör det viktigaste först. Gör det bästa du kan medan du är på jorden för att få en *idealfamilj*. Att begrunda och tillämpa principerna i tillkännagivandet om familjen är till hjälp när du gör detta. Jag vittnar om att Herren lever. Han älskar dig. När du lever värdigt och uppriktigt söker hans hjälp, kommer han att leda och stärka dig så att du vet hans vilja och kan göra den. I Jesu Kristi namn, amen. □

"Att vandra ödmjukt inför Gud"

Äldste Marlin K Jensen

i presidentskapet för de sjuttios kvorum

"Sann ödmjukhet leder oss ofrånkomligen till att säga till Gud: 'Låt din vilja ske.'"

Ett minnesvärt tema från senaste generalkonferensen i oktober var att, förutom att vi bör vara angelägna om det vi gör, bör vi också som sista dagars heliga lägga märke till vilka vi är och vilka vi strävar efter att bli.¹ Med denna princip i åtanke lyssnade jag särskilt uppmärksam i november till president Gordon B Hinckleys tal till kyrkans ungdomar. Jag blev rörd av de sex ovärderliga visa råd som han gav ungdomarna och som beskrev det de bör vara. Ett av de sex råden – "var ödmjuka" – intresserade mig speciellt.

När jag för flera veckor sedan berättade för min hustru att jag kanske skulle tala om ödmjukhet på konferensen tack vare president Hinckleys tal, stannade hon upp och med en glimt i ögat sade hon retsamt:

"Då har du bara några få dagar på dig att skaffa dig lite av det!" Sålunda uppmuntrad, har jag tänkt på vad det kan betyda att efterleva president Hinckleys uppmaning att "vara ödmjuk".

Till att börja med bör det inte komma som någon överraskning att ödmjukhet, enligt somligas uppfattning, ligger ganska långt ner på listan över önskvärda egenskaper. Under senare år har populära böcker skrivits om redbarhet, sunt förnuft, hövlighet och en mängd andra dygder, men tydligen finns det inte någon stor efterfrågan på ödmjukhet. Det är tydligt att i dessa allt rårare tider, när vi får lära oss konsten att förhandla genom att använda hotelser, och när det har blivit så populärt att vara bestämd i affärsvärlden, kommer de som söker efter att bli ödmjuka att vara en liten och förbisedd men dock högst viktig minoritet.

Att medvetet försöka skaffa sig ödmjukhet är också problematiskt. Jag minns att jag en gång hörde en av mina kollegor i de sjuttios kvorum säga om ödmjukhet, att "om du tror att du är ödmjuk, är du det inte". Han föreslog att vi borde försöka arbeta på att bli ödmjuka och se till att vi inte vet om när vi blir det, och då skulle vi vara det. Men om vi någonsin tror att vi är ödmjuka, är vi det inte.²

Detta är en av de tankeställare som C S Lewis undervisar om i sin välkända bok *Screwtape Letters*. I brev

nummer XIV håller en god man, som djävulen och hans medhjälpare försöker värva över till deras sida, på att bli ödmjuk och djävulen anmärker att "detta är mycket illa". Med stor insikt låter Lewis djävulen säga till sina medarbetare: "Er patient har blivit ödmjuk. Har ni gjort honom uppmärksam på detta faktum?"³

Lyckligtvis har Frälsaren gett oss ett mönster för hur vi utvecklar ödmjukhet. När hans lärjungar kom fram till honom och frågade: "Vem är störst i himmelriket?", svarade han genom att ställa ett litet barn framför dem och säga: "Den som nu så ödmjuka sig, att han bliver såsom detta barn, han är den störste i himmelriket."⁴

I detta skriftställe lär oss Frälsaren att för att bli ödmjuk ska vi vara som små barn. Hur blir en person som ett barn och vilka är de barnasinnade egenskaper vi bör utveckla? Kung Benjamin upplyser oss om det i sin tankedigra predikan i Mormons bok:

"Ty den naturliga människan är fiende till Gud och har varit ända ifrån Adams fall samt skall så förbliva i all evighet, såvida hon icke giver efter för den Helige Andens maning och avkläder sig den natur-

liga människan och bliver en helig genom Herrens, Kristi, försoning samt bliver såsom ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålig, kärleksfull och villig att underkasta sig allt det Herren anser tjänligt för henne som ett barn underkastar sig sin fader."⁵

Kung Benjamin tycks undervisa oss om att processen att bli som ett barn är en gradvis andlig utveckling för vilken vi får hjälp av den Helige Anden och av vår förtrostan på Kristi försoning. Genom denna utveckling uppnår vi så småningom de barnasinnade egenskaperna saktmod, ödmjukhet, tålmod, kärlek och andlig undergivenhet. Sann ödmjukhet leder oss ofrånkomligen till att säga till Gud: "Låt din vilja ske." Och eftersom det vi *är* påverkar det vi *gör*, kommer vår undergivenhet att återspeglas i vår vördnad, tacksamhet och villighet att ta emot kallelser, råd och tillrättavisning.

En berättelse som finns bevarad av Brigham Youngs efterkommande illustrerar ödmjukhetens undergivna natur. Den skildrar hur profeten Joseph Smith, på ett allmänt möte och möjligtvis som en test, skarpt tillrättavisade Brigham Young för något han hade gjort eller för något han

skulle ha gjort men inte hade gjort – detaljerna är oklara. När Joseph slutat förebrå honom, väntade alla i rummet på Brigham Youngs svar. Denne kraftfulle man, som senare blev känd som Herrens lejon, sade enkelt och ödmjukt, med en röst som alla hörde var uppriktig: "Joseph, vad vill du att jag ska göra?"⁶

Kraften i själva svaret för med sig en känsla av ödmjukhet. Det påminner oss om att det största mod och den största kärlek som visats i människans historia – Kristi försoningsoffer – också var det största beviset på ödmjukhet och undergivenhet. En del av er kanske undrar om de som söker efter att bli ödmjuka för alltid måste ge efter för andras starka åsikter och ståndpunkter. Frälsarens liv ger förvisso bevis på att sann ödmjukhet inte har något att göra med underdånighet, svaghet eller undfallenhet.

Ett annat perspektiv som hjälper oss förstå ödmjukhet kan fås genom att undersöka dess motsats – högmod. Precis som ödmjukheten leder oss till andra dygder som anständighet, läraktighet och anspråklöshet, leder högmodet till många andra laster. Enligt de sista dagars heligas lära

Konferenscentrets auditorium är fullsatt under en session.

var det genom högmod som Satan blev motståndaren till all sanning. Det var utvecklandet av detta övermod, kallat *hybris*, som de vise männen i det antika Grekland framhöll som den säkra vägen till undergång.

För tolv år sedan höll president Ezra Taft Benson ett mäktigt konferenstal i vilket han förkunnade att högmod är "världssynden, den stora lasten".⁷ Han lärde att högmod i grunden är konkurrensinriktat till sin natur och hänvisade till följande citat från C S Lewis: "Högmodet finner ingen glädje i att ha något, enbart i att ha mer än andra. Vi säger att människor är högmodiga för att de är rika eller smarta eller ser bra ut, men så är det inte. De är högmodiga därför att de är rikare, smartare eller ser bättre ut än andra. Om alla andra blir lika rika, smarta och snygga skulle det inte finnas något att vara högmodig för. Det är jämförelsen som är själva stoltheten: nöjet att stå högre än alla andra. När väl tävlingsmomentet är borta, är också högmodet borta."⁸ Vilken intressant kommentar om dagens högst tävlingsinriktade och därför högmodiga värld. Vilken viktig påminnelse också för dem av oss som välsignats med "evangeliet i dess fullhet", att undvika både förutsättningen för och förekomsten av överlägsenhet eller nedlåtenhet i all vår gemenskap med andra människor.

Jag tänker ibland på hur livet skulle vara om vi alla hade större ödmjukhet.

Föreställ er en värld där *jag* ersattes med *vi* som det dominanta pronomenet.

Tänk på vilka följder det skulle ha för människans strävan efter kunskap, om normen var att vara lärd utan att vara arrogant.

Tänk på förhållandet som skulle finnas i ett äktenskap eller i en familj, eller i vilken organisation som helst för den delen, om vi i uppriktig ödmjukhet bekände och förlät misstag, om vi inte var rädda för att berömma andra av fruktan för att de skulle gå om oss, och om vi alla kunde lyssna lika bra som vi kan prata.

Tänk på fördelarna med att leva i ett samhälle där rang och position inte var det viktigaste, där medborgarna var mer angelägna om sina ansvar än sina rättigheter, och där samhällsledare någon gång självmant och ödmjukt kunde erkänna att "jag kanske har fel". Måste vi vara så absorberade av vårt behov av att alltid ha rätt? Förvisso är denna intolerans av andras åsikter inget annat än det högmod som grekerna iakttog och varnade för som en livsfarlig synd. Man undrar hur annorlunda också de senare åren i världshistorien skulle ha sett ut om huvuddeltagarna varit lite mer benägna att vara ödmjuka.

Och viktigare än så, tänk på ödmjukhetens roll i omvändelseprocessen. Är det inte ödmjukhet, tillsammans med en stark tro på Kristus, som får syndaren att vända sig till Gud i bön, till den föröretade för att be om ursäkt och, när så är nödvändigt, till sina prästadömsledare för att bekänna?

Jag är tacksam för de exempel på ödmjukhet som jag sett i mitt liv.

En gång, i hettan och frustrationen en fuktig julidag, reagerade min far för kraftigt på mina ungdomliga misstag i lantgårdsarbetet och straffade mig på ett sätt som jag tyckte översteg brottets storlek. Senare kom han fram till mig och bad om ursäkt och gav uttryck för sitt förtroende för min arbetsförmåga, vilket jag uppskattade väldigt mycket. Hans ödmjuka uttryckssätt har stan-

nat kvar i mitt minne i över fyrtio år.

Jag har sett ständig ödmjukhet hos min underbara hustru. Precis som Nephi vände sig till Lehi för att få vägledning efter det att Lehi tillfälligtvis vacklat, har hon förblivit vid min sida i 34 år och genomgående stött och älskat mig "oaktat min svaghet".⁹

Jag rörs ofta djupt av bevis på ödmjukhet i skrifterna. Observera Johannes döparens ord om Frälsaren: "Han skall bli större och jag bli mindre."¹⁰ Tänk på Moroni när han vädjade till oss att inte döma honom på grund av hans ofullkomligheter, utan att i stället tacka Gud för att han visat oss Moronis ofullkomligheter så att vi kan lära oss att vara visare än han var.¹¹ Inte heller bör vi glömma att Mose, när han fått erfara Guds storhet och hans skapelser, utropade: "Nu vet jag på grund av detta, att människan är intet, vilket jag aldrig förr hade trott."¹² Är inte Moses erkännande av vårt fullständiga beroende av Gud början på sann ödmjukhet?

Jag instämmer med den engelska författaren John Ruskins minnesvärda uttalande att "den första bedömningsgrunden för en verkligt stor man är hans ödmjukhet". Han fortsatte: "Med ödmjukhet menar jag inte att han betvivlar sin egen förmåga. . . . [Men verkligt] stora män . . . har en ovanlig . . . känsla av att . . . storheten inte finns hos dem, utan genom dem. . . . Och de

ser något gudomligt . . . hos varje medmänniska . . . , och är oändligt, dåraktigt och otroligt barmhårtiga.”¹³

Profeten Mika i Gamla testamentet var precis som vår levande profet, president Gordon B Hinckley, angelägen om att ödmjukhet utvecklades. Han sade till sitt folk: ”Vad gott är har han kungjort för dig, o människa. Ty vad annat begär väl Herren av dig, än att du gör vad rätt är och bemödar dig om kärlek och vandrar i ödmjukhet inför din Gud?”¹⁴

Må Gud välsigna oss alla att vandra i ödmjukhet inför honom och inför alla människor. Jag vittnar om att president Gordon B Hinckley är en sann profet och att hans råd ”var ödmjuka” kommer från Gud. Jag vittnar om att Jesus Kristus, Guds saktmodige och anspråkslöse Son, personifierar ödmjukheten. Jag vet att det kommer att vara i ödmjukhet som vi en dag knäböjer vid Frälsarens fötter för att dömas av honom.¹⁵ Må vi leva våra liv så att vi förbereder oss för den ödmjuka stunden, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Se Neal A Maxwell, ”Världsliga lockelser”, *Liahona*, jan 2001, s 43–46.
2. Dallin H Oaks, ”Uppmaningen att bli något”, *Liahona*, jan 2001, s 40–43.
3. Albert Choules jr, opublicerat protokoll från ett möte som hölls i de sjuttios kvorum, 15 april 1993.
4. *The Screwtape Letters*.
5. Mosiah 3:19.
6. Se Truman G Madsen, ”Hugh B. Brown – Youthful Veteran”, *New Era*, apr 1976, s 16.
7. ”Tagen eder tillvara för högmod”, *Nordstjärnan*, jul 1989, s 3.
8. *Mere Christianity*.
9. 2 Nephi 33:11.
10. Johannes 3:30.
11. Se Mormon 9:31.
12. Moses 1:10.
13. *The Works of John Ruskin*, red E T Cook och Alexander Wedderburn, 39 volymer, (1903–1912), 5:331.
14. Mika 6:8.
15. Se Mosiah 27:31; L&F 88:104.

En Gud som gör under

Sydney S Reynolds

första rådgivare i Primärs generalpresidentskap

”Jag tror att vi alla kan vittna om dessa små under.”

Som Moroni fordom tror jag på en Gud som gör under. Moroni skrev till folket i vår tidshushållning: ”Se jag vill visa eder en Gud som gör under . . . och det är samme Gud, som skapade himlarna och jorden och allt vad i dem är” (Morm 9:11). Moroni förkunnade att Jesus Kristus utförde många mäktiga underverk, att många mäktiga under utfördes genom apostlarnas händer, och att Gud, som är densamme i går, i dag och för evigt, måste vara en Gud som gör under i dag (se Morm 9:18; 9:9).

Tänk på underverken i Gamla testamentet. Kom ihåg hur Mose klöv Röda havet mitt itu. För Israels alla framtida slakten var de stora undren, som ledde till deras frigörelse från Egypten, obestridda bevis på att Gud fanns och att han älskade dem.

Många av Mormons boks profeter, inklusive Nephi, hänvisade till berättelsen om Mose för att uppmuntra till

tro på en Gud som kunde befria sitt folk i deras nöd (se 1 Ne 4:1–3). Andra profeter påminde folket om att de själva hade bevittnat under som borde övertyga dem om Guds kraft.

I Nya testamentet berättade aposteln Johannes om orsaken till varför han skrev ner många av Frälsarens underverk, nämligen ”för att [vi] skall tro att Jesus är Messias” (Joh 20:31).

I denna tidshushållning är vi vittnen till det stora undret att Jesu Kristi evangelium har återställts till jorden. Det inleddes med att en ung pojke gick till en lund nära Palmyra i New York och utgjöt sitt hjärtas bekymmer och frågor till en Gud som han trodde kunde ge honom svar – en Gud som gör under. Och följden har blivit att underverk har ägt rum i denna tidshushållning – mäktiga underverk – däribland Mormons boks framkomst, som i sig själv är ännu ett vittne om Jesus Kristus.

Lika viktiga som dessa ”mäktiga underverk” är de mindre ”personliga undren” som lär oss att ha tro på Herren. Sådana under sker när vi känner igen och hörsammar Andens maningar i vårt dagliga liv.

Jag hade en gång en lärare som uppmuntrade sina elever att i en dagbok skriva ner viskningar och maningar de fått från Anden i sitt liv. Han uppmanade oss att lägga märke till vad vi kände och vad dessa känslor ledde till. Småsaker började komma i dagen. En dag höll jag frenetiskt på att göra färdigt en del arbetsuppgifter och samtidigt göra mig i ordning för en resa. Jag hade just varit nere i tvättstugan för

att flytta min tvätt från tvättmaskinen till tumlaren. Men alla tumlare var upptagna och hade många minuter kvar. Modfärdig gick jag tillbaka till mitt rum, i vissheten om att när tumlarna blev lediga, borde jag redan vara på väg. Jag hade knappt kommit upp till mitt rum, förrän jag fick en känsla av att jag skulle gå ner till tvättstugan igen och se om någon tumlare var ledig. Så dumt, tänkte jag, jag har ju precis varit där och jag har inte tid. Men eftersom jag ansträngde mig att lyssna till Anden, gick jag ner igen. Två tumlare var tomma, och jag lyckades göra allt klart i tid. Var det möjligt att Herren var angelägen om att jämna vägen för mig i en sådan liten men, för mig, viktig sak? Jag har lärt mig sedan dess genom många liknande upplevelser att Herren hjälper oss med allt i vårt liv när vi försöker tjäna honom och göra hans vilja.

Jag tror att vi alla kan vittna om dessa små under. Vi känner till barn som ber om hjälp att hitta en borttappad sak, och de hittar den. Vi känner till ungdomar som tar mod till sig och står som vittnen om Gud,

och som upplever hans stödjande hand. Vi känner till vänner som betalar sitt tionde med sina sista slantar och som sedan genom ett under finner att de kan betala terminsavgiften eller hyran eller på något sätt skaffa mat till familjen. Vi kan berätta för varandra om böner som besvarats och om präst dömsvålsignelser som gett oss mod och tröst eller återställt hälsan. Dessa dagliga under gör oss bekanta med Herrens hand i vårt liv.

Jag har tänkt mycket på detta ämne på sistone på grund av en upplevelse som vår familj har haft under de senaste månaderna. Vår dotter och hennes man var lite äldre än vanligt när de hittade varandra, och fastän de ivrigt önskade sig barn, gick åren utan att deras dröm förverkligades. De bad till Herren och de bad om präst dömsvålsignelser och läkarhjälp, och så småningom fick de den glada nyheten att de väntade tvillingar. Men allt gick inte bra och tre och en halv månad före den beräknade nedkomsten satte värkarna igång och modern fick åka till BB. Läkarna

hoppades först att de skulle kunna stoppa värkarna för att vinna några veckor till. Men snart blev frågan om de ens hade 48 timmar på sig att behandla tvillingarnas utvecklade lungor så att de skulle fungera.

En sjuksköterska från spädbarnsintensiven kom in för att visa paret bilder av de maskiner som de nyfödda måste kopplas upp till om de föddes levande. Hon förklarade risken för ögonskador, lungkollaps, fysiska skador och hjärnskador. Paret lyssnade, ödmjuka men ändå förhoppningsfulla, och sedan, trots allt vad läkarna kunde göra, blev det uppenbart att tvillingarna var på väg att födas.

De föddes levande. Först togs den lilla flickan och sedan den lille pojken – som tillsammans vägde mindre än 2 kilo – hastigt till intensivvårdsavdelningen där de lades i kuvös med respirator, navelslang och dropp och uppsikt dygnet runt. De fick inte ha för mycket ljus, de fick inte ha för mycket ljud och deras kemiska balans måste ständigt övervakas. Sjukhuset försökte, med sin miljondollarutrustning och många underbara läkare och sköterskor, åstadkomma något

President Gordon B Hinckley, president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, och president James E Faust, andre rådgivare, hälsar på medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum: (från vänster) den tillförordnade presidenten Boyd K Packer och äldsterna L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard och Joseph B Wirthlin.

som liknade moderns förunderliga livmoder.

Det skedde så många små under varje dag: en lunga kollapsar och läks och trots låga odds fortsätter den att fungera; en lunginflammation övervinns; fler dödliga infektioner invaderar kroppen och övervinns; droppet fungerar inte och byts. Efter två och en halv månad har den lilla pojken gått upp 910 gram och kan andas själv med hjälp av syrgas. Hans respirator tas bort, han lär sig äta och hans tacksamma föräldrar tar hem honom uppkopplad till "monitorer".

Den lilla flickan försöker hela tiden dra ur slangen till respiratorn vilket sätter igång ett larm på spädbarnsavdelningen. Kanske vill hon hålla jämna steg med sin bror, men hennes hals sluter sig varje gång och hon kan inte andas. Halsen är så inflammerad att sköterskan ibland endast med stor svårighet kan sätta tillbaka slangen och barnet är nära att dö. Hennes normala tillväxt hindras av att hon fortsätter att vara beroende av respiratorn.

Efter det att hennes bror varit hemma i två månader känner läkarna slutligen sig tvingade att föreslå en operation – ett ingrepp som skulle låta henne andas genom ett hål i halsen. Ett sådant ingrepp skulle kanske ta hand om hennes magproblem genom att man öppnade ett hål i sidan, men det skulle ha en inverkan på hennes lilla kropp i många månader och kanske under resten av hennes liv. När föräldrarna brottades med detta svåra beslut, skickade en faster ut ett meddelande till hela släkten. Hon förklarade situationen – den kritiska tidsfaktorn, hur viktigt det var att respiratorn togs bort – och föreslog att vi återigen skulle sluta oss samman i vår tro för att be om och fasta för ännu ett under – om det var Herrens vilja. Vi skulle avsluta vår fasta med bön på kvällen den 3 december.

Låt mig läsa från ett brev som skickades ut till släkten på morgonen den 4 december. "Kära släktingar! Underbara nyheter! Välsignelser från

Herren. Vårt hjärtliga tack till er alla för era böner och er fasta för vår lilla flicka. I går morse tog de bort respiratorn och hon har klarat sig i 24 timmar utan den i skrivande stund. För oss är detta ett under. Läkarna är fortfarande tveksamma om framtiden, men vi är så tacksamma mot Herren och mot er. Det är vår bön att detta är början på slutet av hennes sjukhusvistelse. Och vi vågar till och med hoppas att hon ska komma hem till jul."

Hon kom hem till jul och för närvarande är allting bra med båda barnen. Vår familj har haft sin egen "delning av Röda havet" och vi är redo att vittna om att det i dag finns, liksom det fanns i går och som det för evigt kommer att finnas, "en Gud som gör under", som älskar sina barn och önskar välsigna dem.

Vi vet, som ni också vet, att alla böner till Herren och all fasta inte alltid får det svar man hoppas på. I vår släkt har vi också fått uppleva att nära och kära har dött, haft en allvarlig sjukdom, gått igenom skilsmässa och haft barn som valt en annan väg. Vi förstår inte alltid vad som ligger bakom prövningarna i jordelivet. Men vår tro har vuxit och det kanske er har också, när vi har sett nära och kära, vänner och människor vi endast har hört talas om, uthärda de svåraste prövningar med tro på Herren. De känner också till en Gud som gör

under och vittnar i sin yttersta nöd om att vad som än händer i framtiden, så känner Herren dem och älskar dem och välsignar dem. De är beseglade till honom och till varandra för evigt, och de är villiga att underkasta sig hans vilja.

Hur har de kommit fram till en sådan slutsats? Hur får vi tillgång till de stilla under som Herren gör när han omdanar oss, hans barn, till värdiga arvingar till Guds rike? Jag tror att det är möjligt tack vare att "Gud [så älskade] världen, att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv" (Joh 3:16). Jag tror att det händer när vi ger efter för den Helige Andens maningar och avkläder oss den naturliga människan och fylls med Guds kärlek (se Mos 3:19). "Hela människosläktet kan frälsas genom Kristi försoning och genom lydnad till evangeliets lagar och förordningar" (Trosart 3). Hela människosläktet – vilket också inbegriper mig och er – kan ta del av försoningen, det största av alla Guds under.

Gud delade på Röda havet och han gav oss Mormons bok. Han kan bota oss från våra synder och han kan välsigna oss, hans barn, och gör det, i vårt dagliga liv. Jag vet att han lever och älskar oss och att han i dag är en Gud som gör under, i Jesu Kristi namn, amen. □

Medlemmar kopplar av vid en fontän inne i konferenscentret.

”Stå såsom vittnen om mig”

Äldste Jeffrey R Holland
i de tolv apostlarnas kворum

”För dem som finner det svårt att inleda ett missionärssamtal – och det är det många som gör – är kyrkans nyligen framställda utdelningskort ett trevligt, lätt sätt att låta andra få reda på några av dina grundläggande trosuppfattningar och hur de kan få veta mer.”

Då den uppståndne Jesus avslutade sin jordiska verksamhet gav han denna ytterst viktiga befallning till sina apostlar och dem som följer dem:

”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döpa dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn.”¹

”Ni skall få kraft . . . och ni skall vittna om mig i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.”²

I hågkomst om att alltid handla med vänlighet och värdighet har vi ansvaret att vittna om Jesus Kristus ”under alla tider och i allting och överallt”³ och var och en på sitt sätt förkunna det stora verk som Kristus

har kallat oss till.

Ni är redan underbara missionärer, bättre än ni tror ni är, och det finns ännu mer att hämta! Att arbeta hårt 12 timmar om dagen kan vi överlåta åt heltidsmissionärerna, men varför ska de ha allt det roliga? Vi har också rättigheten till en plats vid det rikliga vittnesbordets bord, och lyckligtvis har en plats reservrats där åt varje medlem i kyrkan.

En av vår tids självklarheter är att ingen mission och inga missionärer kan ha framgång *utan* att de lokala medlemmarna kärleksfullt medverkar och ger andligt stöd i en gemensam insats. Om ni i dag antecknar på stentavlor så kan ni rista in detta djupt. Jag lovar er att ni aldrig kommer att behöva radera ut det. Undersökare kan från början komma från många olika håll, men de som faktiskt döps och som stannar kvar i full aktivitet i kyrkan kommer till övervägande del från skaran av medlemmars vänner och bekanta.

För drygt tjugofyra månader sedan sade president Gordon B Hinckley i en utsändning till hela kyrkan:

”Missionärer, mitt hjärta ömmar för er. Ni kan bara inte göra allt själva och göra det väl. Ni måste få hjälp från andra. Kraften att hjälpa finns inom oss alla . . . Mina bröder och systrar: Vi kan låta missionärerna försöka göra arbetet ensamma, eller

också kan vi hjälpa dem. Om de gör det ensamma, knackar de dörr dag efter dag, och skörden blir knapp. Eller också kan vi som medlemmar hjälpa dem att finna och undervisa undersökare . . .

Bröder och systrar, alla ni i församlingarna och stavarna och i distrikten och grenarna, jag inbjuder er att bli en väldig armé med entusiasm för detta verk och en stor, övergripande önskan att bistå missionärerna i deras enorma ansvar att föra evangeliet till varje nation, släkte, tungomål och folk. . . .”⁴

Jag tycker om de orden: ”en väldig armé med entusiasm för detta verk och ”en stor, övergripande önskan att bistå missionärerna.” Låt mig nämna några saker vi kan göra för att följa den kallelsen. Ni kommer att märka hur många av dem som ni redan gör.

Framför allt kan vi leva efter evangeliet. Det finns väl inget kraftfullare missionärsbudskap vi kan sända ut till världen än det exempel som kärleksfulla och glada sista dagars heliga utgör. En trofast medlems uppträdande och hållning, leende och vänlighet, för med sig en värme och en inverkan som ingen broschyr eller video kan förmedla. Människor blir inte medlemmar på grund av det de vet. De blir medlemmar på grund av det de känner, det de ser och önskar andligen. Vår anda av vittnesbörd och glädje påverkar andra om vi låter den göra det. Som Herren sade till Alma och Mosiahs söner: ”Gån ut . . . på det I mån visa dem goda exempel i mig, och jag vill göra [er] till ett verktyg i mina händer till många själs frälsning.”⁵

En ung återvänd missionärssystem från Hongkong berättade nyligen för mig att när hon och hennes kamrat frågade en undersökare om hon trodde på Gud, svarade kvinnan: ”Det gjorde jag inte förrän jag träffade en medlem av er kyrka och såg hur hon levde.” Vilket föredömligt missionärsarbete! Att be varje medlem bli en missionär är inte lika viktigt som att be varje medlem vara en medlem. Tack för att ni efterlever evangeliet!

Tack också för att ni ber för missionärerna. *Alla* ber för missionärerna. Må det alltid vara så. På samma sätt borde vi också be för dem som möter (eller behöver möta) missionärerna. I Zarahemla befalldes medlemmarna att "vara förenade i fasta och mäktig bön"⁶ för dem som ännu inte anslutit sig till Guds kyrka. Vi kan göra detsamma.

Vi kan också be dagligen om egna missionärsupplevelser. Be att den upplevelse du önskar, under gudomlig ledning, redan förbereds i hjärtat på någon som längtar efter och letar efter det du har. "Det finnes ännu många på jorden . . . [som] hållas borta från sanningen, blott emedan de icke veta var de skola finna den."⁷ Be att de ska finna dig! Och var sedan uppmärksam, för det finns många i världen som känner hunger i sina liv, inte en hunger efter bröd eller en törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord.⁸

När så Herren för fram den här personen till dig, så prata bara – om vad som helst. Du kan inte misslyckas. Man behöver inget i förhand uppgjort missionärsbudskap. Din tro, din glädje, ditt ansiktsuttryck är

nog för att väcka de i hjärtat uppriktiga. Har ni aldrig hört en mormor tala om sina barnbarn? Det är det jag menar – minus fotografierna! Evangeliet bara strömmar fram. Du kan inte hålla det inom dig!

Men kanske ännu viktigare än att tala är att lyssna. De här människorna är inte livlösa föremål förklädda till dopstatistik. De är Guds barn, våra bröder och systrar, och de behöver det vi har. Var äkta. Sök uppriktigt kontakt med dem. Fråga de här vännerna vad som betyder mest för *dem*, vad *de* värdesätter och vad *de* håller kärt. Och lyssna sedan. Om omständigheterna är rätta, så kan du fråga vad de fruktar, vad de längtar efter eller vad de tycker att de saknar i sitt liv. Jag lovar dig att *någonting* i det de säger *alltid* belyser någon sanning inom evangeliet som du kan bära vittnesbörd om och berätta mer om. Äldste Russell Nelson berättade en gång för mig att en av de första reglerna i ett läkarsamtal är: "Fråga patienten var det gör ont. Patienten", säger han, "är den bästa vägvisaren till en korrekt diagnos och till botemedlet." Om vi lyssnar med kärlek, behöver

vi inte undra över vad vi ska säga. Det ges till oss – genom Anden och genom våra vänner.

För dem som finner det svårt att inleda ett missionärssamtal – och det är det många som gör – är kyrkans nyligen framställda utdelningskort ett trevligt, lätt sätt att låta andra få reda på några av dina grundläggande trosuppfattningar och hur de kan få veta mer. Det är till exempel det lättaste sättet jag funnit att erbjuda människor en Mormons bok utan att behöva ha en ryggsäck full med böcker när jag är ute och reser.

Låt mig nu öka tempot i det här budskapet lite. Många fler av oss kan förbereda oss för att gå ut som äldre missionärer när den tiden kommer. Som de äldre missionärsparen på missionärsskolan i Provo säger på en affisch: "Låt oss förlänga våra hasande steg." Jag kom just tillbaka från en lång resa som förde mig genom ett halvt dussin missioner. Vart jag än kom under de här veckorna fann jag äldre par som utförde det mest givande och märkliga ledarskap man kan tänka sig. De skänkte stabilitet, mögnad och erfarenhet på ett sätt som man omöjligt kan begära av en 19- eller 21-åring. Jag fann alla slags par, bland annat före detta missions- och tempelpresidenter med hustrur, som sänts till delar av världen som var helt okända för dem. De fullgjorde osjälviskt en andra, en tredje eller en fjärde mission. De gjorde alla djupt intryck på mig.

Jag lunchade nyligen med äldste och syster John Hess från Ashton i Idaho. "Vi är bara gamla potatisbönder", sade John till mig, men det var precis vad Vitryssland i Rysslandmissionen Moskva behövde. I årtal har avkastningen av potatis på statliga jordar där varit i bästa fall 50 säckar potatis per hektar. Med tanke på att det krävs 22 säckar sättpotatis för att beså en hektar, var avkastningen verkligen mager. De behövde hjälp.

Broder Hess bad om mark bara en meter från statlig mark, kavlade upp

ärmarna och satte igång – med samma sättpotatis, verktyg och gödsel som fanns att tillgå i Vitryssland. När det blev dags att skörda började de plocka, bad sedan andra hjälpa till att plocka, och bad så alla hjälpa till att plocka. Med samma regnmängd och jord, men med extra arbetsamhet, erfarenheter och böner, producerade den mark som paret Hess besatt häpnadsväckande 550 säckar per hektar – 11 gånger mer än den marken tidigare gett. Först kunde ingen tro att skillnaden var så stor. De undrade om hemliga arbetslag kommit in under natten, eller om något undermedel använts. Men det var inget sådant. Broder Hess sade: "Vi behövde ett underverk, så vi bad om ett." Och nu, bara drygt ett år senare, är de unga missionärerna i det samhället mycket mer framgångsrika, bara för att "en gammal potatisbonde" från Idaho tog emot ett kall från denna kyrka.

De flesta missionärspår arbetar på vanligare sätt. De använder sin ledarerfarenhet i församlingar och grenar, men poängen är att det finns alla slags behov i detta verk och att det finns en tradition av att ta emot ett kall i vilken ålder som helst och under vilka förhållanden som helst. Nyligen hörde jag av en missionspresident att en av de unga kvinnliga missionärerna som närmade sig slutet på sin mycket trofasta och framgångsrika missionstid, i tårar sade att hon genast måste återvända hem. När han frågade vad som var problemet, berättade hon att det blivit så dyrt för hennes familj att underhålla henne att de hyrt ut sitt hem och använde inkomsten av uthyrningen till att betala hennes missionsutgifter. Själva hade de flyttat in i ett förrådsckjul. Vatten fick de från en grannes vattenslang och de gick på toaletten på en närliggande benstation. Denna familj, där fadern nyligen gått bort, var så stolta över sin missionär och så självständiga i anden att de hade lyckats hemlighålla sina levnadsförhållanden för de flesta av sina vänner och nästan alla sina ledare i kyrkan.

När förhållandena uppdagades kunde familjen genast flytta hem igen. Långsiktiga lösningar på deras ekonomiska situation genomfördes, och hela det belopp som behövdes för dotterns återstående missionstid togs fram. När nu tårarna torkat och hennes fruktan var stillad avslutade denna trofasta, hårt arbetande unga syster i triumf sin missionstid och vigdes nyligen i templet till en underbar ung man.

I vår välsignade tid begär vi inte det slags uppoffring denna familj var villig till, men vår generation har gagnats av tidigare generationer som uppoffrade så väldigt mycket för att trofast tjäna den sak vi förkunnar. Vi kan alla göra lite mera för att föra denna tradition vidare till dem som kommer efter oss.

Aposteln Johannes frågade Herren om han, Johannes, fick stanna kvar på jorden utöver en normal levnadsålder bara för att kunna föra fler själar till Gud. Frälsaren sade, då han beviljade denna önskan, att detta var "ett större verk" och en ädlare "önskan" än att vilja komma "snart" till Herrens närhet.⁹

Som alla profeter och apostlar förstod profeten Joseph Smith den djupa betydelsen av Johannes begäran när han sade: "Efter allt som

sagts, är [vår] största och viktigaste plikt att predika evangeliet."¹⁰ Jag bär vittne om detta evangelium och om Jesus Kristus som personifierade det. Jag vittnar om att "själarna äro dyrt aktade i Guds ögon"¹¹ och att dessa själs frälsning genom hans älskade Sons återlösande försoning är själva kärnan i hans verk och hans härlighet.¹² I utförandet av detta verk vittnar jag med Jeremia om att denna sista missionsförkunnelse till nutida Israel till sist ska bli ett större underverk än då det forna Israel gick genom Röda havet.¹³ Att vi modigt och entusiastiskt ska dela med oss av detta mirakulösa budskap, ber jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Matt 28:19.
2. Apg 1:8.
3. Mosiah 18:9.
4. "Finn lammen, föd fåren", *Liahona*, jul 1999, s 120, 124.
5. Alma 17:11.
6. Alma 6:6.
7. L&F 123:12.
8. Se Amos 8:11.
9. Se L&F 7.
10. Se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 98.
11. L&F 18:10.
12. Se Moses 1:39.
13. Se Jer 16:14–16.

Medkänsla

President Thomas S Monson

förste rådgivare i första presidentskapet

"Vi kan inte i förväg veta när vi får förmånen att ge en hjälpande hand."

Oklahoma City i Oklahoma är en mycket intressant plats. I sällskap med äldster Richard G Scott, Rex D Pinegar och Larry W Gibbons presiderade jag vid en regionkonferens där för en kort tid sedan. Byggnaden som vi hade samlats i var fullsatt av kyrkans medlemmar och andra intresserade personer. Körsången var himmelsk, talen var inspirerande och den ljuva anda som rådde under konferensen kommer länge att finnas kvar i minnet.

Jag tänkte tillbaka på de gånger jag förut besökt denna plats, på statens vackra sång – "Oklahoma" från Rodgers och Hammersteins musikal med samma namn – och på folkets underbara gästfrihet där.

Denna medkännande samhällsanda prövades emellertid till det yttersta den 19 april 1995, när en bomb, som placerats dit av terrorister, förstörde Alfred P Murrah Federal

Building i centrala Oklahoma City, dödade 168 personer och skadade oräkneliga andra.

Efter regionkonferensen i Oklahoma City blev jag körd till ingången till en vacker och symbolisk åminnelseplats som pryder området där Murrah-byggnaden en gång stod. Det var en grå och regnig dag som tycktes betona smärtan och lidandet som ägt rum där. På åminnelseplatsen finns en 120 meter lång spegeldamm. På ena sidan av dammen står 168 tomma stolar av glas och granit för att hedra minnet av var och en som miste livet. Dessa stolar har placerats, så långt det går att fastställa, där kropparna hittades.

På motsatta sidan av dammen, på en liten kulle, står det en vuxen alm – det enda träd i närheten som överlevde förödelser. Det har passande och kärleksfullt fått namnet "Det överlevande trädet". I kunglig prakt står det där för att hedra dem som överlevde den fasansfulla explosionen.

Min värd riktade min uppmärksamhet på inskriften ovanför grindarna till minnesmärket:

*Vi kommer hit för att minnas dem
som miste livet,
dem som överlevde och vars liv förändrades för alltid.
Må alla som går härifrån förstå våldets inverkan.
Må denna minnesgård ge tröst,
styrka, frid, hopp och stillhet.*

Med tårar i ögonen och darrande röst förkunnade han sedan: "Denna

stad, med alla sina kyrkor och medborgare, har svetsats samman. Vi har gjorts starka genom sorgen. Vi har blivit förenade i anden."

Vi kom fram till att ordet som bäst beskrev det som ägt rum var *medkänsla*.

Mina tankar gick till musikalen *Camelot*. Kung Arthur drömde om en bättre värld, där relationerna människor emellan var idealiska, och när han i drömmen såg syftet med det runda bordet, sade han: "Väld är inte styrka och medkänsla är inte svaghet."

En gripande berättelse som illustrerar detta uttalande finns i Gamla testamentet i Bibeln. Josef var särskilt högt älskad av sin far Jakob, och det orsakade bitterhet och avundsjuka hos hans bröder. Följden blev att de smidde planer på att döda Josef, vilket till slut ledde till att Josef kastades i en djup brunn utan mat eller vatten för att hålla honom vid liv. När en karavan med köpmän passerade förbi, beslöt Josefs bröder sig för att sälja honom i stället för att lämna honom att dö. För tjugo siklar silver drogs Josef upp ur brunnen och så småningom hamnade han i Potifars hus i Egypten. Där gick det bra för Josef, för "Herren var med Josef".¹

Efter åren med överflöd kom åren med hungersnöd. Mitt under den senare perioden, när Josefs bröder kom till Egypten för att köpa säd, välsignades de av denne gynnade man i Egypten – deras egen bror. Josef kunde ha varit mycket hård mot sina bröder, eftersom han tidigare behandlats så hjärtlöst och grymt av dem. Men han var vänlig och tillmötesgående och vann deras ynnest och stöd med följande ord och handling:

"Men var nu inte bedrövade och gräm er inte över att ni har sålt mig hit. Ty för att bevara människors liv har Gud sänt mig hit före er . . .

Men Gud sände mig hit före er, för att ni skulle bli kvar på jorden och behållas vid liv, ja, till räddning för många."² Josef visade med sitt föredöme prov på medkänslans stor slagna dygd.

Under tidens mitt, när Jesus vandrade på dammiga vägar i det heliga landet, talade han ofta i liknelser:

Han sade: "En man var på väg från Jerusalem ner till Jeriko och blev överfallen av rövare. De slet av honom kläderna och misshandlade honom, och sedan försvann de och lät honom ligga där halvdöd.

En präst råkade komma samma väg, och när han såg mannen vek han åt sidan och gick förbi.

På samma sätt med en levit som kom till platsen; när han såg honom vek han åt sidan och gick förbi.

Men en samarier som var på resa kom och fick se honom ligga där, och han fylldes av medlidande.

Han gick fram och höll olja och vin på såren och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom till ett värdshus och skötte om honom.

Nästa dag tog han fram två denarer och gav åt värden och sade: "Sköt om honom, och kostar det mer, skall jag betala dig på återvägen."

Förvisso kunde Frälsaren säga till var och en av oss: "Vilken av dessa tre tycker du var den överfallne mannens nästa?"

Utan tvivel skulle vi svara: "Den som visade honom barmhärtighet."

Nu, som då, skulle Jesus säga till oss: "Gå du och gör som han!"³

Jesus gav oss många exempel på deltagande omsorg: den sjuke mannen vid Betesda; kvinnan som ertappades med äktenskapsbrott; kvinnan vid Jakobs källa; Jairos dotter; Lasaros, Marias och Martas bror – representerade också en sårad på vägen till Jeriko. Var och en behövde hjälp.

Till den sjuke mannen vid Betesda sade Jesus: "Stig upp, ta din bädd och gå."⁴ Till den syndiga kvinnan gavs rådet: "Gå nu, och synda inte mer."⁵ För att hjälpa kvinnan som kom för att hämta vatten, gav han henne tillgång till "en källa med ett flöde som ger evigt liv".⁶ Jairos döda dotter fick befallningen: "Lilla flicka, jag säger dig, stig upp!"⁷ Till Lasaros som lagts i graven sade han: "Kom ut."⁸

Frälsaren har alltid visat en obegränsad förmåga till medkänsla.

På den här amerikanska kontinenten uppenbarade sig Jesus för en människoskara och sade:

"Haven I några som äro sjuka ibland eder? Fören dem hit! Haven I några, som äro lama eller blind, halta eller krymplingar, spetälska eller förtvinade eller som äro döva eller på

något annat sätt lidande? Fören dem då hit, så vill jag bota dem, ty jag hyser medlidande med eder . . .

Och han botade dem alla."⁹

Man kan mycket väl ställa följande insiktsfulla fråga: *Dessa berättelser handlar om världens Frälsare. Kan jag verkligen få uppleva något så värdefullt i mitt eget liv, på min egen väg till Jeriko?*

Jag formulerar mitt svar med Mästarens ord: "Följ med och se!"¹⁰

Vi kan inte i förväg veta när vi får förmånen att ge en hjälpende hand. Vägen till Jeriko, som var och en av oss färdas på, har inte något namn, och den trötta resenär som behöver vår hjälp kan vara en främling för oss.

En person gav uttryck för äkta tacksamhet i ett brev som anlände till kyrkans huvudkontor för någon tid sedan. Ingen avsändare fanns på kuvertet, men poststämpeln var från Portland i Oregon:

"Till första presidentskapets kontor:

Salt Lake City visade mig kristen vänlighet en gång under de år jag reste omkring.

Under en bussresa tvärs över landet till Kalifornien, steg jag av på bussterminalen i Salt Lake City, sjuk och darrig av svår sömnlöshet som orsakats av att jag inte tagit den nödvändiga medicinen. I min hastiga flykt från en tråkig situation i Boston hade jag fullständigt glömt bort att ta med mig min medicin.

Modfälld satt jag på restaurangen i Temple Square Hotel. Från ögonvrån såg jag ett par närma sig mitt bord. 'Hur mår du, unge man?' frågade kvinnan. Jag reste mig upp, och med tårar i ögonen och något omskakad berättade jag för dem om min svåra belägenhet. De lyssnade noga och tålmodigt på mitt nästan osammanhängande tal och sedan tog de hand om allt. De talade med restaurangchefen och talade sedan om för mig att jag kunde äta allt jag ville där under fem dagar. De tog mig till hotellet som låg bredvid restaurangen och skaffade mig ett rum för fem dagar. Sedan körde de mig till en vårdcentral och såg till att jag fick den medicin jag behövde – som verkligen utgjorde min livlina till mental hälsa och välbefinnande.

Medan jag hämtade mig och återfick krafterna, tog jag för vana att lyssna på de dagliga orgelkonserterna i tabernaklet. Det himmelska ljudet från detta instrument, från

den svagaste intonationen till de mäktigaste orgeltonerna, var för mig den mest sublimes fulltonighet jag någonsin hört. Jag har köpt skivor och kassetter med tabernakelorgeln och kören som jag kan lyssna på närhelst jag behöver lugn och stöd.

Under min sista dag på hotellet, innan jag fortsatte min resa, lämnade jag in nyckeln vid receptionen. Där väntade ett brev till mig från paret som hjälpt mig: 'Betalat tillbaka genom att visa vänlighet mot någon annan du möter på din väg som råkat illa ut.' Det hade jag haft som vana, men nu bestämde jag mig för att ännu mer lägga märke till någon som behövde uppmuntran och stöd.

Jag önskar er allt gott. Jag vet inte om denna tid verkligen är 'de sista dagarna' som det står om i skrifterna, men jag vet att två medlemmar i er kyrka var heliga för mig, när jag var i så desperat behov av hjälp. Jag tänkte att ni kanske skulle tycka om att höra det."

Vilket exempel på omtänksam medkänsla.

På ett privat servicehem var medkänslan allena rådande. Ägarinnan hette Edna Hewlett. Det fanns en väntelista med patienter som önskade leva sina återstående dagar under hennes vård, för hon var en sådan änglalik person. Hon tvättade och lade håret på alla sina patienter. Hon hjälpte de gamla att tvätta sig och klä på sig i färgglada och rena kläder.

När jag under årens lopp besökte änkorna i församlingen jag presiderade över, brukade jag vanligtvis börja mina besök på Ednas servicehem. Hon hälsade mig alltid välkommen med ett glatt leende och följde mig till vardagsrummet där många patienter satt. Jag måste alltid först hälsa på Jeannie Burt, som var äldst – hon var 102 år när hon dog. Hon hade känt mig och min familj ända sedan jag föddes.

Vid ett tillfälle frågade Jeannie med sitt tjocka skotska uttal: "Tommy, har du varit i Edinburgh på sistone?"

Jag svarade: "Ja, jag var där för inte så länge sedan."

"Är det inte vackert där!" sade hon.

Jeannie slöt drömmande sina gamla ögon. Så blev hon allvarlig. "Jag har betalat för min begravning i förväg – med kontanter. Du ska tala på min begravning och citera 'Crossing the Bar' av Tennyson. Låt mig nu få höra den!"

Det verkade som om alla ögon riktades mot mig, och det var säkert så. Jag började:

*Solnedgång och aftonstjärna,
och ett tydligt rop på mig.
Må ingen sörja på stranden
när jag styr ut till havs.¹¹*

Jeannies leende var vänligt och himmelskt – sedan sade hon: "O, Tommy, det lät så fint. Men se till att du övar lite mera före min begravning!" Och det gjorde jag.

Under vår jordiska mission kommer vi så småningom att få erfara det stapplande steget, det matta leendet, den smärtsamma sjukdomen – ja, att sommaren tar slut, att hösten nalkas och att vinterkylan sätter in, och den händelse vi kallar döden och som kommer till alla människor. Den kommer till de gamla när de går med stapplande steg. Dödens signal hörs av dem som knappt nått mitten på livets resa, och ofta tystar den de små barnens skratt.

Över hela världen utspelas varje dag den hjärtskärande scenen när de närmaste sörjande tar farväl av en son, en dotter, en bror, en syster, en mor, en far eller en älskad vän.

När Frälsaren hängde på det grymma korset var hans ömma avskedsord till sin mor särskilt gripande:

"När Jesus såg sin mor och bredvid henne den lärjunge som han älskade, sade han till sin mor: 'Kvinna, där är din son.' Sedan sade han till lärjungen: 'Där är din mor.' Från den stunden hade hon sitt hem hos lärjungen."¹²

Låt oss komma ihåg att när begravningsblommorna vissnat, blir vännernas kondoleanser minnen

och de uppsända bönerna och de talade orden förbleknar i sinnets korridorer. De som sörjer finner ofta att de är ensamma. Man saknar barnens skratt, tonåringarnas stöj, och den bortgångne livskamratens ömma och kärleksfulla omsorg. Klockan tickar högre, tiden går långsammare, och hemmets väggar kan verkligen tyckas som ett fängelse.

Jag lovordar dem som med kärleksfull omsorg och medkänsla ger mat åt de hungriga, kläder åt de nakna och husrum åt de hemlösa. Han som märker om en sparv faller till marken, är säkert inte omedveten om sådant tjänande.

I sin medkänsla och enligt sin gudomliga plan ger vår himmelske Fader genom de heliga templen sina barn den frid som övergår allt förstånd.

I dag, under president Gordon B Hinckleys ledarskap, slås vi med

häpnad över det antal tempel som har byggts och som håller på att byggas. Vår himmelske Faders kärleksfulla omsorg för sina barn här på jorden och för dem som gått över till andra sidan förtjänar vår tacksamhet.

Vår Herre och Frälsare Jesus Kristus vare tack för hans liv, för hans evangelium, för hans föredöme och för hans välsignade försoning.

Jag återvänder i tankarna till Oklahoma City. För mig är det mycket mer än en tillfällighet att det nu finns ett Herrens tempel i all sin skönhet i den staden, som likt en himmelsk ljusstråle märker ut vägen till lycka här på jorden och evig lycka i livet härefter. Låt oss komma ihåg orden i Psaltaren: "Om aftonen gästar gråt, men om morgonen kommer jubel."¹³

På ett mycket verkligt sätt säger Mästaren till oss: "Se, jag står vid dörren och bultar. Om någon hör

min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom."¹⁴

Låt oss lyssna efter hans bultningar. Låt oss öppna dörren till vårt hjärta, så att han – det levande exemplet på sann medkänsla – får komma in, ber jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. 1 Mos 39:2.
2. 1 Mos 45:5, 7.
3. Se Luk 10:30–37.
4. Joh 5:8.
5. Joh 8:11.
6. Se Joh 4:14.
7. Mark 5:41.
8. Joh 11:43.
9. 3 Ne 17:7, 9.
10. Joh 1:39.
11. "Crossing the Bar", rad 1–4.
12. Joh 19:26, 27.
13. Ps 30:6.
14. Upp 3:20.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

President Thomas S Monson
förste rådgivare i första presidentskapet

Mina kära bröder och syst-rar, president Hinckley har bett att jag nu fram-lägger för er kyrkans generalauktori-teter, områdesauktoritetsjuttio och biorganisationernas generalpresi-dentskap för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presi-dentskapet samt James Esdras Faust som andre rådgivare i första presi-dentskapet. De som är för kan visa det. De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som presi-dent för de tolv apostlarnas kvorum, Boyd Kenneth Packer som tillförord-nad president för de tolv apostlarnas

kvorum och följande som medlem-mar i detta kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland och Henry B Eyring. Alla som är för, var vänliga visa det. Och om någon är däremot.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare. Alla som instämmer kan visa det. Om någon är emot, visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder älds-terna Claudio R M Costa, Richard J Maynes, L Whitney Clayton, Christoffel Golden jr, Walter F González och Steven E Snow som medlemmar i de sjuttios första kvo-rum. Alla som instämmer kan visa det. Och om någon är däremot.

Det är föreslaget att vi stöder föl-jande som nya medlemmar i de sjut-tios andra kvorum: Keith K Hilbig, Robert F Orton, Wayne S Peterson, R Conrad Schultz, Robert R Steuer och H Ross Workman. Alla som instämmer var goda visa det. Och om någon är däremot.

Det är föreslaget att vi stöder föl-jande som områdesauktoritetsjut-tio: Salvador Aguirre, Daniel P Alvarez, David J Barnett, Oscar W Chavez, Craig C Christensen, Carl B Cook, R Michael Duffin, Timothy Dyches, Michael H Holmes, Richard D May, Joel H McKinnon,

Jorge Mendez, Marcus B Nash, Timothy M Olson, Richard G Peterson, Gary L Pocock, Armando A Sierra, Gary M Stewart, G Perrin Walker, Robert B White, Larry Y Wilson och Kazuhiko Yamashita. Alla som instämmer var god visa det genom att höja höger hand. Om någon är däremot så visa det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områ-desauktoritetsjuttio och biorganisa-tionernas generalpresidentskap som de för närvarande är insatta. De som är för, var vänliga visa det. Om någon är emot, visas det på samma sätt.

President Hinckley, det förefaller som om röstningen varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner.

Vi ber nu de nyss kallade medlem-marna i de sjuttios första och andra kvorum att ta plats på förhöjningen.

Tack, bröder och systrar. □

Rapport från kyrkans revisionsavdelning

Presenterad av Wesley L Jones
chef för kyrkans revisionsavdelning

Till första presidentskapet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Kära bröder!
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har en verksam stadseenlig revisionsavdelning. Kyrkans revisionsavdelning är fristående från alla andra avdelningar och organisationer inom kyrkan. Chefen för kyrkans revisionsavdelning rapporterar direkt och

regelbundet till första presidentskapet. Kyrkans revisionsavdelning består av auktoriserade revisorer, auktoriserade interna revisorer, auktoriserade revisorer för informationssystem och andra kvalificerade yrkesmän.

Riskfaktorn är det som huvudsakligen styr tidsplaneringen, utförandet

och rapporteringen av revisionerna. Enligt uppdrag från första presidentskapet har kyrkans revisionsavdelning auktoritet att granska alla kyrkans avdelningar, funktioner och verksamhet över hela världen, och har tillgång till alla uppteckningar, ekonomiska rapporter, all personal, alla byggnader och all utrustning som behövs för att fullgöra revisionerna. Frekvensen och beskaftenheten av revisionerna avgörs av cheferna för kyrkans revisionsavdelning.

I vårt revisionsarbete använder vi de erkända revisionsnormer som utfärdats av Institutet för interna revisorer, och det Amerikanska institutet för auktoriserade revisorer ger anvisningar för revisionsarbetet. Kyrkans revisionsavdelning utför revision av kyrkans ekonomiska rapporter och verksamhet i enlighet med dessa erkända professionella revisionsnormer. Den övervakar också bidrag till och utbetalningar från lokala kyrkliga enheter.

Utbetalningar ur kyrkans fonder för året som slutade den 31 december 2000 auktoriserades av rådet för tiondemedlens användning enligt skrivna riktlinjer. Detta råd utgörs av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och presiderande biskopsrådet, så som föreskrivits genom uppenbarelse. Handhavandet av godkända budgetar styrs av budgetavdelningen under ledning av bevillnings- och budgetkommittéerna. Under år 2000 har kyrkans revisionsavdelning granskat de ekonomiska riktlinjer och den praxis som styr bidrag till och utgifter från kyrkans fonder och som säkrar kyrkans tillgångar. Budgetering, kontrollåtgärder, bokförings- och rapportsystem och styrelsens rekommendationer för att rätta till revisionsproblem har granskats och rapporterats.

På grundval av vår genomgång av ekonomi, budgetering och andra kontrollåtgärder samt vår utvärdering av styrelsens sätt att utföra korrigeringsåtgärder, anser kyrkans revisionsavdelning att handhavandet av intäkter och utgifter under

det år som avslutats den 31 december 2000 i allt väsentligt varit i enlighet med kyrkans godkända riktlinjer för budgetering och fastställda förfaringsätt.

Organisationer anslutna till kyrkan, däribland Deseret Management Corporation och dess dotterföretag, driver sin verksamhet oberoende av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Cheferna för dessa organisationer som är anslutna till kyrkan rapporterar till oberoende bolagsstyrelser och deras respektive revisionskommittéer. Dessa till kyrkan anslutna organisationers ekonomiska verksamhet granskades inte av kyrkans revisionsavdelning för år 2000. Men vi har fastställt att såväl dessa organisationer som Brigham Young-universitetet och andra institutioner för högre utbildning revideras årligen av oberoende offentliga revisionsbyråer.

Högaktningsfullt

KYRKANS

REVISIONSAVDELNING

Wesley L Jones

Avdelningschef

31 mars 2001

Statistisk rapport för år 2000

Presenterad av F Michael Watson

första presidentskapets sekreterare

Bröder och systrar, första presidentskapet har för kyrkans medlemmars information utfärdat denna statistiska rapport om kyrkans tillväxt och ställning för året som avslutades den 31 december 2000. Statistiken baseras på rapporter som erhöles före generalkonferensen.

KYRKANS ENHETER

Stavar2 581

Distrikt621

Missioner334

Församlingar och grenar25 915

KYRKANS MEDLEMSANTAL

Ökning av antalet barn med
matrikelkort81 450

Nyomvända döpta273 973

Medlemmar totalt11 068 861

MISSIONÄRER

Heltidsmissionärer60 784

TEMPEL

Tempel invigda
under 200034

FRAMSTÅENDE MEDLEMMAR

SOM AVLIDIT SEDAN APRIL

FÖRRA ÅRET

Äldste Hugh Pinnock, medlem i de sjuttios kvorum, äldste Bernard P Brockbank, generalauktoritet emeritus, Wilford W Kirton jr, tidigare advokat för kyrkan. □

Konferenscentrets orgelpipor reser sig majestätiskt bakom medlemmarna i en kör från Ricks College som sjöng på lördagseftermiddagen.

”Beröringen av Mästarens hand”

President Boyd K Packer

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum

”Alla gör vi misstag. . . . Det ligger då i vår natur att känna en skuld, förödmjukelse och smärta som vi inte ensamma kan råda bota på. Det är då som försoningens helande kraft träder in.”

I nröstningen av ämbetsmän är ett stort skydd för kyrkan. Herren sade att ”ingen skall tillåtas att gå ut att predika mitt evangelium eller uppbygga min kyrka utan att han ordinerar av någon, som har myndighet och om vilken kyrkan vet, att han har myndighet och blivit regelrätt ordinerad av kyrkans ledare”.¹ På så sätt vet kyrkans medlemmar i varje organisation världen över vilka som är de sanna budbärarna.

Det är min avsikt att lindra smärtan hos dem som lider av den mycket obehagliga skuldkänslan. Jag känner mig som er läkare som börjar behandlingen med att säga: ”Nu kommer det här kanske att göra lite ont . . .”

Var och en av oss har åtminstone

smakat på den samvetskvalets smärta som följer på våra misstag.

Johannes sade att ”om vi säger att vi är utan synd, bedrar vi oss själva, och sanningen finns inte i oss”.² Sedan uttryckte han det ännu tydligare: ”Om vi säger att vi inte har syndat, gör vi honom till lögnare, och hans ord finns inte i oss.”³

Alla lider vi ibland, och några av oss för det mesta, av samvetskval för saker som vi gjort fel eller för sådant som vi lämnat ogjort. Denna skuldkänsla är för anden vad smärtan är för den fysiska kroppen.

Men skuld kan vara svårare att bära än fysisk smärta. Den fysiska smärtan är naturens varningssystem som signalerar att något behöver förändras eller rensas eller behandlas, kanske till och med tas bort genom operation. Skulden, smärtan i vårt samvete, kan inte botas på samma sätt.

Om ni tyngs ner av nedslående känslor som kommer av skuld, besvikelse, misslyckande eller skam, finns det ett botemedel. Min avsikt är inte att såra era ömma känslor, utan att hjälpa er och hjälpa dem ni älskar. Profeterna talar om hur smärtsam skulden kan vara. När jag läser vad de har sagt, var då beredd på att det är *mycket* stränga ord. Ändå ska jag inte läsa det strängaste de har sagt.

Profeten Alma sade när han beskrev sin skuldkänsla: ”Jag *plågades* av oändliga *kval*, ty min själ var i

högsta grad *söndersliten* och *plågad* av alla mina synder.”⁴

Profeterna valde mycket målande ord.

Plågades betyder ”torterades”.⁵ I forna dagar torterades offret på en sträckbänk med hand- och fotleder fastbundna vid en axel som sedan kunde vridas och orsaka outhärdlig smärta.

En harv är en ram försedd med vassa pinnar. När den dras över marken rispar och river den upp jorden. Skrifterna talar ofta om att själen och medvetandet sönderslits av skuld.⁶

Tortyr härstammar från uttrycket att ”vrida” och det är så smärtsamt att till och med en oskyldig erkänner.⁷

Profeterna talar om ”bitterhetens galla”⁸ och jämför ofta skuldkänslan med eld och svavel.

Kung Benjamin sade att de som är onda kommer att ställas ”ansikte mot ansikte med den hemska synen av sin egen skuld och sina vederstyggligheter, vilka föranleda dem att rygga tillbaka för Herrens ansikte och falla i ett tillstånd av elände och evig pina”.⁹

Profeten Joseph Smith sade: ”En man är sin egen plågoande och sin egen fördömare . . . Besvikelsen plågar mannens [och kvinnans] medvetande lika intensivt som en sjö av eld och svavel.”¹⁰

Denna sjö av eld och svavel, som alltid brinner men aldrig förtärs, är skrifternas beskrivning av helvetet.¹¹

Anta att det inte fanns något botemedel, inget sätt att lindra andligt lidande eller ta bort skuldens kval. Anta att varje misstag, varje synd, lades på varandra så att plågorna, sönderslitningen och kvalen pågick för evigt. Alltför många av oss bär i onödan på bördor av skuld och skam.

Skrifterna lär att ”det måste finnas en motsats till allting”. I annat fall skulle inte rättfärdigheten kunna finnas till,¹² ej heller lyckan, glädjen, eller återlösningen.

Tredje trosartikeln lyder: ”Vi tror att hela människosläktet kan frälsas genom Kristi försoning och genom lydnad till evangeliets lagar

och förordningar." Försoningen erbjuder återlösning från andlig död och från det lidande som synden orsakar.

Av någon anledning tror vi att Kristi försoning *bara* tillämpas i slutet av jordelivet för att återlösa från fallet och från andlig död. Den innebär mycket mer än detta. Det är en ständigt närvarande kraft att åberopa i vardagen. När vi plågas eller sönderslits eller lider kval på grund av skuld eller tyngs av sorg, kan han hela oss. Även om vi inte till fullo förstår hur Kristi försoning genomfördes, kan vi uppleva "Guds frid, som är mera värd än allt vi tänker".¹³

Evangeliets plan är "den stora lycksalighetsplanen".¹⁴ Det ligger inte i Guds natur och det strider mot människans natur att finna lycka i synd. "Ogudaktighet är aldrig lycksalighet."¹⁵

Vi vet att en del ångest och depression orsakas av fysiska störningar, men mycket (kanske det mesta) av denna smärta är inte kroppslig. Den är andlig och andlig smärta som kommer av skuld kan ersättas med sinnesfrid.

I kontrast till de skarpa ord som fördömer synd, så lyssna till *barmhärtighetens* lugnande och helande ord som uppväger *rättvisans* skarpare ord.

Alma sade: "Min själ har blivit återlöst från bitterhetens galla och orättfärdighetens bojar. Jag var i den mörkaste avgrund, men nu ser jag Guds underbara ljus. Min själ marterades med evig pina, men . . . min själ lider ej mera."¹⁶

"Jag kom ihåg alla mina synder och missgärningar för vilka jag led helvetets pina . . .

Medan jag sålunda sönderslits av minnet om mina många synder, se, då kom jag även ihåg, att jag hade hört min fader profetera för mänskorna, att en viss Jesus Kristus, en Guds Son, skulle komma för att försona för världens synder.

När denna tanke kommit till mitt sinne, anropade jag honom i mitt hjärta: O Jesus, du Guds Son, förbarma dig över mig, som är fångad i

bitterhetens galla och innesluten i dödens eviga kedjor.

Se, när jag nu hade tänkt detta, kände jag icke längre mina kval, ja, jag blev icke mera sönderriven av minnet om mina synder.

O, vilken glädje! Vilket underbart ljus jag såg! Ja, min själ var fylld med glädje, lika stor som min pina varit.¹⁷

Alla gör vi misstag. Ibland skadar vi oss själva och ibland orsakar vi andra allvarliga skador som vi inte på egen hand kan reparera. Vi har sönder sådant som vi inte själva kan laga. Det ligger då i vår natur att känna en skuld, förödmjukelse och smärta som vi inte ensamma kan råda bota på. Det är då som försoningens helande kraft hjälper oss.

Herren sade: "Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, på det att de som omvända sig icke måtte lida."¹⁸

Om Kristus inte hade genomfört sin försoning, skulle straffen för misstagen läggas på varandra. Livet skulle vara hopplöst. Men han offrade sig villigt för att vi ska kunna återlösas. Och han sade: "Se, den som omvänder sig från sina synder får förlåtelse, och jag, Herren, kommer icke ihåg dem mera."¹⁹

Hesekiel sade: "Om den ogudaktige ger tillbaka den pant han har fått och ersätter vad han har rövat och vandrar efter livets stadgar, så att han inte gör vad orätt är, då skall han förvisso leva och inte dö.

Ingen av de synder han har begått skall då tillräknas honom."²⁰

Tänk på detta – de ska aldrig tillräknas oss!

Vi kan också "hava [våra] synders förlåtelse".²¹ Nedsänkningssdopet är till för syndernas förlåtelse. Detta förbund kan förnyas genom att vi tar del av sakramentet varje vecka.²²

Försoningen har ett praktiskt, personligt och vardagligt värde. Tillämpa den i ert liv. Den kan aktiveras genom att vi börjar med något så enkelt som bön. Ni kommer inte att därefter vara befriade från bekymmer och misstag, men ni kan göra er av med skulden genom omvändelse och känna frid.

Jag citerade tredje trosartikeln. Den har två delar: "Vi tror att hela människosläktet kan frälsas genom Kristi försoning och [här kommer villkoren] genom lydnad till evangeliets lagar och förordningar."

Rättvisa kräver straff.²³ Skuld utplånas inte utan smärta. Det finns lagar att lyda och förordningar att erhålla, och det finns straffavgifter att betala.

Fysisk smärta kräver behandling och en förändrad livsstil.

Så är det också med andligt lidande. Det måste till omvändelse och lydnad, som till största delen handlar om självdisciplin. Men för att återställa vår skuldlöshet, måste vi efter allvarliga överträdelser erkänna vår skuld för vår biskop, som är utsedd till att vara domare.

Herren lovade: "Jag skall ge er ett nytt hjärta och låta en ny ande komma i ert bröst."²⁴ Denna andliga hjärtoperation kan, precis som kroppen, orsaka dig smärta och kräva en förändring i fråga om vanor och uppförande. Men i båda fallen ger tillfrisknandet förnyelse och sinnesfrid.

När himlarna öppnades, och Fadern och Sonen stod framför Joseph Smith, uttalade Fadern sju ord: "Denne är min älskade Son. Hör honom."²⁵ Uppenbarelse följde på uppenbarelse, och Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga²⁶ organiserades. Herren själv förkunnade att den är "den enda sanna och levande kyrkan på hela jordens yta".²⁷

Petrus, Jakob och Johannes återställde det högre prästadömet och Johannes Döparen återställde det aronska prästadömet. Evangeliets fullhet uppenbarades.

Efter uppenbarelserna, som kom och ännu kommer till hans kyrka, har allt som tryckts och predikats och sjungits och byggts och undervisats och sänts i radio och TV gjorts för att män och kvinnor och barn ska kunna känna det återlösande inflytandet från Kristi försoning i sina dagliga liv och känna frid.

Han sade: "Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er."²⁸

Såsom en som står bland hans apostlar, vittnar jag om honom och om den ständigt närvarande kraften i hans försoning.

Från de högstämda orden *rättvisa* och *barmhärtighet* och *varning* och *hopp* som skrifterna talar om, återgår jag nu till precis samma budskap i verserna i en enkel dikt:

*Den var repig och ful och
auktionsförrättaren
trodde att chanserna var små
att få sålt den gamla fiolen,
men han höll upp den ändå.
"Vad bjuder ni, gott folk", ropade
han.
"Vem bjuder en tia eller två?
En tia bjudet – mer ger ni väl mej?
Bara tio? Tjugo? Vem kan bättre
än så?
Femtio kronor första, femtio kronor
andra,
den går bort för femtio..."
Men nej!
Längst bak i rummet satt en
gråhårig man.
Plötsligt reste han sig och gick
långsamt fram.
Han dammade av den gamla fiolen
och stämde strängarna med varsam
hand.
Sen lät det som änglasång i salen,
så vackert och rent spelade han.*

*Musiken tystnade, och
auktionsförrättaren
fiolen med vördnad tog.
"Vad får jag för den gamla fiolen?"
frågade han lågmält och log.
"Tiotusen kronor, och vem bjuder
trettio?
Trettio tusen första, trettio tusen
andra, såld för trettio tusen",
sa han.
Med förundran såg de på varann:
"Vad förändrade dess värde?"
Svaret löd:
"Beröringen av mästarens hand."*

*När en man är "repig" av synden
ljuder ostämt hans livs musik.
Likt den gamla fula fiolen
bjuds han ut till en tanklös publik.
Kanske kantas hans liv av
dryckenskap och spel*

och kanske av hot och våld.
Han ropas ut en gång, och en
andra gång,
han ropas ut och är nästan såld.
Men Mästaren kommer och den
dåraktiga skaran
aldrig riktigt begripa kan
människosjälens värde och föränd-
ringen som sker
vid beröringen av Mästarens hand.²⁹

I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. L&F 42:11.
2. 1 Joh 1:8.
3. 1 Joh 1:10.
4. Alma 36:12; kursiveringen tillagd.
5. Se Mosiah 27:29; Alma 36:12, 16–17; Mormon 9:3.
6. Se 2 Nephi 9:47; Alma 14:6; 15:3; 36:12, 17, 19; 39:7.
7. Se Mosiah 2:39; 3:25; 5:5; Moroni 8:21.
8. Se Alma 41:11; Apg 8:23; Mosiah 27:29; Alma 36:18; Mormon 8:31; Moroni 8:14.
9. Mosiah 3:25.
10. *Deseret News*, 8 jul 1857, s 138.
11. Se 2 Nephi 9:16, 19, 26; 28:23; Upp 20:10; 21:8; MB Jakob 3:11; 6:10; Mosiah 3:27; Alma 12:17; 14:14; L&F 63:17; 76:36.
12. Se 2 Nephi 2:11.
13. Fil 4:7.
14. Alma 42:8.
15. Se Alma 41:10; se också v 11.
16. Mosiah 27:29.
17. Alma 36:13, 17–20.
18. L&F 19:16.
19. L&F 58:42; se också Heb 8:12; 10:17.
20. Se Hes 33:15–16.
21. Mosiah 4:12; se också 2 Nephi 25:26; 31:17; Mosiah 3:13; 4:11; 15:11; Alma 4:14; 7:6; 12:34; 13:16; Helaman 14:13; 3 Nephi 12:2; 30:2; Moroni 8:25; 10:33.
22. Se L&F 27:2.
23. Se Alma 42:16–22.
24. Hes 36:26.
25. Joseph Smith 2:17.
26. Se L&F 115:4.
27. Se L&F 1:30.
28. Joh 14:27.
29. Myra Brooks Welch, "The Touch of the Master's Hand", *The Gospel Messenger*, Brethren Press, 26 feb 1921.

Missionärspar: En tid att tjäna

Äldste Robert D Hales

i de tolv apostlarnas kворum

"Det är helt rätt för en äldre syster eller ett äldre par att låta sina prästadömsledare veta att de är villiga och att de kan verka som missionärer. Jag uppmanar er att göra det."

Jag känner det som ett stort ansvar att tala till er i dag om ett ytterst angeläget behov i kyrkan. Min största förhoppning är att den Helige Anden kommer att röra vid era hjärtan när jag talar och att en make eller maka någonstans ger sin partner en lätt knuff och att de upplever ett sanningens ögonblick. Jag vill tala om det brådskande behovet av att fler äldre par verkar på missionsfältet. Vi önskar uttrycka vår tacksamhet för alla trofasta missionärspär som just nu verkar som missionärer, för alla dem som har verkat, och för alla dem som kommer att gå ut som missionärer i framtiden.

I 93:e kapitlet i Läran och förbunden tillrättavisade Herren kyrkans

presiderande bröder, när han sade: "Jag har befallt eder att uppfostra edra barn i ljus och sanning.

Nu giver jag dig en befallning: Om du vill bli befriad, skall du sätta ditt hus i ordning" (L&F 93:40, 43).

Vilket är det bästa sättet att undervisa våra barn – och barnbarn – om ljus och sanning? Vad är det viktigaste vi kan göra för att sätta vår familj – både den närmaste och storfamiljen – i ordning? Är det möjligt att vårt exempel har större inverkan än våra ord när det gäller andliga ting? Tempeläktenskap, familjebön, studier i skrifterna och hemaftnarna är alla ytterst viktiga. Men det finns en annan dimension – tjänandets dimension. Om vi är villiga att lämna våra nära och kära för att verka på missionsfältet, kommer vi att välsigna dem med ett arv som undervisar och inspirerar dem från släkte till släkte.

För mig är det betydelsefullt att sedan Herren hade befallt bröderna att undervisa sina barn i ljus och sanning och sätta sina hus i ordning, kallade han dem genast till att gå på mission. "Nu säger jag eder, mina vänner: I skolen låta min tjänare Sidney Rigdon begiva sig åstad och skynda sig att förkunna . . . frälsningens evangelium . . ." (L&F 93:51).

När vi verkar på missionsfältet kommer våra barn och barnbarn att välsignas på sätt som inte skulle varit möjliga om vi stannat hemma.

Tala med äkta par som varit ute som missionärer och de kommer att berätta för er om välsignelser i överflöd: inaktiva barn som blivit aktiva, familjemedlemmar som blivit döpta, och vittnesbörd som stärkts tack vare deras tjänande.

Ett missionärspär lämnade en bondgård åt sin son att sköta medan de var på mission. Under det något torra år som följde, skördade han hö två gånger på gården, medan grannen endast gjorde det en gång. Grannen frågade deras son varför han hade fått två skördar och de bara hade fått en skörd. Sonen svarade: "Ni behöver sända era föräldrar på mission."

Om nu missionärspär och deras familjer välsignas med ett sådant överflöd, varför finns det bara några få tusen som gått ut som missionärer, istället för de tiotusentals som vi så desperat behöver? Jag tror att det finns fyra huvudsakliga anledningar: *Rädslan, Oron för familjen, Ekonomin och Tveksamheten om lämpligaste sättet att verka.*

För det första, rädslan: Rädslan

för det okända, eller rädslan för att inte ha de förväntade kunskaperna i skrifterna eller språkkunskaperna, kan göra att man tvekar att gå ut som missionär. Men Herren har sagt: "Om I ären beredda skolen I icke frukta" (L&F 38:30). Ert liv är er förberedelse. Ni har haft värdefulla erfarenheter. Ni har uppfostrat en familj och tjänat i kyrkan. Gå bara ut och var er själva. Herren har lovat att änglar ska gå före er (se L&F 103:19–20). Ni kommer att få veta genom Anden vad ni ska säga och när ni ska säga det på ett mycket naturligt sätt, när ni stärker de unga missionärerna, när ni vittnar för undersökare och nya medlemmar, när ni undervisar i ledarskapsteknik och när ni vänskapskontaktar mindre aktiva medlemmar och hjälper dem återvända till full aktivitet. Ni är vittnesbördet, och ni kommer att ha ett inflytande på dem ni kommer i kontakt med. Äldre missionärspär skriftar vanligtvis inte och förväntas inte lära sig missionärslektioner utantill

eller ha samma dagsschema som de unga äldsterna och systrarna. Var helt enkelt er själva. Tjäna så gott ni kan och Herren kommer att välsigna er.

Missionärspär ger stabilitet genom sina vänskapskontakter och sin ledarskapsteknik i områden där kyrkan är i sitt första utvecklingskede. Jag lärde mig detta direkt när jag var missionspresident i England. Jag gav i uppdrag åt ett par, som verkat i ett besökscenter, att arbeta i en liten enhet som kämpade för sin tillvaro. De var lite oroliga över att behöva lämna sin trygga plats på besökscentret. Men med tro tog de sig an arbetet. Inom sex månader hade enheten vuxit från 15 -20 personer som besökte sakramentsmötet till över 100 personer och detta på grund av att missionärsparet samarbetade med prästadömet i sina vänskapskontakter. Än i dag talar de och deras barn om den tiden som den största upplevelsen i deras liv.

Ett annat par verkade i en liten

Spegeldammen öster om Salt Lake-templet återspeglar templets annex och konferenscentrets spira.

by söder om Santiago i Chile. De kunde inte spanska och var mycket oroliga över att vara i ett främmande land så långt borta från sitt eget lands bekvämligheter. Men de kastade sig in i arbetet med fullständig hängivenhet, och älskade och betjänade folket. Inom kort tid växte den lilla grenen från tolv till sjuttiofem medlemmar. När det var dags för dem att åka hem, hyrde hela grenen en buss för att åka till flygplatsen, som låg fyra timmars resa därifrån, och vinkade av sina älskade vänner.

Det tjänande som missionärspär ger är betydelsefullt för Herren verk. Äldre par kan ha ett stort inflytande. De kan uträtta förunderliga ting som ingen annan kan.

För det andra, oron för familjen: Frälsaren kallade fiskare och bad dem enträget: "Kom och följ mig" (Matt 4:19). Han bad dem lämna sin invanda miljö och bli människo-fiskare. Det som vi ber äldre missionärspär att göra utgör mindre än en halv tiondel av den tid de lever på jorden. Om vi ser på missionen ur ett evighetsperspektiv är vi bara

borta några få stunder från den hemmastadda omgivningen, familjen och de roliga pensionärsaktiviteterna med gamla vänner.

Herren ger särskilda välsignelser till er familj när ni tjänar. "Jag, Herren, [giver] dem det löftet, att jag skall försörja deras familjer" (L&F 118:3). Äldre par är ofta oroliga för att de under sin frånvaro ska gå miste om bröllop, födslar, familjesammankomster och andra händelser inom familjen. Vi har kommit till insikt om att inflytandet som mor- och farföräldrar har på familjen när de går ut som missionärer är värt tusen predikningar. Familjer stärks storligen när de ber för sina föräldrar och mor- och farföräldrar och läser brev från dem som innehåller deras vittnesbörd och berättar om de insatser de gör på missionsfältet.

En son skrev ett rart brev till sina föräldrar ute på missionsfältet: "Ni är ett föredöme för våra barn i ert tjänande. Det har gjort att de villigare verkar i sina ämbeten i kyrkan. Det har lärt oss alla att vara mera omtänksamma när vi skriver brev och

skickar paket till er. När vi får brev och nyheter från er, stärker det våra vittnesbörd. Fastän ni gått i pension och enligt världens normer borde ha levt ett gott liv, har ni genom att gå ut på mission visat oss ett nytt sätt att vara lyckliga. Ni har funnit en glädje som inte går att köpa för pengar. Vi har sett hur ni har övervunnit problem med hälsan och andra svårigheter och har sett att ni välsignats för er villighet att gå ut som missionärer och lämna era barn, barnbarn och barnbarns barn. Vi älskar er så högt!"

Ett annat par skriver: "Ett av våra barnbarn skrev till oss när vi var i Thailand och berättade för oss att han inte varit säker på om han ville gå på mission. Men vårt exempel hade hjälpt honom och nu visste han att han ville gå. Han verkar nu som missionär."

Min egen far och mor verkade som missionärer i England. När jag besökte dem en dag i deras lilla lägenhet, såg jag hur min mor med en själ om axlarna stoppade i en pollett i gasmätaren för att hålla sig varm. Jag frågade henne: "Varför gick du ut som missionär, mamma?" Min mor sade helt enkelt: "Därför att jag har elva son- och dottersöner. Jag vill att de ska veta att deras mor- och farföräldrar gick ut som missionärer."

År 1830 kallade Herren Thomas B Marsh att lämna familjen och gå ut på missionsfältet. Broder Marsh var mycket orolig över att lämna sin familj just vid den tidpunkten. I en ömsint uppenbarelse sade Herren till honom: "Jag [skall] välsigna dig och din familj, ja, dina små. . . . Upplöft ditt hjärta och fröjda dig ty stunden för din mission är kommen. . . . Därför skall din familj hava sitt uppehälle. . . . Lämna dem blott en kort tid och förkunna mitt ord, och jag skall bereda rum för dem" (L&F 31:2-3, 5-6). Det är möjligt att det är just dessa välsignelser som era barn, barnbarn och barnbarns barn och framtida efterkommande mest behöver.

För det tredje, ekonomin: Somliga par skulle villigt tjäna men kan inte göra det på grund av ålder, hälsa,

Bröder går in i konferenscentret för prästadöms-sessionen.

tillgångar eller andra familjeomständigheter. De som inte kan gå ut som missionärer, kanske kan hjälpa ett annat par att göra det.

Missionärsarbete har alltid betytt uppoffringar. Om det är nödvändigt att göra uppoffringar, kommer välsignelserna att bli desto större. Barn, uppmuntra era föräldrar att gå ut som missionärer och hjälp dem ekonomiskt om så behövs. Ni kanske förlorar en barnvakt en liten tid, men de eviga välsignelser ni och era familjer får mer än uppväger den kortlivade uppoffringen.

Beträffande yngre par som fortfarande har barn hemma, uppmanar jag er att nu bestämma er för att gå ut som missionärer när ni blir äldre och planera och förbereda er ekonomiskt, fysiskt och andligt. För vissa er om att missionärsarbetets efterföljarsvärda exempel är ett arv som ni efterlämnar åt era efterkommande.

Det finns två unika tidsperioder i livet när vi verkligen kan efterleva helgelselagen och hänge oss åt att på heltid tjäna Herren. En sådan period är när en ung man eller kvinna verkar på en heltidsmission. Den andra är den unika tiden vi ges efter att vi har uppfyllt kraven på att förtjäna ett uppehälle. Vi skulle kunna kalla den tiden för "de patriarkaliska åren", när vi kan dra stor nytta av ett livs rika erfarenheter, gå ut som missionärspår och fullständigt helga oss som Herrens tjänare.

Välsignelserna som kommer av att tjäna tillsammans med vår eviga kamrat är ovärderliga och kan endast förstås av dem som gjort det. Min hustru och jag har haft förmånen att arbeta ute på missionsfältet. Varje dag innehåller något extra och för med sig dagliga belöningar som leder till tillväxt och utveckling enligt Herrens tidsschema och på Herrens sätt. Tillfredsställelsen som detta slags tjänande för med sig kommer att välsigna er, ert äkten-skap och er familj i all evighet.

Till sist, *tvksamheten om lämpligaste sättet att verka*: De sätt varpå ett äldre par kan tjäna är bokstavligt talat obegränsade. Från att hjälpa till

på missionskontoret och ledarskapsutbildning till släkthistoria, tempeltjänst och humanitärt tjänande – det finns möjlighet att använda nästan alla de färdigheter och talanger som Herren välsignat er med.

Sitt ner tillsammans med er livskamrat och gör upp en lista över er hälsa, era ekonomiska resurser, och era unika gåvor och talanger. Om sedan allt är i ordning, gå till er biskop och säg: "Vi är redo." Ni kanske inte tycker att det passar att gå till biskopen eller grenspresidenten och berätta om er önskan om att gå ut som missionärer. Men det är passande för en äldre syster eller ett äldre par att låta sina prästadömsledare veta att de är villiga och att de kan verka som missionärer. Jag uppmanar er att göra det.

Biskopar, ni bör inte tveka om att ta initiativ till en intervju för rekommendation om en mission och på så sätt diskutera möjligheten och uppmuntra missionärspår att gå ut som missionärer.

Äldste Clarence R Bishop, föreståndare för Mormon Handcart Visitor's Center (besökscentret vid handkärremuseet) har verkat som missionär fem gånger. Första gången han gick ut som missionär var han en ung man. De sista fyra gångerna talade inspirerade prästadömsledare med honom om en mission. Han har nämnt att han kanske inte skulle gått ut som missionär de sista fyra gångerna, om det inte varit för att hans biskop uppmuntrade honom att göra det.

En del äldre par och ensamstående systrar har kallats att gå ut som missionärer för att undervisa thailändska elever, lärare och statliga tjänstemän i engelska som andraspråk. Dessa pensionerade lärare och pedagoger hade, genom att fritt ge av sina gåvor och talanger som de utvecklat under många år av undervisning, haft en anmärkningsvärd framgång när de undervisat i engelska, utbildat lärare och varit goda ambassadörer för kyrkan i Thailand.

Jerry och Karen Johnson verkade i Hong Kong som lärare i engelska

som andraspråk. En dag efter klassen, och i slutet av deras mission, kom en liten flicka i andra klass, som syster Johnson blivit särskilt fäst vid, fram till henne och höll ut armarna som om hon flög och sade: "Megwo?" vilket betyder "Amerika?". Syster Johnson tittade på henne och sade: "Ja, vi ska åka tillbaka till Amerika." Flickan slog armarna om syster Johnson och började storgråta. "Jag höll hårt om henne och vi grät tillsammans", sade syster Johnson. "Femtio elever till samlades runt omkring oss och började gråta tillsammans med oss. Vår mission hade placerat oss i centrum för en kärleksstorm som tycktes omsluta oss."

När Jesus sände ut de tolv apostlarna på mission, befallde han dem: "Ge som gåva vad ni har fått som gåva" (Matt 10:8). Av den som fått mycket, förväntas mycket. Ni har fått mycket i livet, gå ut och ge det i gåva som ni har fått genom att tjäna Herren. Ha tro, för Herren vet var ni behövs. Behovet är så stort, bröder och systrar, och arbetarna är så få.

Herren har sagt: "När I stå i era medmänniskors tjänst, [ären] I blott . . . i eder Guds tjänst" (Mos 2:17). Jag vet att detta är hans verk. Gå ut och tjäna honom!

Att ni och er familj måtte få uppleva de välsignelser som kommer av att gå ut som missionär är min bön i Jesu Kristi namn, amen. □

David, en framtida missionär

Äldste Darwin B Christenson
i de sjuttios första kvorum

"Genom att låta våra unga bröder och systrar ta del av evangeliet kommer de . . . på ett naturligt sätt att utveckla en djup kärlek till Jesus och till våra profeter."

Mina kära bröder och systrar. En av välsignelserna av att tillhöra kyrkan är förmånen att få känna och bära sitt vittnesbörd, vilket också kan uttryckas i handling eller genom exempel.

Liksom många andra kommer min hustru och jag aldrig, aldrig att glömma den unge brodern som stod i det häftiga skyfallet under hörnstensceremonin för templet i Recife i Brasilien i december förra året.

När president Hinckley och president Faust kom ut från templet och den här unge pojken, som jag kommer att kalla för David – han var ungefär tio år gammal – fick syn på dem, sträckte han på sig, utan att bry sig om blåsten och regnet, eller att hans vita skjorta och hans byxor

var genomvåta. Han stod rak och beslutsamt som en liten soldat, och erkände tydligt att han verkligen var i Herrens egna profeter, siare och uppenbarares närvaro.

David representerar många av de underbara unga människor som utgör kyrkans framtid. Han har blivit väl undervisad av kärleksfulla föräldrar som, med förstärkning av primärlärare, lärt honom att ära, älska och följa profeterna. Genom att låta våra unga bröder och systrar ta del av evangeliet kommer de, liksom David, på ett naturligt sätt att utveckla en djup kärlek till Jesus och till våra profeter. Som föräldrar och lärare har vi ett ansvar och en möjlighet att förstärka denna spirande kärlek och respekt.

Genom sådan omsorgsfull vägledning kommer vittnesbörden att ständigt växa för att slutligen bli fast rotade genom personlig uppenbarelse.

Som David, vår unge broder i regnet, så väl visade, är familjen kyrkans grundläggande, eviga organisation, från vilken han har lärt sig så mycket. Genom vägledning kommer han att få sitt eget vittnesbörd om att Jesus är den levande Gudens son och att Frälsaren genom sin försoning fullständigt fullbordade sitt löfte om återlösning. Joseph Smith är återställsens första profet. Gordon B Hinckley är vår nuvarande levande och kärleksfulle profet.

David kommer att växa upp med

vetskapen om att han kommer att verka som missionär. Hans far kommer ofta att tala om välsignelserna från sin egen mission. Han är en representant för de fäder i Sion som är trofasta prästadömsbärare.

David's mor skapar enighet i familjen genom att upprätta viktiga och varaktiga familjetraditioner. Hon är en representant för de mödrar som är angelägna om att se barnen utvecklas och som kan torka bort deras tårar och stryka ut många av dödlighetens dagliga skrynklor lika väl som skrynklorna i skjortor och kjolar.

Längs de vackra stränderna i Recife finns skyltar uppsatta som anger att simmare kan njuta av havet i säkerhet, om de begränsar sina aktiviteter till området mellan stranden och revet. De som simmar eller surfar utanför revet riskerar att bli attackerade av hajar, vilka är ett ständigt hot och har orsakat ett stort antal skador och dödsfall.

Liksom skyltarna på stranden ger Herren och hans profeter inspirerad vägledning så att jordiska söner och döttrar kan undvika dödlighetens ständigt närvarande hajar: pornografin, drogerna och synder som kan försvaga eller ta död på den medfödda känslan för det gudomliga som Herren vill att hans barn ska ha. Denna himmelska vägledning tillhandahåller Gud på grund av sin outtömliga kärlek till vart och ett av sina barn. Bön, skrifter och fasta finns att tillgå för alla som vill använda dem.

"Familjen – Ett tillkännagivande för världen" (*Nordstjärnan*, okt 1998, s 24) är en uppskattad resurs, ett inspirerat dokument som vi fått genom våra profeter. Låt oss ta till oss dess lärdomar om och om igen. Sedan kommer vi, som omtänksamma föräldrar, att vilja göra vad som än behövs för att vara till beskydd och nytta för vår egen David; som representerar våra barn, barnbarn och våra kära.

Alma den yngre undervisade alla sina söner individuellt. Han antyder att han undervisade Helaman i hans

Bastanta pelare och stora fönster pryder konferenscentrets balkongplan.

ungdom (se Al 36:3), precis som vi ser att David lär i sin ungdom. Davids far kan mycket väl säga: "O David, min son, lär visdom i din ungdom, ja, lär i din ungdom att hålla Guds bud" (Al 37:35).

David lär sig att han aldrig, inte ens en enda gång, kommer att gå ut i livets förorenade vatten eftersom han vet att dödlighetens hajar kan slita loss den ömtåliga andliga muskeln hos ett växande vittnesbörd. Han vet också att han inte behöver se ut som de så kallade "icke-konformisterna" med piercing och tatueringar.

Innan David lämnar hemmet för att börja sin tid som missionär, kommer det att vara en välsignelse för honom att bli undervisad individuellt av sin egen far, på samma sätt som Alma så storartat undervisade sin son Helaman. "Ja, anropa Gud om allt du behöver, ja, gör alla dina gärningar för Herren . . . Rådför dig med Herren i allt vad du gör . . ." (Al 37:36–37).

Vi får med en gång undervisning

om föräldraskap i Mormons bok. Fader Lehi tillhandahöll de grundläggande förutsättningarna som fick Nephi att göra det kända uttalandet: "Jag, Nephi, är född av goda föräldrar, och har därför fått undervisning i all min faders lärdom" (1 Ne 1:1).

Till Laman och Lemuel gav fader Lehi en underbar liknelse genom sin kraftfulla undervisning: "O, att du måtte bli lik denna flod och ständigt rinna in i all rättfärdighets källa. O, att du måtte bli lik denna dal, säker, ständaktig och orubblig i att hålla Herrens befallningar!" (1 Ne 2:9–10).

Enos som var på väg att bli vuxen, kom, medan han jagade i skogen, återigen ihåg och fäste avseende vid sin fader Jakobs livslånga undervisning. Han bestämde sig för att handla enligt denna undervisning då han bad till Gud "hela dagen" och hela natten. Till slut kom rösten, "Enos! Dina synder äro dig förlåtna, och du

skall bli välsignad" (Enos 1:4–5). Då ändrade Enos på sitt liv och gick omkring och undervisade folket.

Den kraftfulle och store profeten Enok gav heder åt sin härstamning genom att säga: "Min fader undervisade mig om alla Guds vägar" (Moses 6:41).

Må allas vår David vara så förberedd på att tjäna.

Vi älskar alla att tjäna. När det gäller välsignelsen av och behovet av att få tjäna, vill jag gärna uttrycka min uppskattning för min storartade hustrus stöd, för våra barn och deras gemåler, för våra barnbarn, för våra bröder och våra systrar, för deras familjer, för våra missionärer som är bestående exempel på engagemang, för vänner som är ett ständigt stöd, för det underbara folket i Brasilien, för ledare, för profeter och särskilt för vår Herre och Frälsare. Kyrkan är sann.

Jag säger detta i Jesu Kristi namn, amen. □

”För att vittna om min Enfödde”

Äldste L Aldin Porter

i presidentskapet för de sjuttios kворum

”Ett andligt vittnesbörd om nephiternas heliga skrift kommer alltid att ge visshet om att Frälsaren lever.”

Vi i de sjuttios kворum vill hälsa de bröder hjärtligt välkomna som i dag inröstades till de sjuttios fem kворum.

Vi är välsignade, bröder och systor, som får leva i en värld med nästan dagliga meddelanden om framsteg i kampen mot sjukdom och andra hot mot människosläktet. Det tycks som om människan gör oupphörliga framsteg i att övervinna alla hinder för ett långt liv med god hälsa. De flesta av oss har vant oss vid ett konstant flöde av underverk.

Men tillsammans med allt detta är vi också utsatta för ett obarmhärtigt angrepp av sådana själsförgörande ting som pornografi, narkotikamissbruk och övergrepp mot hustrur och barn. En ström av falska läror basuneras ut som nya

och moderna lösningar på världens problem.

De omfattande möjligheterna till kommunikation som Herren har uppenbarat för vår tid har till stor del tagits i beslag för onda syften. Genom det tryckta ordet, TV och video och nu Internet får vi oavbrutet in material i våra hem som förorenar själen och förstör våra liv. Tidigare brukade våra hem vara fridfulla tillflyktsorter undan världen. För att bevara den friden krävs nu nästan ständig vaksamhet.

Ändå har vi goda skäl att vara optimistiska. Vi står inte utan försvar mot de onda krafter som skulle ge sorg och förtvivlan här i livet och som skulle förvägra oss evighetens glädjeämnen i det tillkommande.

Jesus sade: ”Jag är livets bröd. Den som kommer till mig skall aldrig hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta” (Joh 6:35).

”Men brödet som kommer ner från himlen är sådant att den som äter av det inte skall dö.

Jag är det levande brödet, som har kommit ner från himlen. Den som äter av det brödet skall leva i evighet. Brödet jag skall ge är mitt kött, jag ger det för att världen skall leva” (Joh 6:50–51).

Han är svaret på människohjärtats längtan efter visshet. Han är svaret på våra synder och på våra sorger och bedrävelser.

Han är vår beskyddare i en värld

som ständigt försöker lösa problem med våld. Han är vår beskyddare i en värld där så många sinnen ständigt är fyllda med det som är ont. Vi, alla människor, bör se framtiden an med entusiasm och optimism. Vi har hans ord till vägledning och tröst och till hopp för framtiden. Det finns så mycket framför oss av ljus och renhet och dygd. Och med tiden kommer våldet att försvinna, för lamm och lejon ska verkligen ligga tillsammans.

Naturligtvis såg Herren vår tid. Han såg överträdelens katastrofala följder. Och han profeterade att han skulle beskydda sitt folk.

Han talade till Enok om de sista dagarna – om ondskans och hämnens dagar – och han sade:

”Och dagen kommer då jorden skall få vila, men innan den dagen kommer, skola himlarna förmörkas och en mörkrets slöja täcka jorden, himlarna skola skälva och likaså jorden och det skall bli stort trångmål bland människobarnen, men jag skall bevara mitt folk.

Jag skall sända rättfärdighet ned från himmelen och sanning skall jag bringa fram ur jorden att vittna om min Enfödde, om hans uppståndelse från de döda, ja, också om alla människors uppståndelse. Jag skall låta rättfärdighet och sanning svepa över jorden såsom en flod för att samla mina utvalda från jordens fyra hörn” (Moses 7:61–62).

Lade ni märke till att han sade: ”Sanning skall jag bringa fram ur jorden.” I vilket syfte? För att ”vittna om min Enfödde”.

Mormons bok sammanställdes och översattes för vår tid. Den bringades fram ur jorden såsom förutsagt för att bli till välsignelse och vägledning för människorna i vår tid. Den kom i en tid när Herren visste att den skulle komma, när den förvirring som ondskan orsakar skulle vara mycket stor.

När Moroni avslutade sin fars och de andras gigantiska arbete gav han ett löfte som har spritts vida omkring på många olika språk. Men jag befarar att det har blivit alltför alldagligt för oss. Vi hör om det i

söndagsskolan, i seminariet, på våra hemaftnar, och vi lär oss det till och med utantill som missionärer. Men i dag, när jag läser löftet för er, vill jag att ni ska lyssna på det som om ni aldrig hade hört det förut.

”Jag uppmanar eder, att när I erhållen dessa urkunder, I då frågen Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om dessa uppteckningar icke äro sanna, och om I frågen med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen för eder genom den Helige Andens kraft” (Moro 10:4).

Det är ett löfte om att vår himmelske Fader kommer att uppenbara sanningen för oss – en personlig uppenbarelse med eviga följder.

Mormons bok gavs för att överbevisa jude och icke-jude om att Jesus är Kristus, som uppenbarar sig för alla nationer.

Ta inte lätt på Guds uppenbarelsor. Ta inte lätt på detta förvånansvärda

löfte. Jag bär högtidligt vittnesbörd om att det löftet har uppfyllts inte bara i mitt liv utan i hundratusentals andras liv – ja, i miljontals andra människors liv.

Ni kommer att märka att när Moronis löfte uppfylls och ni får visshet om att Mormons bok i sanning är Guds ord, så kommer ni också att veta att Jesus är Kristus, världens Frälsare och Återlösare. Jag känner inte till något fall när det inte inträffade. Och jag tror inte att det någonsin kommer att finnas något som bryter mot den principen. Ett andligt vittnesbörd om nephiternas heliga skrift kommer alltid att ge visshet om att Frälsaren lever.

När det vittnesbördet bärs av den Helige Anden kommer en fast förvisning om att Joseph Smith talade sanning när han sade att han den där vårmorgonen 1820 såg Fadern och Sonen.

Vetskaper om att Jesus Kristus

lever och är vår Återlösare och Frälsare är värd vilket pris vi än måste betala. Det är uppfyllelsen i vårt liv av Moronis löfte.

Genom studium och bön kan vi sedan få veta att han genom uppståndelsen gav oss liv. Vi får veta att han lovade oss ett sådant härligt liv i det tillkommande som övergår vårt förstånd. Vi måste förstå att vi endast kan få det vittnesbördet om vi lyder evangeliets principer och förordningar.

Läs Mormons bok. Börja läsa ”med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt”. Begrunda orden. Gör ofta uppehåll och fråga er himmelske Fader om ”dessa uppteckningar icke äro sanna”. Fortsätt läsa, begrunda och fråga. Någon lätt läsning är det inte. Det kommer att finnas hinder i vägen. Men ge inte upp.

Nalkas er himmelske Fader efter att ha fördrivit era fördomar och förutfattade meningar. Lämna hjärtat öppet för de förnimmelser som

kommer från de eviga källorna. Många inspirerande skatter kommer att uppenbaras för er. Med tiden kommer ni i ert hjärta och sinne få vissheten att Jesus Kristus är den levande Faderns levande Son. Med den vissheten kommer kunskapen om att Joseph Smith är återställsens profet och att det finns apostlar och profeter på jorden i dag. Ni kommer att veta att president Gordon B Hinckley är både profet för hela världen och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Jag ger det löftet till dem som undersöker kyrkan. Jag ger det också till dem som är medlemmar men som har tappat entusiasmen för verket och därför befinner sig i ett förvirrat tillstånd i en värld i moraliskt kaos. Jag ger det löftet till dem som på grund av överträdelse och ett trolöst leverne misströstar om de eviga tingen.

När vi får detta heliga vittnesbörd kommer vår kärlek till Herren att öka gränslöst. Vår önskan att lära känna honom kommer att växa. Vi kommer att sörja när vi läser sådan ord som konung Benjamins profetia om honom.

"Han skall utstå frestelser och kroppslig smärta, hunger, törst och trötthet, ja, mera än någon människa kan utstå utan att dö därav, ty se, blod kommer ut ur varje por. Så stort är hans lidande för hans folks ondska och vederstyggligheters skull.

Han skall kallas Jesus Kristus, Guds Son, himmelens och jordens Fader, alltings Skapare från begynnelsen" (Mos 3:7–8).

Vårt hjärta kommer att överflöda av tacksamhet för hans offer för oss. Den här läran om personlig uppenbarelse är inte ny. Man undervisade om denna eviga princip också i forna tidsåldrar.

"När Jesus kom till området kring Caesarea Filippi, frågade han sina lärjungar: 'Vem säger människorna att Människosonen är?'

De svarade: 'Somliga säger Johannes döparen, men andra säger Elia och andra Jeremia eller någon profet.'

'Och ni', frågade han, 'vem säger ni att jag är?'

Simon Petrus svarade: 'Du är Messias, den levande Gudens son.'

Då sade Jesus till honom: 'Salig är du, Simon Barjona, ty ingen av kött och blod har uppenbarat detta för dig, utan min fader i himlen' (Matt 16:13–17).

Efter det att ni har fått detta heliga vittnesbörd kommer ni att se hans hand i tusentals ting.

"Se, allting har sin avbild och allt är skapat och danat för att vittna om mig, både det som är timligt och det som är andligt, det som är i himlarna ovan, det som är på jorden, det som är i jorden och det som är under jorden, både ovan och under; allt vittnar om mig" (Moses 6:63).

Vi kommer att finna stor glädje i att begrunda hans liv och vi kommer snart att finna att allt i sanning

vittnar om honom. Dessutom kommer vi mitt uppe i våra prövningar och svårigheter att finna tålmod i vetenskapen om att allt till sist kommer att vara väl. Vi kommer att finna ro trots lidande. Vi kommer att finna frid här i livet mitt i ett virvlande kaos.

En sådan kraft har vittnesbördet om att Jesus är Kristus, Återlösaren, vår förespråkare hos Fadern, Faderns Enfödde i köttet, ja, världens Frälsare.

Jag vittnar om honom. Jag vittnar om att han levde, att han dog, att han kom ut ur graven som uppståndens varelse. Han har gett oss uppståndelsens gåva och ett löfte om evigt liv med glädje och fullkomning genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar, som har uppenbarats på nytt i vår tid genom levande profeter.

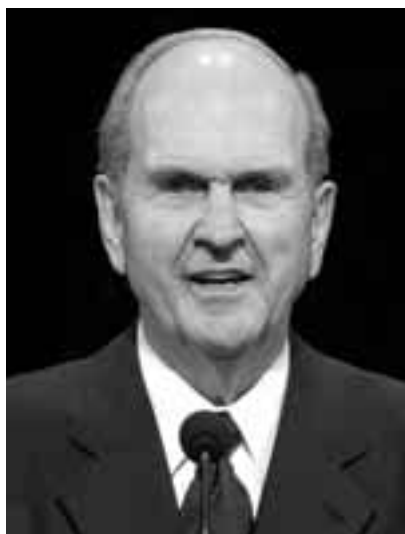
I Jesu Kristi namn, amen. □

Personlig förberedelse för tempelvälsignelser

Äldste Russell M Nelson
i de tolv apostlarnas kворum

"De som inträder i templet ska också ha helighetens egenskaper. . . . Vi kan endast förvärva helighet genom uthållighet och ihärdiga personliga ansträngningar."

Under president Gordon B Hinckleys inspirerade ledning är tillgången på tempel större än någonsin. På varje tempel står orden "Helighet åt Herren".¹ Denna inskrift anger att både templet och dess syften är heliga. De som inträder i templet ska också ha helighetens egenskaper.² Det kan vara lättare att tillskriva helighet åt en byggnad än åt ett folk. Vi kan endast förvärva helighet genom uthållighet och ihärdiga personliga ansträngningar. Under alla tidsåldrar har Herrens tjänare varnat för ohelighet. Jakob, Nephis bror, skrev: "Jag skulle tala till eder om helighet, men all-denstund I icke ären heliga, och I sen upp till mig såsom en lärare, så

måste [jag] . . . undervisa eder om syndens följder."³

Nu känner jag samma ansvar att undervisa. När templen förbereds för våra medlemmar, behöver våra medlemmar förbereda sig för templet.

TEMPLET

Templet är Herrens hus. Grundvalen för varje tempelförordning och förbund – kärnan i frälsningsplanen – är Jesu Kristi försoning. Varje verksamhet, varje lektion, allt vi gör i kyrkan, pekar mot Herren och hans heliga hus. Våra ansträngningar att förkunna evangeliet, fullkomliggöra de heliga och återlösa de döda leder alla till templet. De heliga templen står som en symbol för vårt medlemskap i kyrkan,⁴ som en sinnebild för vår tro på livet efter döden, och som ett heligt steg mot evig härlighet för oss och våra familjer.

President Hinckley sade att "dessa unika och underbara byggnader, och förordningarna som utförs däri, representerar det yttersta i vår dyrkan. Dessa förordningar blir de djupaste uttrycken för vår teologi".⁵

Att inträda i templet är en oerhörd välsignelse. Men först måste vi vara värdiga. Vi bör inte forceras dit. Vi kan inte ta några genvägar och riskera att bryta förbunden som vi inte var förberedda på att ingå. Detta skulle vara värre än att inte ingå dem alls.

BEGÅVNINGEN

I templet tar vi emot en begåvning, vilken bokstavligt talat är en gåva. När vi tar emot denna gåva bör vi förstå innebörden av den och av vikten av att hålla heliga förbund. Varje tempelförordning "är inte bara en ritual vi går igenom, den innebär att vi avlägger högtidliga löften".⁶

Tempelbegåvningen gavs genom uppenbarelse. Således förstår vi den bäst genom uppenbarelse, som vi bör be om med ett uppriktigt hjärta.⁷ President Brigham Young sade: "Er begåvning är att mottaga alla de förordningar i Herrens hus som är nödvändiga för att ni, efter det att ni har lämnat detta liv, skall kunna återvända till Faderns närhet . . . och mottaga er eviga upphöjelse."⁸

MYNDIGHET ATT BESEGLA

När vi förbereder oss att ta emot begåvningen och andra tempelförordningar, bör vi förstå vad prästadörets myndighet att besegla är. Jesus talade om denna myndighet för länge sedan när han undervisade sina apostlar: "Allt du binder på jorden skall vara bundet i himlen."⁹ Samma myndighet har återställts i dessa sista dagar. Precis som prästadömet är evigt – utan begynnelse eller ände – är verkningskraften evig i de prästadömsförordningar som binder samman familjer för evigt.

Templets förordningar, förbund, begåvningar och beseglingar gör det möjligt för människor att försona sig med Herren och för familjer att beseglas bortom döden. Lydnad mot tempelförordningarna kvalificerar oss för evigt liv – Guds största gåva till människan.¹⁰ Evigt liv är mer än odödlighet. Evigt liv är upphöjelse i den högsta himmelen – till det slags liv som Gud lever.

TEMPELREKOMMENDATION

Förberedelserna innebär också att kvalificera sig för en tempelrekommendation. Vår Förlossare kräver att hans tempel skyddas mot vanhelgande. Inget orent kan inträda i hans

helgade hus.¹¹ Ändå är alla välkomna som förbereder sig väl. Varje person som ber om en rekommendation blir intervjuad av en domare i Israel – biskopen – och av en stavspremier.¹² De bär prästadömetts myndighets nycklar och har ansvaret att hjälpa oss veta när vi förberett oss rätt och när tidpunkten är den rätta att inträda i templet. Deras intervjuer ska bedöma flera viktiga frågor. De kommer att fråga om vi lyder tiondelagen, om vi håller visdomsordet och om vi stöder kyrkans ledare. De kommer att fråga om vi är ärliga, om vi är moraliskt rena, och om vi vördar fortplantningsförmågan som ett heligt förtroende från vår Skapare.

Varför är dessa frågor så avgörande? Eftersom de är andliga separatorer. De hjälper till att fastställa om vi verkligen lever som förbundets barn,¹³ om vi kan motstå frestelser från syndens tjänare.¹⁴ Dessa intervjuer hjälper till att urskilja om vi är villiga att leva i enlighet med den sanna och levande Gudens vilja, och om våra hjärtan fortfarande är fästa "vid rikedomar och världens tomma skatter".¹⁵

Sådana krav är inte svåra att förstå. Eftersom templet är Herrens

hus är det han som bestämt normerna för inträde. Vi inträder som hans gäst. Att ha en tempelrekommendation är en ovärderlig förmån och ett påtagligt bevis på lydnad mot Gud och hans profeter.¹⁶

YTRE FÖRBEREDELSE FÖR TEMPLET

Vi förbereder oss till det yttre för templet genom att klä oss på lämpligt sätt. Det är ingen plats för fritidskläder. "Vi bör klä oss på ett sådant sätt att vi skulle känna oss väl till mods att närvara vid ett sakramentsmöte eller i ett annat högtidligt sammanhang."¹⁷

Inne i templet är vi alla klädda i skinande rena, vita kläder för att påminna oss om att Gud måste ha ett rent folk.¹⁸ Nationalitet, språk eller ställning i kyrkan är mindre viktigt. I denna likartade klädsel sitter alla sida vid sida och betraktas som jämlika i vår Skapares ögon.¹⁹

Brudpar kommer till templet för att gifta sig för tid och evighet. Bruden bär vit klänning, långärmad, sedesam till modell och fabrikat och utan utstuderade dekorationer. Brudgummen är också klädd i vitt. Och bröder som kommer för att bevittna ett bröllop bär inte smoking.

Att bära tempelklädnaden har djup symbolisk betydelse. Den representerar fortlöpande förpliktelse.²⁰ Liksom Frälsaren var ett exempel på behovet av att uthärda intill änden, bär vi trofast klädnaden som en del av Guds rustning.²¹ På så sätt visar vi vår tro på honom och på hans eviga förbund med oss.²²

ANDLIG FÖRBEREDELSE FÖR TEMPLET

Förutom den yttre förberedelsen förbereder vi oss andligt. Eftersom förordningarna och förbunden i templet är heliga, är vi under högtidlig förpliktelse att inte tala om det som händer i templet utanför templet. Det finns emellertid några principer vi kan tala om.

Varje tempel är ett hus för lärdom.²³ Där undervisas vi på Mästarens sätt.²⁴ Hans sätt skiljer sig från andras metoder. Hans sätt är anrikt och fyllt av symbolik. Vi kan

lära mycket genom att begrunda det som varje symbol i verkligheten står för.²⁵ Undervisningen i templet är mycket enkel och mycket vacker. Den förstås av de ödmjuka, men kan ändå stimulera de skarpaste hjärnors intellekt.

Den andliga förberedelsen förbättras genom studier. Jag rekommenderar gärna att medlemmar som åker till templet för första gången studerar följande sju ämnen i skrifterna:²⁶ smörjelse, försoningen, Kristus, förbund, Adams fall, offer och tempel. Detta ger en fast grund.

Man kan också läsa i Gamla testamentet²⁷ och i Moses och Abrahams bok i Den kostbara pärlan. Sådana studier i forntida skrifter är ännu mer upplysande efter det att vi känner till tempelbegåvningen. Dessa böcker understryker tempeltjänstens forntida seder.²⁸

Med varje förordning finns ett förbund – ett löfte. Ett förbund som ingås med Gud är inte begränsande, utan beskyddande. Detta är inget nytt begrepp. Om till exempel vårt vatten inte är rent, filtrerar vi det för att sälla bort skadliga inslag. Gudomliga förbund hjälper oss att filtrera bort orenheter från våra sinnen som skulle kunna skada oss. När vi väljer att förneka oss all ogudaktighet,²⁹ förlorar vi inget av värde och vinner det eviga livets härlighet. Förbund begränsar oss inte. De höjer oss över vår egen krafts och vårt eget perspektivs begränsningar.

EVIGT PERSPEKTIV

President Hinckley har förklarat detta upphöjda perspektiv: "Det finns ett mål bortom uppståndelsen", sade han. "Det är upphöjelse i vår Faders rike. . . . Det börjar med att vi erkänner honom som vår evige Fader, och hans Son som vår levande Återlösare. Det inbegriper att vi deltar i olika förordningar, var och en betydelsefull och nödvändig. Den första är dop genom nedsänkning i vatten, utan vilken en människa, enligt Frälsaren, inte kan träda in i Guds rike. Därefter måste

Andens födelse följa, den Helige Andens gåva. Efter detta kommer under år som följer, för män ordination till prästadömet, följt av templets välsignelser för de män och kvinnor som är värdiga att träda in i templet. Dessa tempelvälsignelser innefattar tvagning och smörjelse så att vi kan vara rena inför Herren. De innefattar . . . förpliktelsernas och välsignelsernas begåvning, som motiverar oss att uppträda i enlighet med evangeliets principer. Däri finns de beseglade förordningarna genom vilka det som är bundet på jorden är bundet i himmelen, och genom vilka familjens oavbrutna fortsättning tillförsäkras.”³⁰

Jag har erfarit att templets välsignelser är mest betydelsefulla när döden tar bort någon älskad från familjekretsen. Att veta att skilsmäsans smärta endast är tillfällig ger en

frid som övergår vanligt förstånd.³¹ Döden kan inte separera familjer som beseglats i templet. De ser döden som en nödvändig del i Guds stora lyckalighetsplan.³²

Ett sådant perspektiv hjälper oss att förbli trofasta mot de förbund vi slutit. President Boyd K Packer betonade att ”förordningar och förbund blir våra rekommendationsbrev för tillträde till [Guds] närhet. Att värdigt ta emot dem är en strävan för hela livet, att hålla dem därefter är jordelivets utmaning.”³³

Templets förordningar har både att göra med *personlig* utveckling och avlidna *förfäders* återlösning. ”Ty deras frälsning är nödvändig och väsentlig för vår frälsning. . . . ’De kunna icke fullkomnas utan oss’; ej heller kunna vi fullkomnas utan våra döda.”³⁴ Att få utföra ett tjänande för deras skull ger upprepade

möjligheter till dyrkan i templet. Och ett sådant tjänande förtjänar att planeras in i vårt schema. Genom att göra för andra vad de inte kan göra för sig själva, följer vi Frälsarens exempel, han som genomförde försoningen för att välsigna andra människors liv.

En dag kommer vi att träffa vår Skapare och stå inför honom vid domen.³⁵ Vi kommer att dömas i enlighet med våra förordningar, förbund, gärningar och hjärtans önsningar.³⁶

Kan människor som är förberedda för templets välsignelser under tiden betyda något i denna värld så drabbad av andligt förfall? Ja! Dessa heliga är ”Herrens förbundsfolk . . . beväpnade med rättfärdighet och med Guds kraft i stor härlighet”.³⁷ Deras exempel kan lyfta hela mänskligheten. Jag vittnar om detta i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Se 2 Mos 28:36; 39:30; Ps 93:5. Översatta motsvarigheter finns på tempel i icke engelsktalande orter.
2. Se 2 Mos 19:5–6; 3 Mos 19:1–2; Ps 24:3–5; 1 Thess 4:7; Moroni 10:32–33; L&F 20:69; 110:6–9.
3. 2 Nephi 9:48.
4. Se ”Following the Master: Teachings of President Howard W Hunter”, *Ensign*, apr 1995, s 21–22; ”Den stora symbolen för vårt medlemskap”, *Nordstjärnan*, nov 1994, s 3.
5. ”Om missioner, tempel och förvaltare”, *Nordstjärnan*, jan 1996, s 56.
6. Gordon B Hinckley, *Teachings of Gordon B Hinckley* (1997), s 638.
7. Se Moroni 10:4–5.
8. *Discourses of Brigham Young*, utv av John A Widtsoe (1941), s 416.
9. Matt 16:19.
10. Se L&F 14:7.
11. Se L&F 109:20; se också Jes 52:11; Alma 11:37; 3 Nephi 27:19.
12. Eller grenspresidenten och missionspresidenten.
13. Se 3 Nephi 20:26; se också Russell M Nelson, ”Children of the Covenant”, *Ensign*, maj 1995, s 32.
14. Se Rom 6:17, 20; L&F 121:17.
15. Alma 7:6.

16. President Hinckley sade: "Jag uppmannar vårt folk överallt, med all den övertalningsförmåga jag besitter, att leva värdigt en tempelrekommendation, att skaffa en sådan och betrakta den som en dyrbar tillgång, och göra större ansträngningar att besöka Herrens hus och ta del av anden och välsignelserna som finns där" (*Nordstjärnan*, jan 1996, s 56).

17. Boyd K Packer, *The Holy Temple* [1980], s 73.

18. Se Neal A Maxwell, "Not My Will, But Thine" [1988], s 135; se också L&F 100:16.

19. Detta påminner oss om att "Gud inte gör skillnad på människor" (Apg 10:34; se också Moro 8:12).

20. Herren försäkrade att "om än bergen viker bort och höjderna vacklar, så skall min nåd inte vika ifrån dig och mitt folks förbund inte vackla" (JST, Inspired Version, Jes 54:10). Vi skulle säkert aldrig medvetet vilja förkasta någon symbol för hans eviga förbund.

21. Se Ef 6:11–13; se också Alma 46:13, 21; L&F 27:15.

22. I ett brev daterat den 10 oktober 1988 skrev första presidentskapet: "Vi har observerat sådant bland medlemmarna som tyder på att en del inte helt förstår det förbund som de ingick i templet om att bära tempelklädnaden i den anda som föreskrivs i den heliga begåvningen.

Medlemmar i kyrkan som har blivit klädda i tempelklädnad har ingått ett förbund att bära den hela sitt liv. Detta innebär att den skall bäras som underkläder både natt och dag. Löftet om beskydd och välsignelser beror på värdigheten och trofastheten i att hålla förbunden.

Den grundläggande principen bör vara att bära klädnaden och inte leta efter tillfällen att ta av den. Sålunda skall medlemmarna varken ta av hela eller en del av klädnaden för att arbeta i trädgården eller för att koppla av i hemmet i badkläder eller oanständig klädsel. Inte heller skall den avlägsnas när de deltar i fritidsaktiviteter som rimligen kan utföras när klädnaden bärs på ett rätt sätt under den vanliga klädseln. När klädnaden måste tas av, t ex vid bad, skall den sättas på så fort som möjligt.

Anständighetens principer och att skylä kroppen tillräckligt är en del av förbundet och är avgörande för vilka kläder som än skall användas. Medlemmar i kyrkan som fått sin begåvning bär sin klädnad som en påminnelse om de heliga förbund som de har ingått med Herren och också som ett skydd mot frestelser och ondska. Hur den bärs är ett yttre tecken på en inre beslutsamhet att följa Frälsaren."

23. Se L&F 88:119; 109:8.

24. I själva verket är han vägen (se Joh 14:6).

25. Se John A Widtsoe, "Temple Worship", *Utah Genealogical and Historical Magazine*, apr 1921, s 62.

26. Se Bible Dictionary i kyrkans engelska utgåva av Bibeln under rubrikerna "Anoint", "Atonement", "Christ", "Covenant", "Fall of Adam", "Sacrifices" och "Temple".

27. Kapitel av speciellt intresse är 2 Mos 26–29, 39; 4 Mos 8; 2 Sam 12 (v 20); 2 Krön 6–7; Jes 22; Hes 16.

28. Se L&F 124:40–41.

29. Se Moroni 10:32; JST Matt 16:26.

30. "Tempel och tempelarbete", *Nordstjärnan*, nov 1982, s 2.

31. Se Fil 4:7.

32. Se Alma 42:8.

33. "Förbund", *Nordstjärnan*, jul 1987, s 19.

34. L&F 128:15.

35. Se 2 Nephi 9:41.

36. Se L&F 137:9.

37. 1 Nephi 14:14.

Vi bygger en gemenskap av heliga

Äldste L Tom Perry
i de tolv apostlarnas kvourm

"I varje sann gemenskap av heliga arbetar vi alla för att tjäna varandra efter bästa förmåga. Vårt arbete har ett högre ändamål, för det är ett arbete i avsikt att välsigna andra och att bygga upp Guds rike."

Vi har alla upplevt saker i livet som, när vi årtal senare tänker tillbaka på dem, får en ny och djupare innebörd. När jag gick på högstadiet fick jag äran att tillhöra skolans korridorpatrull. Under de dagar vi hade patrulltjänst hade vi fått instruktioner om att ta med oss vår lunch till skolan och äta den tillsammans. Det var ett alldeles särskilt nöje och vi tävlade alltid om vems mamma som hade gjort i ordning det bästa lunchpaketet. Ofta bytte vi dem med varandra.

En dag när jag hade patrulltjänst kom jag inte ihåg att berätta för min mor att jag behövde ett lunchpaket förrän strax innan jag måste ge mig av till skolan. Hon såg bekymrad ut när jag sade att jag ville ha lunch

med mig. Hon sade att vi just hade ätit upp den sista limpan till frukost och att hon inte skulle baka igen förrän på eftermiddagen. Allt hon hade hemma att göra lunch av var en stor vetebulle som blivit över från kvällsmaten föregående dag. Mor gjorde härliga vetebullar. Hon lade dem alltid på en plåt så att det låg en stor bulle tvärs över kortsidan av plåten och sedan rader av mindre bullar bredvid. Endast den största bullen hade blivit över. Den var nästan lika lång som en limpa, men naturligtvis inte lika tjock. Det var pinsamt att bara ha med sig en vetebulle till skolan, när jag tänkte på vad de andra i patrullen skulle ha med sig. Men jag kom fram till att det var bättre att ta med vetebullen än att bli utan lunch.

När det blev dags att äta lunch gick jag och satte mig i en avlägsen vrå, så att ingen skulle lägga märke till mig. När mina skolkamrater började byta sina lunchpaket, ville de veta vad jag hade med mig. Jag förklarade för dem vad som hade hänt på morgonen, och till min stora bestörtning ville alla se vetebullen. Men mina kamrater förvånade mig – i stället för att göra narr av mig ville de alla ha en bit av den! Det visade sig vara det bästa lunchbytet på hela året! Den stora vetebullen som jag hade trott skulle vålla mig obehag visade sig vara lunchrastens succé.

När jag tänkt tillbaka på den här

händelsen har det slagit mig att det ofta ligger i den mänskliga naturen att sätta mindre värde på det gamla vanliga, bara för att det är så alldagligt. Kanske är vårt medlemskap i den återställda kyrkan något som blivit alldagligt.

Medlemmarna i kyrkan har en "dyrbar pärla", men ibland blir denna ovärderliga pärla så vanlig för oss att vi inte förstår att uppskatta dess verkliga värde. Även om det är sant att vi inte ska kasta våra pärlor till svinen, betyder det inte att vi inte ska dela med oss av dem till människor som kommer att uppskatta deras värde. En av de storslagna följderna av missionsarbetet är att vi kan se vilket stort värde de som tidigare inte har hört talas om vår tro fäster vid den. Vi har stor nytta av att se på våra skatter med andras ögon. Det som oroar mig är att vi ofta tar för givet de unika och värdefulla välsignelser som medlemskapet i Herrens kyrka ger. I en sådan anda av underskattning är vi benägna att blott vara tillfreds med vårt medlemskap i kyrkan och mindre tappra när det gäller att bygga upp en gemenskap av heliga.

Vi är välsignade med ett stort och ädelt arv som erbjuder en sanningens väg som helt avviker från världens så kallade vägar. Vi behöver påminna oss om värdet av vårt arv så att vi inte underskattar det. Jag uppmanar de många heliga som har dragit sig tillbaka till en vrå att stå upp och högt förkunna vårt gemensamma arvs dyrbara lära, inte skrytsamt eller högmodigt, utan i en anda av förtröstan och övertygelse.

Något av det som jag är mest stolt över är hur våra förfäder genom sin tro på Gud och genom flit och ihärdighet förvandlade platser som ingen ville ha till vackra städer.

När Joseph Smith satt i fängelse i Liberty, utan några utsikter att bli frisläppt, utfärdades en utrotningsorder mot de heliga. Detta gjorde det nödvändigt för Brigham Young att tillsätta en kommitté för att kunna ta dem ut ur Missouri. Utvandringen från Missouri i februari 1839 fick

många att beklaga sig över att Herren hade övergett sitt folk. Några av kyrkans medlemmar ifrågasatte om det var vist att än en gång samla de heliga på en plats.

Genom att korsa Mississippi och göra kortare uppehåll i några av de små orterna längs strandsluttningarna, fick de heliga det andrum som de behövde för att kunna ta emot nya instruktioner från sina ledare. Profeten Joseph Smith skrev från fängelset och uppmuntrade dem att inte skingras utan församla sig och sedan bygga upp kyrkan kring starka medlemsgrupper.

I april det året tilläts Joseph, Hyrum och deras medfångar att fly från fängelset i Missouri. De anlände till Quincy i Illinois den 22 april 1839. Profeten började omedelbart söka efter en plats där de heliga kunde församlas. Han fann en plats på Mississippi-flodens strand som såg lovande ut. Han kallade staden Nauvoo, vilket betyder vacker, men vid det tillfället var den allt annat än vacker. Det var en sumpig halvö som inte ännu hade dränerats. Ur detta träskområde växte en stad upp som i sanning kunde kallas vacker.

De första bostäderna i Nauvoo var hyddor, tält och några få övergivna hus. Sedan började de heliga bygga blockhus. Allteftersom tiden och medlen medgav byggde de trähus och därefter mer stabila tegelhus.

Det var profetens avsikt att bygga upp en gemenskap av heliga. Han hade tre huvudmål. Det första gällde ekonomin, det andra utbildningen och det tredje andligheten.

Profeten Joseph Smiths främsta önskan var att de heliga skulle bli ekonomiskt självförsörjande. Vår himmelske Fader har gett alla sina barn allt som de har – talanger, förmågor, materiella ägodelar, och han har satt dem att förvalta dessa välsignelser.

En högt värderad kvarleva av vårt arv av ekonomisk självförsörjning är kyrkans välfärdsprogram. Det har två viktiga beståndsdelar. Den första är kärlekens princip och den andra arbetets princip. Kärlekens princip är

den drivfäder som får oss att ge av vår tid, våra pengar och vårt tjärande åt detta underbara program. Johannes den älskade skrev:

”Låt oss älska varandra, ty kärleken kommer från Gud, och den som älskar är född av Gud och känner Gud.

Men den som inte älskar känner inte Gud, eftersom Gud är kärlek.

Så uppenbarades Guds kärlek hos oss: han sände sin ende son till världen för att vi skulle få liv genom honom . . .

Mina kära, om Gud har älskat oss så, måste också vi älska varandra” (1 Joh 4:7–9, 11).

Och sedan skrev han i Första Johannesbrevet, tredje kapitlet:

”Om någon som har vad han behöver här i världen ser sin broder lida nöd men stänger sitt hjärta för honom, hur kan då Guds kärlek förbli i honom?” (1 Joh 3:17).

Det är vår förståelse av kärlekens princip som uppmuntrar oss att ge generösa bidrag till fasteofferfonden, ett underbart uppenbarat system i vilket vi den första söndagen varje månad frivilligt avstår från två måltider och ger värdet av dessa två måltider till vår biskop. Då har han resurser att hjälpa de nödlidande. Systemet är till stor del smärtfritt och det ökar vår förståelse för dem som lider brist och ger oss en möjlighet att vara med och täcka deras dagliga behov.

Må Herren fortsätta att välsigna oss med en önskan att älska varandra och ge generösa bidrag grundade på fastans princip.

Den andra grundläggande principen är arbete. Arbete är lika viktigt för Herrens ekonomiska plans framgång som budet att älska varandra.

I 68:e kapitlet i Lärnan och förbunden läser vi:

”Jag, Herren, har icke behag i alla Sions invånare, ty det finnes lättingar ibland dem, och deras barn växa även upp i ogudaktighet. Ej heller söka de allvarligen efter evighetens skatter, utan deras ögon äro fulla av girighet.

Det borde icke vara så utan det måste utrotas bland dem” (L&F 68:31–32).

Jag är särskilt bekymrad över Herrens yttrande om våra barn. Vi ser tecken på att många föräldrar skämmer bort sina barn för mycket utan att undervisa dem tillräckligt om arbetets värde.

I varje sann gemenskap av heliga arbetar vi alla för att tjäna varandra efter bästa förmåga. Vårt arbete har ett högre ändamål, för det är ett arbete i avsikt att välsigna andra och att bygga upp Guds rike.

Det andra kravet i profeten Josephs gemenskap av heliga gällde utbildning. Redan 1840, när han ansökte om frihetsbrev för Nauvoo, bad han samtidigt om fullmakt att få grunda ett universitet.

I *Encyclopedia of Mormonism* läser vi: ”Kyrkans uppfattning rörande utbildning och hur den ska gestaltas växte fram ur vissa uppenbarelser som Joseph Smith mottog. Dessa betonar kunskapens eviga natur och den viktiga roll som utbildningen spelar i mänsklighetens andliga, moraliska och intellektuella utveckling” (”Education: Attitudes Toward Education”, i Daniel H Ludlow, red, *Encyclopedia of Mormonism*, 5 vol [1992], 2:441).

Det finns verser i våra nutida skrifter som särskilt nämner vikten av världslig och andlig utbildning. Det första exemplet kommer från Mormons bok: ”Att vara lärd är bra,

om man hörsammar Guds råd” (2 Ne 9:29).

Och från Lärnan och förbunden: ”Allt vad vi i detta liv uppnå på intelligensens område skall följa med oss i uppståndelsen.

Om någon i detta liv genom flit och lydnad erhåller mera kunskap och intelligens än en annan, så har han så mycket mera företräde framför denne i den tillkommande världen” (L&F 130: 18–19).

Från trosartiklarna: ”Vi söker efter allt som är dygdigt, älskligt, prissvärt och gott” (Trosart 13).

Profeten Joseph Smiths slutliga önskan var att bygga upp en gemenskap av andligt sinnade heliga. Det är något som börjar i hemmet. Den viktigaste utbildningen barnen någonsin

kommer att få, är den utbildning som föräldrarna ger dem i hemmet, om de undervisar barnen om den väg som deras himmelske Fader vill att de ska gå. En uppmaning som våra ledare har gett oss är att regelbundet hålla familjs hemafton där vi kan träffas varje vecka, lära oss om evangeliets principer och bygga upp samhörigheten i familjen. Här kan vi rådgöra med varandra, läsa i skrifterna, be och leka tillsammans. Vårt främsta mål är att bli en evig familj. Vi bygger en gemenskap av heliga med en familj i sänder.

För att möjliggöra den eviga familjen byggdes ett praktfullt tempel i Nauvoo. Det stod som ett landmärke och påminde alla om att de viktigaste välsignelserna i livet är de

andliga välsignelserna. I templet
I slutet vi heliga förbund, och där
förrättas evangeliets frälsande
förordningar. Regelbundna besök
till templet ger oss möjligheten att för-
nya dessa förbund och utföra ställfö-
reträdande förordningar för dem
som har dött utan att ha erhållit
dessa välsignelser.

Vi har nu tempel spridda över
hela världen vilket ger många fler
möjlighet att motta de nödvändiga
förordningarna så att de kan bli
berättigade till evigt liv. De som är
värdiga att gå in i templet kommer
att få stora andliga välsignelser om
de fortsätter att tjäna trofast och
håller sina förbund. Herren välsignar
sitt folk om de håller hans bud och
ofta besöker hans hus. I Guds eviga
plan är våra tempel en samlingsplats
för en gemenskap av heliga som
arbetar för att bygga upp Sion.

Vår gemenskap av heliga är inte
till för att utestänga utan för att
innefatta och vi har apostlarna och
profeterna till grund och Jesu Kristus
själv till hörnsten. Kyrkan är öppen
för alla som älskar, förstår och har
medlidande med vår himmelske
Faders barn. Den tvåfaldiga grunden
till vår ekonomiska välfärd utgörs av
kärlekens och arbetets principer. Det
är en framåtgående gemenskap vari
vi undervisar våra barn om hövlig-
het och om det återställda evangeli-
ets djupa sanningar. Vår gemenskap
har en andlig kärna vilken gör det
möjligt för oss att ha den Helige
Andens sällskap till vägledning i
livet.

Må Gud ge oss en önskan att leva
nära honom så att vi kan få åtnjuta
fridens, endräktens och trygghetens
välsignelser, samt välsignelsen att
hysa kärlek till alla människor. Dessa
är kännetecknen på en gemenskap
som är ett med honom. Han är vår
Gud. Vi är hans barn. Det är mitt
vittnesbörd till er i Jesu Kristi namn,
amen. □

SLUTNOT

Historisk information ur *Kyrkans histo-
ria i tidernas fullbord* (Kyrkans utbild-
ningsverksamhet, s 193–223).

Prästadömet session

31 mars 2001

"Vaka med mig"

Äldste Henry B Eyring

i de tolv apostlarnas kворum

**"När ni vakar över hans får kommer er kärlek till honom att växa.
Och detta stärker ert självförtroende och ert mod."**

Jag är tacksam över förmånen att
få tala till Israels herdar i Herrens
namn. För det är vad vi är.

När vi tog emot prästadömet tog
vi på oss ansvaret att göra vår del
när det gäller att vaka över kyrkan.
Ingen av oss kan undfly detta ansvar.
Presidenten över allt prästadöme på
hela jorden bär det fullständiga
ansvaret. Genom prästadömet
nycklar bär varje kворum sin del.
Även den nyaste diakon på den mest
avsides liggande platsen på jorden
delar det stora ansvaret att vaka
över kyrkan.

Lyssna på dessa ord från Läran
och förbunden: "Var och en skall
sköta sitt eget ämbete och arbeta i
sin egen kallelse. Huvudet skall icke
säga till fötterna: Jag behöver eder
icke, ty hur kan kroppen stå utan

fötter?" Och därefter inkluderar
Frälsaren till och med diakonerna i
sin lista över uppdrag: "Diakonerna
och lärarna skola utses till att vaka
över kyrkan och vara dess fasta tjä-
nare" (L&F 84:109, 111).

Det är min bön att jag ska
beskriva vårt heliga förtroende på
ett sätt som gör att även den nyaste
diakon och senast ordinerade med-
lem ska bli uppmärksam på sina
möjligheter. På många ställen i skrif-
terna har Herren kallat sig själv, och
dem han kallar till prästadömet, för
herdar. En herde vakar över fåren. I
skrifternas berättelser befinner sig
fåren i fara; de behöver skydd och
föda. Frälsaren påminner oss om att
vi måste vaka över fåren på det sätt
som han gör. Han gav sitt liv för
dem. De är hans. Vi kan inte nå upp
till hans nivå om vi, liksom lejda
tjänare, endast vakar när det är
bekvämt och endast när vi får betalt
för det. Så här lyder hans norm:

"Jag är den gode herden. Den
gode herden ger sitt liv för fåren.

Den som är lejd och inte är herde
och inte äger fåren, han överger
fåren och flyr när han ser vargen
komma, och vargen river dem och
skingrar hjorden" (Joh 10:11–12).

Kyrkans medlemmar är fåren. De
är hans och vi har kallats av honom
till att vaka över dem. Det krävs
mer av oss än att varna dem för fara.
Vi ska föda dem. En gång, för länge
sedan, befälde Herren sin profet att
tillrättavisa Israels herdar. Så här

lyder denna förmaning, som fortfarande är gällande, såsom profeten Hesekiel har formulerat den:

”Och Herrens ord kom till mig. Han sade:

Du människobarn, profetera mot Israels herdar, profetera och säg till dem, till herdarna: Så säger Herren, Herren: Ve er, ni Israels herdar, som har sörjt endast för er själva! Var det då inte för hjorden som herdarna borde sörja?” (Hes 34:1–2.)

Den näring som dessa herdar såg till att de själva hade, medan de lät fåren svälta, kunde leda till frälsning för fåren. En av de stora herdarna i Mormons bok beskrev både vad denna näring är för någonting och hur den kan delas ut:

”När de hade beviljats dop och blivit påverkade och renade genom den Helige Andens kraft blevo de räknade bland Kristi kyrkas folk. Deras namn upptecknades, så att de skulle bli ihågkomna och få näring genom Guds goda ord för att bevara dem på den rätta vägen och hålla dem oavslåtliga vakna till bön, förlitande sig allena på Kristi förtjänst, hans, som var deras tros upphovsman och fullkomliggörare” (Moro 6:4).

Det är smärtsamt att föreställa sig en herde som ger näring till sig själv men låter fåren gå hungriga. Men jag har sett många herdar som gett näring till sina hjordar. Ett sådant exempel var en president för ett diakonernas kvorum. En av hans kvorummedlemmar bodde i närheten av mitt hem. Denna grannpojke hade aldrig besökt ett kvorummöte, ej heller gjort någonting med medlemmarna i sitt kvorum. Hans styvfar var inte medlem och hans mamma besökte inte kyrkan.

Presidentskapet för hans diakonkvorum kom samman för att hålla ett råd en söndagsmorgon. Varje vecka fick de näring genom Guds goda ord av en fin rådgivare och lärare. På sina presidentskapsmöten tänkte dessa trettonåriga herdar på pojken som aldrig kom. De samtalande om det stora behov han hade av att ta emot det som de själva ägde. Presidenten gav sin rådgivare

Vatten från City Creek, från en närbelägen kanjon, strömmar ned genom en stensatt kanal på södra sidan av konferenscentret medan medlemmarna tar sig till och från centrets ingång.

i uppgift att söka upp detta vilsegångna får.

Jag kände rådgivaren, visste att han var blyg och att uppdraget var svårt. Därför tittade jag med förundran genom fönstret när rådgivaren släpade sig förbi mitt hem och gick fram till vägen som ledde till den pojkes hem som aldrig kom till kyrkan. Herden hade sina händer i byxfickorna. Hans blick var riktad mot marken. Han vandrade långsamt på ett sätt som man gör om man inte är säker på om man vill gå till den plats som man är på väg till. Inom ungefär 20 minuter kom han åter gående på vägen, denna gång med den vilsegångne diakonen vid sin sida. Denna händelse upprepades ytterligare några söndagar. Sedan flyttade pojken som hade varit förlorad men som blivit återfunnen.

Det tycks inte vara något anmärkningsvärt med den här berättelsen. Det var bara tre pojkar som satt i ett

rum runt ett litet bord. Därefter gick en pojke uppför en väg och återvände med en annan pojke. Men flera år senare, när jag var på en stavs-konferens, en kontinent bort ifrån det rum där detta presidentskap hade haft sitt möte, kom en gråhårig man fram till mig och sade lågmält: ”Min dotterson bodde i din församling för många år sedan.” Med ömhet berättade han för mig om pojkens liv. Och därefter frågade han om jag kunde finna denne diakon som hade släpat sig fram på den där vägen. Och han undrade om jag kunde tacka honom och berätta för honom att hans dotterson, som nu hade vuxit upp till en man, fortfarande kom ihåg det.

Han kom ihåg det eftersom detta var första gången i sitt liv som han, vad han kunde minnas, hade blivit omhändertagen av Israels herdar. Han hade blivit varnad genom att höra den eviga sanningen från människor som brydde sig om honom.

Han hade blivit erbjuden livets bröd. Och unga herdar hade varit sanna mot det förtroende som de hade fått från Herren.

Det är inte lätt att lära sig att göra detta på ett bra och följdriktigt sätt. Frälsaren lärde oss hur det ska gå till och hur vi lär andra att göra det. Han grundade sin kyrka. Han var tvungen att lämna sin kyrka i händerna på oerfarna tjänare, vilket också många av oss är. Han visste att de skulle ställas inför svårigheter som låg bortom deras mänskliga kraft att klara av. Vad han gjorde för dem kan tjänstgöra som vägledning för oss.

När Frälsaren gav sig iväg till Getsemane örtagård för att genomlida de bittra själskvalen före det svek han utsattes för och sitt lidande på korset, kunde han ha gått ensam. Men han tog med sig sina tjänare inom prästadömet. Så här lyder redogörelsen i Matteus: "Och han sade till dem: 'Min själ är bedrövad ända till döds. Stanna här och *vaka med mig*'" (Matt 26:38; kursivering tillagd).

Frälsaren bad till sin Fader om att

få styrka. När hans själsångest var som störst återvände han till Petrus för att undervisa denne om vad som krävs av alla som vill vaka med honom:

"Han gick tillbaka till lärjungarna och fann att de sov, och han sade till Petrus: 'Ni orkade alltså inte hålla er vakna en enda timme med mig?'"

Vaka, och be att ni inte utsätts för prövning. Anden vill, men kroppen är svag" (Matt 26:40–41).

Det finns en försäkran och en förmaning i denna enkla ordväxling mellan Mästaren och hans herdar. Han vakar med oss. Han som ser allt, vars kärlek är oändlig, och som aldrig sover, vakar tillsammans med oss. Han vet vad fåren behöver i varje stund. Genom den Helige Andens kraft kan han upplysa oss och sända oss till dem. Och vi kan inbjuda hans kraft att välsigna dem genom prästadömet.

Men hans förmaning till Petrus gäller också oss. Den varg som vill döda fåren andligen kommer säkerligen att angripa herden. Därför måste vi vara vaksamma på oss själva såväl som på andra. Som herdar blir vi

frestade att röra oss i syndens utkanter. Men alla former av synd är stötande för den Helige Anden. Ni får inte göra någonting eller bege er till någon plats som kan såra Anden. Ni har inte råd att ta denna risk. Om synden leder till att ni faller blir ni inte bara ansvariga för era egna synder utan också för den sorg som ni skulle ha kunnat förhindra i andra människors liv om ni hade varit värdiga att lyssna till och lyda Andens viskningar. Herden måste kunna urskilja Andens röst och nedkalla himmelens krafter för att inte misslyckas.

Varningen som gavs till en forntida profet gäller också oss:

"Dig, du människobarn, har jag satt till en väktare för Israels hus, för att du på mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från min mun.

Om jag säger till den ogudaktige: 'Du ogudaktige, du måste dö', och du då inte säger något för att varna den ogudaktige för hans väg, så skall väl den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand" (Hes 33:7–8).

Straffet för underlåtenhet är stort. Men Herren undervisade Petrus om hur man bygger en grundval som leder till framgång. Han upprepade ett enkelt budskap tre gånger. En sådan kärlek till Herren ska råda i en sann herdes hjärta. Så här lyder slutet av redogörelsen:

"Och han frågade honom för tredje gången: 'Simon, Johannes son, har du mig kär?' och han svarade: 'Herre, du vet allt; du vet att jag har dig kär.' Jesus sade: 'För mina får på bete'" (Joh 21:17).

Det är kärlek som måste vara drivkraften för herdar. Det kan verka svårt i början, eftersom vi kanske inte ens känner Herren särskilt bra. Men om vi inledningsvis bara har en gnutta tro på honom, kommer vår kärlek till honom och till dem att växa när vi tjänar fåren. Den är en följd av enkla ting som varje herde måste göra. Vi ber för fåren, var och en av dem som vi har ansvar för. När vi frågar: "Var snäll och berätta vem som behöver mig", kommer vi att få svar. Ett ansikte eller ett namn dyker upp i vårt sinne. Eller också kommer vi att stöta på någon som vi inte upplever som en slump. I dessa ögonblick får vi uppleva Frälsarens kärlek till dem och till oss. När ni vakar över hans får kommer er kärlek till honom att växa. Och detta stärker ert självförtroende och ert mod.

Nu kanske ni tänker: *Det är inte så lätt för mig. Jag har så många att vaka över. Och jag har så lite tid.* Men när Herren kallar förbereder han en väg, sin väg. Det finns herdar som tror på detta. Jag ska berätta om en.

För två år sedan kallades en man som president för ett äldstekvorum. Han hade varit medlem i kyrkan i mindre än tio år. Han hade just blivit värdig att beseglas till sin hustru och sin familj i templet. Hans hustru var invalid. Han hade tre döttrar. Den äldsta var tretton år. Hon lagade maten och tillsammans med de andra tog hon hand om hemmet. Hans knappa inkomster från ett fysiskt tungt arbete försörjde inte bara dessa fem personer utan också

en farfar, som bodde tillsammans med dem i deras lilla hus.

När han kallades som president för sitt äldstekvorum utgjordes det av 13 medlemmar. Detta lilla kvorum hade ansvaret för ytterligare 101 män som antingen inte hade något prästadöme alls eller var diakoner, lärare eller präster. Han hade som ansvar att vaka över 114 familjer, med föga mer hopp än att kunna ägna sina söndagar och en kväll i veckan åt sitt ämbete med allt han hade att göra för att betjäna sin egen familj.

Den svårighet som han ställdes inför tvingade ner honom på knä i bön. Därefter reste han sig och gick till verket. När han försökte träffa och lära känna sina får blev hans böner besvarade på ett sätt som han inte hade förväntat sig. Han lärde sig att se bortom individen. Han kom till insikt om att Herrens avsikt med honom var att han skulle bygga upp familjer. Och trots sin begränsade erfarenhet visste han att sättet att bygga upp familjer var att hjälpa dem att göra sig redo för och ingå tempelförbund.

Han började göra det som en god herde alltid gör, men han gjorde det annorlunda när han såg att templet var målet. För det första bad han om att få veta vilka han skulle ha som rådgivare, vilka som skulle följa med honom. Och därefter bad han om att få veta vilka familjer som behövde honom och vilka som var förberedda.

Han ringde så många han kunde. En del var kallsinniga och tog inte emot hans vänskap. Men med dem som gjorde det gick han tillväga på ett visst sätt. Så fort som de visade intresse och förtroende inbjöd han dem att träffa biskopen. Han hade sagt till biskopen: "Var snäll och tala om för dem vad som krävs av dem för att de ska bli värdiga att inträda i templet och göra anspråk på dess välsignelser för sig själva och sina familjer. Var sedan vänlig och vittna för dem, som jag har gjort, att det är värt det."

Därefter tackade några ja till kvorumpresidentens inbjudan att komma

till en tempelförberedande klass som stavens ledare var lärare för. Inte alla avslutade kursen och inte alla kvalificerade sig för templet. Men man bad för varje familj och varje far. De flesta blev åtminstone en gång inbjudna till att "mätta" sig med Guds goda ord. Varje inbjudan åtföljdes av presidentens vittnesbörd om välsignelserna med att vara en familj som beseglats tillsammans för evigt och om sorgen över att vara åtskilda. Varje inbjudan utfärdades med Frälsarens kärlek.

Under sin verksamhet fick presidenten se 12 av de män som han undervisat bli ordinerade till äldster. Han fick se fyra av hans äldster bli ordinerade till högpräster. Dessa siffror är inte i närheten av en rätt bedömning av underverket. De välsignelser som dessa mäns familjer fick sträcker sig över generationer. Fäder och mödrar beseglas nu till varandra och till sina barn. De ber för sina barn, tar emot hjälp från himlen och undervisar om evangeliet med den kärlek och inspiration som Herren ger till trofasta föräldrar.

Denne president och hans rådgivare har blivit sanna herdar. De har vakat över hjorden tillsammans med Mästaren och har lärt sig att älska honom. De är ögonvittnen till den sanning som Frälsaren undervisade aposteln Thomas B Marsh om. Den riktar sig till alla som tillsammans med Herren vakar över hans får:

"Gå dit jag vill och det skall givas dig av Hugsvalaren vad du skall göra och vart du skall gå.

Bed alltid så att du icke inledes i frestelse och förlorar din lön.

Var trofast intill änden, och se, jag är med dig. Dessa ord äro icke av människa eller människor utan av mig, Jesus Kristus, din Återlösare, genom Faderns vilja. Amen" (L&F 31:11–13).

Jag vittnar om att Gud Fadern lever och besvarar våra böner. Jag är ett vittne om att den kärleksfulle Frälsaren vakar över sina får tillsammans med sina trofasta herdar.

I Jesu Kristi namn, amen. □

Skallerormar är inte att leka med

Äldste David E Sorensen

i presidentskapet för de sjuttios kvarum

"Pornografi, som klassats som underhållning av Satan, är en mycket giftig och bedräglig orm som ligger ihoprullad i tidningar, på Internet och i teveprogram."

För ett antal år sedan hade syster Sorensen och jag förmånen att besöka Indien. På en flygp-lats minns jag att jag gick över land-ningsbanan och såg några män som satt framför korgar och spelade flöjt. När en av dem började spela tog han bort locket från korgen och då visade sig en kobra! Allteftersom musiken fortsatte reste sig ormen högre och högre, nästan i hela sin längd, tills kobran föll tillbaka ner i korgen. En gång såg jag en kobra som föll ner utanför korgen. Mannen som spelade flöjt sträckte sig efter den, klappade den och lade försiktigt tillbaka den i korgen. Jag förundrades över att någon kunde handskas med ett så farligt djur utan att bli skadad. Men vår guide talade snabbt om för oss att

det var mycket riskabelt och att den främsta dödsorsaken i området fak-tiskt var giftiga ormbett.

Mina tankar gick tillbaka till min barndoms dagar på gården. På som-maren var ett av våra ansvar att ta in hö från fälten till ladan för vinter-förvaring. Min far brukade lassa höet på en vagn. Sedan brukade jag trampa höet så att det skulle få plats så mycket som möjligt på vagnen. En dag fanns det en skallerorm i de lösa hötappar som hade lassats på vag-nen! När jag tittade på den blev jag oroad, ivrig och rädd. Ormen låg där i det sköna svala höet. Solen glitt-rade i dess diamantformade mönster. Efter en stund slutade ormen skallra och blev stilla och jag blev mycket nyfiken. Jag närmade mig ormen och böjde mig ner för att kunna se bättre, när jag plötsligt hörde min far ropa: "David, min pojke, man kan inte leka med en skallerorm!"

I kväll skulle jag vilja tala till er om faran med att leka med giftiga ormar. De ormar som jag talar om har inga långa, slingrande kroppar utan visar sig i många andra former. Ofta får världen dessa faror att se ofarliga ut och till och med att verka spännande och intressanta. Men att leka med sådana ormar fyl-ler sinnet med gift – gift som driver bort den Helige Anden.¹

Bröder, dagens populärunderhåll-ning får ofta det som är ont och fel att se njutbart och riktigt ut. Låt oss

komma ihåg Herrens råd: "Ve dem som kalla ont gott och gott ont".²

Pornografi, som klassats som underhållning av Satan, är en mycket giftig och bedräglig orm som ligger ihoprullad i tidningar, på Internet och i teveprogram. Pornografi förstör självkänslan och försvagar självdisci-plinen. Den är mycket farligare för anden än skallerormen som min far varnade mig för att röra. I Bibeln står det att kung David hade andliga gåvor, men att han befann sig där han inte skulle ha varit. Han tittade på sådant som han inte skulle ha tit-tat på. Denna besatthet blev hans undergång.³

Att motstå frestelserna i dagens elektroniska medier är inte lätt. Det kräver koncentrerat mod och kon-centrerade ansträngningar. När jag växte upp i vårt lilla samhälle fick man köra minst en timmes väg innan man kunde råka illa ut. Men i dag, på Internet, kan man råka illa ut bara genom att klicka några gånger med musen. För att undvika sådana fres-telser, var då som kapten Moroni for-dom. Bygg upp fästningar för att stärka de svaga områdena. I stället för att bygga murar av timmer och jord för att skydda en sårbar stad, bygger ni fästningar i form av person-liga grundregler för att skydda er ovärderliga dygd.⁴ När ni går ut på träffar så planera att gå som grupp och undvik att vara för er själva. Jag känner män – unga och gamla – som helt enkelt har beslutat sig för att inte slå på teven eller surfa på Internet när de är ensamma. Fäder, det är klokt att ha datorn och teven i vardagsrummet eller något annat välbesökt rum i ert hem – inte i bar-nens sovrum. Jag känner också fäder som, när de är ute på affärsresor, klokt nog väljer att inte slå på teven.

Kom ihåg att sådana "andliga fästningar" inte är tecken på svaghet. Tvärtom så visar de på styrka. Det står i skrifterna att kapten Moroni var så stark, att om alla män var som honom, "då skulle själva helvetets krafter för evigt hava rubbats".⁵ Kom ihåg att Moronis "fästningar"⁶ var nyckeln till hans framgång. Era

egna "fästningar" blir nyckeln till er framgång.

En viktig fästning ni kan bygga är att bestämma nu, innan ni ställs inför en utmaning, var ni ska dra gränsen. Vår profet lär oss att om vi bestämmer oss nu för att inte titta på olämpliga medier, utan i stället gå därifrån, så "ligger utmaningen bakom oss".⁷

Nyligen inbjöds mitt barnbarn Jennifer att följa med flera av sina gymnasiekamrater ut på middag och bio. Flickorna var alla överens om vilken film de skulle se och det kändes bra för Jennifer att följa med. Men flickan som lämnade middagen för att köpa biobiljetter till gruppen kom tillbaka med biljetter till en annan film än vad de planerat. Hon sade: "Det är en jättebra film och den är tillåten från 15 år."

Jennifer blev överrumplad och kunde inte fatta att situationen hade förändrats så fort. Men lyckligtvis hade Jennifer bestämt sig för,

långt innan hon befann sig i den här situationen, att hon inte skulle titta på filmer med 15-årsgräns. Hon kunde stå fast och säga till sina vänner: "Jag kan inte gå och se en film med 15-årsgräns. Mina föräldrar skulle inte tycka om det." Flickorna svarade: "Äh, kom igen! Dina föräldrar kommer aldrig att få veta något!" Men Jennifer bemötte dem genom att säga: "Faktiskt så spelar det ingen roll om mina föräldrar får veta det eller inte. Jag går bara inte på filmer med 15-årsgräns."

Jennifers vänner blev arga och försökte få henne att ändra sig. De sade att hon "hade förstört allting". När hon vägrade att ändra sig slängde de till henne biobiljetten och växelpengarna och lämnade henne för att gå och se filmen. Kvällen slutade med att hon blev ensam och övergiven av sina vänner. Men det var ett stort ögonblick för Jennifer och vår familj.⁸ Hon fick

större självförtroende, självkänsla och andlig kraft.⁹

Att medvetet leka med en giftig andlig orm är dubbelt så farligt.¹⁰ De som gör det påminner mig om en liten pojke som hördes säga följande i en bön: "Himmelske Fader, om du inte kan göra mig till en bättre pojke behöver du inte oroa dig för det. Jag har det så roligt som jag är."

Var inte som den där kortsynte pojken. De som planerar att synda och tror att de kan omvända sig innan de tar emot templets heliga förbund och förordningar riskerar att förlora sin andliga hälsa. De finner att det är en smärtsam procedur att komma tillbaka på den rätta stigen.

För dem som lider av skallerormens gift väntar en smärtsam reningsprocess. Det fordras att man skär ett snitt runt själva bettet med en vass kniv. Sedan måste någon rengöra såret från det infekterade blodet. Ofta blir det nödvändigt

En kör av melkisedekska prästadömsbärare från stavar i Salt Lake City sjunger under konferensens prästadömssession.

med en sjukhusvistelse. Min vädjan till er i kväll är att låta bli att leka med den där ormen. Det är mycket bättre att inte begå synd.¹¹

En del unga män som avancerar inom prästadömet, planerar för en mission och förbereder sig för att komma till templet, inser att de fortfarande lider av ett ormbett som har förgiftat deras ande. Sexuella synder är bland de giftigaste.

Om ni eller någon ni känner har blivit andligt förgiftade så finns det en första hjälpen-låda för andliga ormbett. Den kallas för omvändelse.¹² Och liksom botemedlet mot ett köttsligt ormbett är omvändelse mest effektiv om den tillämpas omgående. Den kan motverka också de farligaste av andliga gifter. "Ty se, Herren, eder Återlösare, led döden i köttet, varför han led alla människors pina, på det alla människor måtte omvända sig och komma till honom."¹³ Förlåtelsens under är verkligt.¹⁴ Er omvändelse hedras av Herren.¹⁵

Ett viktigt steg när det gäller att bli renad från andliga gifter är att gå

ner på knä och be vår himmelske Fader om förlåtelse.¹⁶ Be om en önskan att göra det som är rätt. Be om mod att tala med era föräldrar och med er biskop om så behövs.¹⁷ Oavsett er rädsla kommer de att fortsätta att älska er. Ni behöver inte vara ensamma när ni gör detta. Även om det är svårt att vandra på omvändelsens väg behöver ni inte vandra ensamma på den. Föräldrar och lärare kan ge värdefull uppmuntran och stöd.

Kraften och friheten som kommer genom förlåtelse är verklig. Frälsaren lärde: "Sanningen skall göra er fria."¹⁸ Glädje och lycka kommer av att leva så som Frälsaren levde.¹⁹ Han har bett oss att hålla våra tankar rena.²⁰ Han har bett oss att behålla vår självrespekt. Han har bett oss att utöva ett gott inflytande på vår familj och våra vänner. Vi ska älska dem och lyfta upp dem mot ljuset. Han sade: "Alla skall förstå att ni är mina lärjungar, om ni visar varandra kärlek."²¹ Han har lovat att han ska hjälpa oss att efterleva hans normer. Han sade: "Ta

på er mitt ok . . . mitt ok är skonsamt och min börda är lätt."²²

Bröder i prästadömet, kan ni tillsammans med mig, här och nu, återigen förplikta er att hedra och ta på er Kristi namn? Med detta prästadöme som ni innehar, kan ni stå upp och utöva Guds kraft för att försvara rättfärdigheten? Kan ni stå på heliga platser?²³

Vi har tagit emot ansvaret att forma våra liv efter vår Mästare. Han har överlämnat nycklarna till prästadömet och gudomlig uppenbarelse till vår levande profet, Gordon B Hinckley. Han ger oss rådet: "Håll er borta från pornografi"²⁴ "Jag vädjar till er om att se till att få bort det från ert liv."²⁵

Låt inte några gifter vidröra er själ, bröder. Kom ihåg att "den som är rättfärdig har Guds ynnest".²⁶ Jag vittnar om detta i vår Herres och Mästares, Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Se L&F 1:33, Moses 8:17.
2. Jesaja 5:20.
3. Se 2 Samuelsboken 11, L&F 132:39.
4. Se Alma 53:4, 7.
5. Alma 48:17.
6. Se Alma 53:4–5.
7. "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, apr 2001, s 30.
8. Se Galaterbrevet 5:16–21.
9. Se L&F 121:45–46.
10. Se Mosiah 27:10–11, Alma 1:15.
11. Se Lukas 15:21.
12. Se Jesaja 1:18.
13. L&F 18:11.
14. Se Mosiah 26:29.
15. Se 2 Nephi 9:23; 26:27.
16. Se Alma 34; 3 Nephi 18:29–32.
17. Se L&F 64:7.
18. Johannes 8:32.
19. Se 2 Nephi 2:25; 9:18; Mosiah 2:41, 4:3.
20. Se Trosartikel 13.
21. Johannes 13:35.
22. Matteus 11:29–30.
23. Se L&F 101:22
24. "Varför vi gör en del av det vi gör", *Liahona*, jan 2000, s 69.
25. "Och stor frid skall dina barn då ha", *Liahona*, jan 2001, s 62.
26. 1 Nephi 17:35.

Prästadömet kraft

Äldste John H Groberg
i de sjuttios kvorum

"Således ser vi att även om kraften i prästadömet är obegränsad, är vår enskilda förmåga att utöva prästadömet kraft begränsad av vår grad av rättfärdighet och renhet."

Mina medbröder i prästadömet överallt! Jag hoppas vi uppskattar den ovärderliga förmånen att få bära Guds prästadöme. Dess betydelse är ofattbar.

Världar, ja flera universum, har skapats, skapas och kommer att skapas eller organiseras genom dess kraft. Förordningar utförs genom dess kraft som, när de åtföljs av rättfärdighet, gör det möjligt för familjer att vara tillsammans för evigt, att syndar blir förlåtna, att sjuka botas, att blinda kan se och att till och med liv kan återställas.

Gud vill att vi, hans söner, ska bära hans prästadöme och lära oss använda det på rätt sätt. Han har förklarat att:

Ingen makt, intet inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadömet utom genom överbevisning, långmodighet, mildhet, saktmod

och oskrymtad kärlek, genom godhet och sann kunskap."¹

Ty om vi "öva kontroll, herravälde eller tvång över människobarnens själar (särskilt våra hustrur och barn) genom någon grad av orättfärdighet, se, då undandraga sig himlarna för oss; Guds Ande bedrövas och när den undandragit sig oss är det slut med den mannens prästadöme eller myndighet."²

Således ser vi att även om kraften i prästadömet är obegränsad, är vår enskilda förmåga att utöva prästadömet kraft begränsad av vår grad av rättfärdighet och renhet.

Precis som det krävs rena kablar, anslutna på rätt sätt, för att leda elektrisk kraft, krävs det oskyldiga händer och rent hjärta för att förmedla prästadömet kraft. Smuts och orenhet försvagar eller hindrar genomströmningen av elektrisk kraft. Orena tankar och handlingar hindrar den enskildes prästadömskraft. När vi är ödmjuka, och har oskyldiga händer, rent hjärta och sinne, är inget rättfärdigt omöjligt. Ett forntida orientaliskt ordspråk lyder: "Om en människa lever ett rent liv, kan inget skada honom."³

I sin kärlek till oss har Gud bestämt att varje värdig man, oavsett tillgångar, utbildning, färg, kulturell bakgrund eller språk, kan bära hans prästadöme. Sålunda kan varje man som ordinerats på rätt sätt och som har oskyldiga händer och rent hjärta och sinne få tillgång till prästadömet obegränsade kraft. Jag lärde mig denna läxa som ung

missionär i Söderhavet för många år sedan.

Mitt första område var en liten ö, åtskilliga mil från missionskontoret, där ingen talade engelska och där jag var den ende vite mannen. Jag fick en missionärskamrat från platsen, han hette Feki och tjänade som byggnadsmissionär och var präst i aronska prästadömet.

Efter åtta dagar och nätter med sjösjuka på en liten, illaluktande båt, kom vi till Niuatoputapu. Jag kämpade med hettan, myggen, den annorlunda maten, kulturen och språket, och även med hemlängtan. En eftermiddag hörde vi ångestfyllda rop och såg en familj komma med sin åttaårige sons slappa, till synes livlösa kropp till oss. De grät högljutt, han hade ramlat ner från ett mangoträd och reagerade inte för någonting. De trofasta föräldrarna lade honom i mina armar och sade: "Du har melkisedekska prästadömet, ge oss honom tillbaka frisk och kry."

Även om mina kunskaper i språket fortfarande var begränsade, förstod jag vad de ville och jag blev rädd. Jag ville springa därifrån, men den kärlek och tro som jag såg i föräldrarnas och syskonens ögon, gjorde att jag inte kunde röra mig ur fläcken.

Jag tittade förvåntansfullt på min kamrat. Han ryckte på axlarna och sade: "Jag har inte rätta myndigheten. Du och grenspresidenten har det melkisedekska prästadömet." Jag grep efter det sista halmstrået och sade: "Detta är grenspresidentens plikt."

Jag hade knappt sagt det förrän grenspresidenten kom fram. Han hade hört tumultet och lämnat sin trädgård. Han var svettig och täckt av jord och lera. Jag vände mig till honom och förklarade vad som hänt och försökte överlämna den lille pojken till honom. Han tog ett steg tillbaka och sade: "Jag ska gå och tvätta mig och sätta på mig rena kläder. Sedan ska vi välsigna honom och se vad Gud har att säga."

Jag ropade nästan i panik: "Förstår du inte! Han behöver hjälp nu!"

Han svarade lugnt: "Jag vet att

han behöver en välsignelse. När jag har tvättat mig och satt på mig rena kläder, ska jag komma med invigd olja och vi ska närma oss Gud och se vad hans vilja är. Jag kan inte, och vill inte, närma mig Gud med smutsiga händer och leriga kläder.” Han gick och lämnade mig med pojken i famnen. Jag var mållös.

Till slut kom han tillbaka, med ren kropp och rena kläder, och jag kände att han också var ren i hjärtat. ”Nu”, sade han, ”är jag ren, och nu ska vi närma oss Guds tron”.

Denne underbare tonganske grenspresident, med rena händer och ett rent hjärta, gav en vacker och kraftfull prästadömsvälsignelse. Jag kände mig mer som ett vittne än som medverkande. Jag tänkte på psalmistens ord: *Vem får gå upp på Herrens berg . . . ?*

*Den som har oskyldiga händer och rent hjärta.”*⁴ På denna lilla ö gick en värdig prästadömsbärare upp på Herrens berg och prästadömskraft kom ner från himmelen och bemyndigade en liten pojke att leva vidare.

Med ögon som glödde av trons eld sade grenspresidenten vad jag skulle göra. Ytterligare tro och insatser krävdes, men på tredje dagen återförenades den lille åttaårige pojken, full av liv, med sin familj.

Jag hoppas att ni förstår och känner sanningen i detta. Detta var en liten ö mitt ute på stora havet – utan elektricitet, utan sjukhus, utan läkare – men inget av detta spelade någon roll, för förutom att där fanns stor kärlek och tro, fanns där en grenspresident som bar melkisedekiska prästadömet, som förstod betydelsen av att ha oskyldiga händer och ett rent hjärta, och av att uttrycka det genom att ha en ren kropp och rena kläder, och som utövade prästadömet i rättfärdighet och renhet enligt Guds vilja. Denna dag var hans personliga kraft i prästadömet tillräcklig för att stå i förbindelse med prästadömskraftens obegränsade kraft över jordiskt liv.

När jag ser upp i himlen på kvällen och begrundar de ändlösa galaxer som finns där, förundras jag

över hur liten vår jord är, och hur oändligt liten jag själv är. Ändå känner jag mig inte rädd, ensam, betedslös eller fjärran från Gud. För jag har bevittnat kraften i hans prästadöme när den utövas med rena händer och ett rent hjärta på en liten ö i ett stort hav.

Bröder, denna förmåga är tillgänglig för oss alla, oavsett var, när eller under vilka omständigheter vi lever, så länge som våra händer, hjärtan och sinnen är oskyldiga och rena. Det finns ingen personlig kraft

i prästadömet utan personlig renhet.

Vi måste helt enkelt arbeta flitigare för att rena våra liv genom att tjäna andra på ett mer kristuslikt sätt. Det finns alltid tillfällen att tjäna – i våra familjer, i kyrkan, på mission, i tempel och bland våra medmänniskor. Uppriktigt tjänande kräver hårt arbete, djupgående uppoffringar och fullständig osjälviskhet. Ju större uppoffringar desto större grad av renhet.

Gud, som är full av ljus, liv och kärlek, vill att vi ska inneha och

använda hans prästadöme på rätt sätt, så att vi kan vidarebefordra detta ljus, detta liv och denna kärlek till alla omkring oss. Å andra sidan vill Satan, mörkrets furste, motarbeta samma ljus, liv och kärlek så mycket han kan. Eftersom det inte finns något Satan kan göra när det gäller prästadömet kraft, koncentrerar han all sin energi på att försöka begränsa vår egen förmåga att utöva kraften i prästadömet genom att få oss att smutsa ner våra händer, hjärtan och sinnen genom övergrepp, vrede, underlåtenhet, pornografi, självskhet och allt annat ont som han kan lura oss att tänka eller göra. Han vet att om han kan smutsa ner oss tillräckligt som individer, kan han i samma grad fjärma oss från den renhet som behövs för att utöva prästadömet till att ge mer ljus, liv och kärlek till denna jord och alla dess invånare – tidigare, nuvarande och framtida.

Mina kära bröder, sälj inte ert prästadömes dyrbara förstfödsrätt för barnförbudna skräpfilmer. Kom ihåg att sandslotten som vi bygger på jordelivets strand, kommer till slut, hur noggrant byggda de än är, att spolas bort av vågorna. Endast oskyldiga händer och ett rent hjärta och sinne tillåter oss att utnyttja prästadömet yttersta kraft till att verkligen välsigna andra och så småningom kunna bygga eviga boningar som är vackrare och mer bestående än vad vi nu kan föreställa oss.

Jag har själv fått erfara att Gud lever, att Jesus är Kristus, att han är min vän och er vän. Jag vet att Jesus är det fullkomliga exemplet på ren prästadömskraft. Följ honom.

Jag ber att vi alla må tjäna med större renhet i hjärtat, så att vår personliga kraft i prästadömet till slut kan bli fullständig genom den fullkomliga kärleken hos honom, vars prästadöme vi bär.

I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. L&F 121:41–42.
2. L&F 121:37.
3. Tillskriven Buddha.
4. Ps 24:3–4.

”Dem som ärar mig vill också jag ära”

President James E Faust

andre rådgivare i första presidentskapet

”Hedra fyra heliga principer i ert liv. Dessa fyra principer är: Visa vördnad för gudomen. Respektera och hedra familjerelationer. Visa vördnad för och åtlyda det heliga prästadömet förordningar och förbund. Respektera er själva som en Guds son.”

Mina älskade bröder i detta världsomfattande brödraskap inom prästadömet, jag närmar mig er ödmjukt och med en bön i hjärtat. Att tala till er är ett heligt och överväldigande ansvar. Jag önskar att bli förstådd. Jag hoppas att var och en av oss kan göra anspråk på Herrens löfte: ”Dem som ärar mig vill också jag ära.”¹

Jag erkänner helt och fullt allt som har åstadkommit av Herrens tjänare under tidigare generationer, men jag tror att ni unga män i prästadömet och de unga kvinnorna i er ålder, på många sätt utgör den mest lovande generationen i världshistorien. Jag har kommit till den slutsatsen av många orsaker. När syster

Faust och jag läser våra barnbarns patriarkaliska välsignelser, ser vi att de nästan utan undantag är mer löftesrika än min eller hennes.

För att ni ska uppnå er fulla potential måste ni hedra fyra heliga principer i ert liv. Dessa fyra principer är:

1. Visa vördnad för gudomen.
2. Respektera och hedra familjerelationer.
3. Visa vördnad för och åtlyda det heliga prästadömet förordningar och förbund.
4. Respektera er själva som en Guds son.

Jag skulle vilja tala om dessa fyra storslagna principer i kväll.

Den första är att visa vördnad för gudomen. Jag är tacksam för att Herren har välsignat oss som ett folk med timliga välsignelser som är utan motstycke i kyrkans historia. Dessa resurser har givits oss för att vi ska kunna göra gott och påskynda vårt arbete på jorden. Men jag är rädd för att det är många av oss som genom detta välstånd har blivit för upptagna med det som Daniel kallar ”gudar av silver och guld, av koppar, järn, trä och sten, som varken ser eller hör eller vet något”.² De är förstås avgudar.

När det gäller att visa vördnad för det som är heligt är kärleken och respekten för gudomen det som väver sig över och ligger till grund för

allt annat. Under större delen av världshistorien har människosläktet i stor utsträckning ägnat sig åt avgudadyrkan. Antingen har de dyrkat falska gudar eller varit upptagna med att skaffa denna världens rikedomar.

Efter Frälsarens uppståndelse var Petrus och några av lärjungarna vid Tiberiassjön. Petrus sade att han skulle ut och fiska. Lärjungarna samtyckte till att följa med honom. De verkade ha glömt att de var människofiskare. De fiskade hela natten men fick ingenting. På morgonen stod Jesus på stranden och sade åt dem att kasta sina nät på högra sidan av båten. Näten blev fulla av fisk. Jesus sade att de skulle ta in fisken som de hade fångat. Petrus och hans medhjälpare hade fått 153 stycken. När de kom iland såg de några fiskar som stektes på en glödhög och Frälsaren bjöd dem att äta av fisken och lite bröd. När de hade ätit sade Jesus till Simon Petrus: "Älskar du mig mer än dessa?" Petrus var en duktig fiskare. Fiskandet var det levebröd som Frälsaren kallade honom från för att han skulle bli människofiskare.

Kravet att vi ska älska Herren mer än fisk, bankkonton, bilar, fina kläder, aktier, obligationer, bankkontovitton eller några andra ägodelar

är fast och absolut. Det första budet som gavs till de forntida israeliterna var: "Du skall inga andra gudar ha vid sidan av mig."⁴ Frälsaren själv utvidgade detta bud när han sade följande till en skriftlär: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft."⁵

Jag blir ofta sårad när jag hör folk i offentliga tal och på TV så lättvindigt kränka budet: "Du skall inte missbruka Herrens, din Guds, namn."⁶ Vi påminns i kapitel 107 i Läran och förbunden att "för att undvika att allt för ofta nämna [hans namn]"⁷ kallades det heliga prästadömet efter den store högprästen Melkisedek. Vördnad och respekt för heliga ting flödar från det första budet: "Du skall inga andra gudar ha vid sidan av mig."⁸

Vi som har fått i uppdrag att med prästadömet myndighet handla i Frälsarens namn måste respektera Gud Fadern, Jesus Kristus och den Helige Anden mer än något annat.

Den andra är att respektera och hedra familjrelationer. Detta bör börja med att man hedrar sin moders heliga kärlek. Alla mödrar går ner i dödsskuggans dal när de utstår födslovändor för att ge oss liv. Min mor har varit död i många år. Jag saknar hennes ljuvliga, kärleksfulla inflytande i mitt liv. Jag saknar hennes allmänna råd och tillrättavisning. Men mest av allt saknar jag hennes ovillkorliga kärlek. Min längtan att få vara med henne är ibland överväldigande. De flesta av oss kan, med Abraham Lincoln, säga: "Allt som jag är eller hoppas att bli, kan jag tacka min änglalika mor för."⁹ Min mor lagade mat, sydde, lappade och gjorde om kläder. Hon unnade sig själv ingenting för att den begränsade summan pengar skulle räcka till att ge sönerna fler möjligheter än hon någonsin hade haft. Men ännu viktigare var hennes orubbliga tro som hon ville ingjuta djupt i våra själar.

Bröder, ett ädelt faderskap ger oss en glimt av vår himmelske Faders gudomliga egenskaper. En far bör

vara många saker. Han bör ära sitt prästadöme och vara ett föredöme i rättfärdighet. Tillsammans med sin hustru bör han vara en källa till stabilitet och styrka för hela familjen. Han bör beskydda och försörja och stödja sina familj. Mycket av den kärlek han har till sina barn bör häröra från den kärlek, omsorg och trohet han visar deras mor. Han bör stärka sina barns karaktär genom sitt orubbliga föredöme.

När äldste LeGrand Richards åkte hemifrån för att gå på college sade hans far George F Richards till honom och hans bror, George F d y: "Jag litar på att ni bara går till sådana ställen som jag skulle gå till." Deras hjärtan svällde av kärlek och stolthet vid hans ord. LeGrand sade senare: "De gjorde oss beslutsamma och ståndaktiga och vi kunde inte göra något som skulle göra honom besviken."¹⁰

En far bör aldrig avsiktligt göra sin hustru eller sina barn besvikna. 1989 inträffade en hemsk jordbävning i Armenien som dödade över 30 000 människor på fyra minuter. En bestört far började desperat söka efter sin son. Han kom till sin sons skola bara för att finna att den hade förvandlats till en stenhög. Men han drevs av löftet till sin son: "Vad som än händer kommer jag alltid att finnas här för dig!" Han såg inom sig hörnet där hans sons klassrum hade varit, rusade dit och började gräva sig genom skräpet, bit för bit.

Andra kom till platsen – brandchefen och sedan polisen – och varnade honom för bränder och explosioner och försökte övertala honom att lämna sökandet till räddningsmanskapet. Men han fortsatte frenetiskt att gräva vidare. Natten kom och gick och när han hade grävt i 38 timmar tyckte han sig höra sin sons röst. "Armand!" ropade han. Sedan hörde han: "Pappa? Det är jag, pappa! Jag sade till de andra barnen att inte vara oroliga. Jag sade att om du levde så skulle du rädda mig, och när du räddade mig så skulle de bli räddade. . . . Det finns 14 av oss kvar

Prästadömsbärare fyller konferenscentrets tre plan för åhörare under prästadöms-sessionen.

av 33 . . . När byggnaden rasade så formades en kil, som en triangel, och det räddade oss.

"Kom ut nu min pojke!"

"Nej, pappa! Låt de andra barnen komma ut först. Jag vet att du hämtar mig! Vad som än händer så kommer du alltid att finnas här för mig!"¹¹

Alla familjerelationer bör hedras, och det inbegriper relationerna till våra döda släktingar. Kärlek, tjänande och hjälp bör flöda mellan bröder och systrar och övriga i släkten.

Den tredje är att respektera och åtlyda prästadöms förordningar och förbund. Förr klädde sig de som deltog i prästadömsförordningar i prästerliga kläder. Även om vi inte använder prästerliga kläder i dag, visar vi respekt genom att ha på oss lämpliga kläder när vi välsignar och delar ut sakramentet och smörjer de sjuka.

Prästen Eli avlöstes från sitt ämbete därför att han tillät ondska att komma in i Herrens hus. Herren sade: "Dem som ärar mig vill också jag ära."¹² Den stora kraften och myndigheten i prästadömet som vi har anförtratts, måste utövas av dem som har myndighet att göra det och som har visat sig värdiga att

göra det. Endast på detta sätt kommer våra handlingar att beseglas av löftets Helige Ande och således godkännas av Herren.¹³

Vi hedrar Herren genom att hålla våra dopförbund, våra sakramentsförbund, våra tempelförbund och genom att hålla sabbatsdagen helig. Herren har sagt: "Alla sådana som vet att deras hjärtan äro uppriktiga och förkrossade och deras ande bedrövad och äro villiga att hålla sina förbund genom uppoffringar, ja, sådana uppoffringar som jag, Herren, fordrar, dem skall jag mottaga."¹⁴

Den fjärde är att respektera sig själv som en Guds son. De av oss som har verkat som missionärer såg underverk hända när några av de människor som vi undervisade insåg att de är söner och döttrar till Gud. För många år sedan sade en äldste som hade verkat som missionär på de Brittiska öarna i slutet av sin mission: "Jag tycker att min mission var misslyckad. Jag har verkat alla dagar som missionär här och jag har bara döpt en smutsig liten irländsk pojke. Han är den ende som jag har döpt." Många år senare, när han hade återvänt hem till Montana, kom en man

på besök till hans hem och frågade: "Är du den äldste som verkade som missionär på Brittiska öarna 1873?"

"Ja."

Mannen fortsatte: "Och kommer du ihåg att du sade att du tyckte att din mission var misslyckad eftersom du bara hade döpt en smutsig liten irländsk pojke?"

Han sade: "Ja."

Besökaren räckte fram sin hand och sade: "Jag skulle vilja skaka hand med dig. Jag är Charles A Callis i de tolv apostlarnas kворum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag är den där smutsige lille irländske pojken som du döpte på din mission."¹⁵

Den där lille irländske pojken kom till insikt om sina möjligheter som en Guds son. Äldste Callis lämnade efter sig ett bestående arv till sin stora familj. Han verkade som missionspresident i 25 år och som apostel i 13 år och välsignade bokstavligt talat tusentals liv. Jag känner mig privilegierad att ha känt denne Herrens store apostel när jag var en ung man.

Om vi hela tiden är medvetna om de gudomliga frön som finns inom oss, så kommer det att hjälpa oss att

höja oss över jordiska utmaningar och svårigheter. Brigham Young sade: "När jag ser in i intelligentas varelser ansikten ser jag avbilder av den Gud jag tjänar. Det finns ingen som inte har ett visst mått av gudomlighet inom sig. Och fastän vi är iklädda kroppar som är i vår Guds avbild kryper den dödliga delen av människan ihop inför denna gudomliga del som vi ärver från vår Fader."¹⁶ Att vara medveten om sitt gudomliga arv hjälper män, unga såväl som gamla, att växa och ära det gudomliga som finns inom var och en av oss.

Alla som önskar att äras av Herren och ta del av hans godhet, nåd och eviga välsignelser måste, jag upprepar, måste följa dessa fyra storslagna principer.

1. Visa vördnad för gudomen.
2. Respektera och hedra familjereaktioner.
3. Visa vördnad för och åttlyda det heliga prästadömet förordningar och förbund.
4. Respektera er själva som en Guds son.

Bröder, jag ber att Herren välsignar var och en av oss i denna storslagna

armé av rättfärdiga prästadömsbröder. Våra individuella bidrag kanske inte verkar vara så stora, men jag tror att den prästadömskraft som vi tillsammans har, är den största kraften till att göra gott som finns på jorden i dag. Den utövas under de prästadömetts nycklar som innehas av president Gordon B Hinckley, som är den presiderande högprästen på jorden. Jag ber att vi följer hans inspirerade ledarskap och hans exempel. Må hans utomordentliga ledarskap förlängas i många år.

Bröder, jag har fått förmånen, som pojke och man, att åtnjuta den varma, tröstande heliga prästadömsmanteln i 68 år. Jag kan inte i ord uttrycka vilket stort och utomordentligt inflytande den har haft på mig och min familj. Många gånger har jag inte varit den som jag borde vara. Men i min svaghet har jag önskat vara värdig denna stora välsignelse. Så länge som jag kan andas vill jag kunna vittna om det återställda evangeliets under och härlighet med dess prästadömsnycklar och myndighet. Må vi vara värdiga Herrens löfte: "Dem som ärar mig vill också jag ära". I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Första Samuelsboken 2:30.
2. Daniel 5:23.
3. Se Johannes 21:1–15.
4. Andra Moseboken 20:3.
5. Markus 12:30.
6. Andra Moseboken 20:7.
7. L&F 107:4.
8. Andra Moseboken 20:3
9. Citerad i Burton Stevenson, red *The Home Book of Quotations* (1934), s 1350.
10. Lucile C Tate, *LeGrand Richards: Beloved Apostle* (1982), s 28.
11. Mark V Hansen, "Are You Going to Help Me?" citerat ur *Chicken Soup for the Soul*, red Jack Canfield och Mark Victor Hansen (1993), s 273–274.
12. Första Samuelsboken 2:30.
13. Se L&F 132:7.
14. L&F 97:8.
15. Se *The Teachings of Harold B. Lee*, red Clyde J Williams (1996), s 602–603.
16. *Kyrkans presidenters lärdomar*: Brigham Young, s 149.

Till undsättning

President Thomas S Monson

Förste rådgivare i första presidentskapet

"Bröder, världen behöver er hjälp. Ni kan ge stadga åt fötter, fatta tag i händer, uppmuntra sinnen, inspirera hjärtan och rädda själar."

Det är mitt överväldigande och ödmjukande ansvar i kväll att tala till er, mina kära bröder som bär Guds prästadöme, och som har samlats här i konferenscentret och över hela världen.

Några av er är diakoner, kanske nyligen ordinerade. Andra av er är högpräster som verkat länge och trofast i heliga kallelser. Vi har alla samlats för att bättre kunna lära vår plikt.

Bröder, världen behöver er hjälp. Ni kan ge stadga åt fötter, fatta tag i händer, uppmuntra sinnen, inspirera hjärtan och rädda själar. Evighetens välsignelser väntar på er. Det är er förmån att inte vara åskådare utan deltagare i prästadömet verksamhet.

President Wilford Woodruff förklarade: "Alla prästadömet organisationer besitter kraft. Diakonen har kraft genom det prästadöme som han bär. Det har också läraren. De

har kraft att gå till Herren i bön och få sina böner hörda och besvarade, likaväl som profeten. . . . Det är genom detta prästadöme som människor förlänas olika förordningar, så att deras synder blir förlättna och de blir återlösta. Det är för detta ändamål som det har uppenbarats och beseglats på våra huvuden."¹

En gång hörde jag en nyligen ordinerad diakon säga, strax efter det att han tagit emot det aronska prästadömet: "I dag är första dagen då jag kan dela ut sakramentet. Jag kan knappt bärga mig. Eftersom jag vet att det är en mycket helig förordning är jag noggrann. Jag har verkligen ett vittnesbörd om kyrkan och jag hoppas att snart kunna gå ut som missionär."

Låt mig få läsa upp ett brev för er i kväll som jag fick för en tid sedan. Det är skrivet av en make som kommit långt bort från prästadömet verksamhet och plikt. Det symboliserar en vädjan från alltför många av våra bröder. Han skrev:

"Kära president Monson!

Jag hade så mycket och nu har jag så lite. Jag är olycklig och det känns som om jag misslyckas med allting. Evangeliet har alltid funnits i mitt hjärta, även om jag inte levtt efter det. Jag ber er att be för mig.

Var snäll och glöm inte dem av oss som finns här ute – de vilsekomna sista dagars heliga. Jag vet var kyrkan finns, men ibland tror jag att jag behöver någon annan som visar mig vägen, uppmuntrar mig, tar bort min rädsla och bär vittnesbörd för mig."

Medan jag läste det här brevet gick tankarna tillbaka till ett besök vid ett av de största konstgallerierna i världen – det berömda Victoria and Albert Museum i London. Där hängde, vackert inramat, ett mästerverk målat 1831 av Joseph Mallord William Turner. Målningen visar tunga, svarta moln och ett ursinnigt, stormigt hav som förebådar fara och död. Ett svagt ljussken från ett strandsatt fartyg syns i fjärran. I förgrunden finns en stor livbåt som kastas hit och dit av de ankommande vågornas skummande raseri. Männen rör med kraftiga årtag medan livbåten kastas in i stormen. Där på stranden står en hustru och två barn, våta av regnet och piskade av vinden. De spanar oroligt ut mot havet. I mitt sinne förkortade jag namnet på målningen. För mig blev det *Till undsättning*.

Under livets stormar finns det faror som lurar, och människor, liksom båtar, blir strandsatta och står inför sin undergång. Vilka rör livbåtarna, lämnar hemmets bekvämlighet och familjen bakom sig, och kommer till undsättning?

President John Taylor varnade oss: "Om ni inte förhärskar er kallelse, kommer Gud att hålla er ansvariga för dem som ni kanske hade kunnat rädda, om ni hade gjort er plikt."²

Bröder, vårt uppdrag är inte omöjligt. Vi går Herrens ärenden, och därför är vi berättigade till Herrens hjälp. Men vi måste anstränga oss. Från teaterstycket *Shenandoah* kommer de inspirerande orden: "Om vi inte försöker gör vi inget, och om vi inte gör något, vad gör vi då här?"

När Mästaren verkade bland människorna bad han fiskarna i Galileen att lämna sina nät och följa honom. Han sade: "Jag skall göra er till människofiskare."³ Och det gjorde han. I kväll sänder han ut en kallelse till var och en av oss att "komma och sluta upp i leden".⁴ Han ger en stridsplan med denna förmaning: "Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt."⁵

Jag älskar och värderar högt det ädla ordet *plikt*. Låt oss lyssna till den tankeväckande påminnelsen i Jakobsbrevet: "Bli ordets görare, inte bara dess hörare, annars tar ni miste."⁶

Det finns en gammal sång från min generation: "Önska så händer det." Det är inte sant. Önskningar får *inte* något att hända. Herren förväntar sig att vi tänker. Han förväntar sig att vi handlar. Han förväntar sig att vi anstränger oss. Han förväntar sig att vi har ett vittnesbörd. Han förväntar sig att vi är hängivna. Tyvärr har somliga avvikit från prästadörets verksamhet. Låt oss hjälpa dem att komma tillbaka till den stig som leder till evigt liv. Låt oss bygga upp melkisedekska prästadörets starka grund, som blir grundvalen för kyrkans verksamhet och tillväxt. Den blir det stöd som stärker varje familj, varje hem, varje kvorum i varje land.

Bröder, vi kan hjälpa dem vi är ansvariga för och föra dem till Herrens bord, så att de kan glädja sig över hans ord och åtnjuta hans Andes sällskap, och "inte längre [vara] gäster och främlingar utan [äga] samma medborgarskap som de heliga och [ha sitt] hem hos Gud".⁷

Tidens gång har inte ändrat Återlösarens förmåga att förändra människoliv – våra liv och de människors liv som vi samarbetar med. Det han sade till den döde Lasaros, det säger han till dig och mig: "Kom ut."⁸ Kom ut ur tvivlets mörker. Kom ut ur syndens sorg. Kom ut ur otrons död. Kom ut till ett nytt liv. Kom ut!

Vi kommer att upptäcka att de som vi betjänar, de som genom våra ansträngningar har känt Mästarens hand, av någon anledning inte kan förklara den förändring som sker i deras liv. De har en önskan att tjäna trofast, att vandra ödmjukt och att leva mer som Frälsaren levde. När de blivit mer mottagliga för Anden och sett en skymt av evighetens löften, instämmer de med vad den blinde mannen som Jesus återgav synen till sade: "Det vet jag, att jag som var blind nu kan se."⁹

Hur kan vi förklara dessa underverk? Varför denna våg av aktivitet hos människor som vilat så länge? Poeten talade om döden när han skrev: "Gud . . . rörde vid honom, och han sov."¹⁰ Jag säger, och då talar jag om denna pånyttfödelse: "Gud rörde vid dem, och de vaknade."

Två huvudsakliga anledningar

förklarar till stor del dessa förändrade inställningar, vanor och handlingar. För det första har människor fått se vilka eviga möjligheter de har och bestämt sig för att uppnå dem. Människor nöjer sig inte längre med medelmåttighet när de väl ser att det förträffliga är inom räckhåll för dem.

För det andra har andra människor följt Frälsarens förmaning och har älskat sin nästa som sig själva och hjälpt sina medmänniskor att förverkliga sina drömmar och ambitioner.

Katalysatorn i denna process har varit – och kommer att fortsätta vara – kärlekens princip.

En annan sanningens princip, som kommer att vara vägledande för oss i vår beslutsamhet, är att pojkar och män kan förändras. Jag kommer ihåg vad en fängelsedirektör sade som undervisade oss om detta. En kritiker som kände till direktör Duffys ansträngningar för att rehabilitera människor sade: "Vet du inte att leoparderna inte kan byta ut sina fläckar?"

Direktör Duffy svarade: "Du borde veta att jag inte arbetar med leoparder. Jag arbetar med människor, och människor förändras varje dag."

För många år sedan, innan jag åkte för att presidera över Canadamissionen, som har sitt huvudkontor i Toronto i Ontario, hade jag blivit vän med en man som heter Shelley. Han bodde i församlingen men hade inte tagit emot evangeliet, trots det faktum att hans hustru och barn gjort det. Shelly hade varit känd som den tuffaste mannen i stan när han var ung. Han var en riktig boxare. Matcherna pågick sällan i ringen, utan snarare på andra platser. Även om jag försökte kunde jag inte åstadkomma någon förändring i Shelleys attityd. Uppgiften föreföll hopplös.

När jag återvänt från Canada och kallades till de tolv kvorum, fick jag ett telefonsamtal från Shelley. Han sade: "Vill du besegla min hustru och mig och vår familj i Salt Lake-templet?"

Jag svarade tveksamt: "Men

Shelley, först måste du döpas som medlem i kyrkan.”

Han skrattade och svarade: ”O, den saken ordnade jag medan du var i Canada. Min hemlärare var trafikvakt för skolungdomar och varje vardag, när han och jag pratade med varandra i korsningen, brukade vi tala om evangeliet.”

Beseglingarna utfördes. En familj förenades. Följden blev glädje.

Abraham Lincoln gav följande kloka råd, som verkligen gäller hemlärare: ”Om du vill vinna någon över på din sida, övertyga honom då först om att du är hans uppriktiga vän.”¹¹

En vän gör mer än ett pliktskyldigt besök varje månad. En vän bryr sig mer om att hjälpa människor än att få räkna besöken. En vän är intresserad. En vän hyser kärlek. En vän lyssnar. Och en vän anstränger sig att hjälpa.

Det finns bröder i varje församling som tycks ha en speciell förmåga att kunna tränga igenom det yttre skalet och nå fram till hjärtat. En sådan man var Raymond L Egan

som verkade som min rådgivare i biskopsrådet. Han älskade att bli vän med fadern i en familj och hjälpa honom att bli aktiv i kyrkan och därigenom också föra tillbaka en kär hustru och dyrbara barn till fällan. Detta underbara fenomen inträffade många gånger, ända tills broder Egan lämnade det jordiska livet.

Det finns också andra sätt varigenom vi kan lyfta och hjälpa. Vid ett tillfälle talade jag med en pensionerad direktör som jag länge varit bekant med. Jag frågade honom: ”Ed, vad gör du i kyrkan?” Han svarade: ”Jag har den bästa uppgiften i församlingen. Mitt ansvar är att hjälpa män som är arbetslösa att få fast anställning. Det här året har jag hjälpt tolv bröder som var utan arbete att få bra jobb. Jag har aldrig varit lyckligare i hela mitt liv.” Den kortvuxne ”lille Ed”, som vi kärleksfullt kallade honom, var reslig denna kväll där han stod med glänsande ögon och darrande röst. Han visade sin kärlek genom att hjälpa de behövande. Han återställde mänsklig värdighet. Han öppnade

dörrar för dem som inte själva visste hur de skulle göra det.

Jag tror verkligen att de som har förmågan att hjälpa och lyfta har funnit den formel som beskriver broder Walter Stover – en man som tillbringade sitt liv i andras tjänst. Vid broder Stovers begravning gav hans svärson honom sin hyllning med dessa ord: ”Walter Stover hade förmågan att se Kristus i varje ansikte han mötte, och han behandlade varje människa därefter.” Den hjälp han gav med sin medkänsla och förmågan han hade att lyfta varje människa han mötte mot himlen, är legendarisk. Det ljus som vägledde honom var Mästarens röst som sade: ”Vad ni har gjort för någon av dessa minsta . . . det har ni gjort för mig.”¹²

Bröder, lär er Andens språk. Det språket lär man sig inte i läroböcker som skrivits av högtbildade människor, inte heller lär man sig det genom att läsa och lära utantill. Andens språk kommer till den som av allt sitt hjärta söker lära känna Gud och hålla hans gudomliga bud. Färdigheter i det

”språket” gör att man kan riva ner murar, övervinna hinder och påverka människors hjärtan.

Vid faror eller prövningar finner det oroliga sinnet och det sörjande hjärtat tröst i sådan kunskap, sådant hopp, sådan insikt. Förtvivlans skuggor skingras av hoppets strålar, sorgen viker för glädjen, och känslan av att ha gått förlorad i livets vimmel försvinner med den säkra vetskapen om att vår himmelske Fader kommer ihåg oss alla.

Som avslutning återgår jag till Turners målning. I mycket verklig mening påminner personerna som strandsatts på fartyget som gått på grund i det stormiga havet om många unga män – och även äldre män – som väntar på att undsättas av dem av oss som har prästadörets ansvar att ro livbåtarna. Deras hjärtan ropar på hjälp. Mödrar och fäder ber för sina söner. Hustrur och barn vädjar till himmelen om att någon ska nå fram till pappa och till andra.

I kväll ber jag att alla vi som bär prästadömet ska känna vårt ansvar och, i förening, följa vår Ledare – Herren Jesus Kristus – och komma till undsättning.

I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. I Brian H Stuy, red, *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others, 5 delar* (1987–1992), del 2, s 87.
2. *Deseret News Semi-weekly*, 6 aug 1878, s 1.
- 3: Matteus 4:19.
4. ”Modigt skall vi kämpa”, *Psalmer*, nr 173.
5. L&F 107:99.
6. Jakobsbrevet 1:22.
7. Efesierbrevet 2:19.
8. Johannes 11:43.
9. Johannes 9:25.
10. Alfred, Lord Tennyson, *In Memoriam A. H. H.*, del 85, strof 5, rad 4; moderniserad stavning.
11. *The Collected Works of Abraham Lincoln*, red Roy P Basler, 8 delar (1953), del 1, s 273.
12. Matteus 25:40.

Den ständiga utbildningsfonden

President Gordon B Hinckley

”På de platser där fattigdomen är utbredd bland vårt folk, måste vi göra allt vi kan för att hjälpa dem att lyfta sig själva och skaffa sig en grund av självillit som de kan få genom utbildning. Utbildning är nyckeln till möjligheter.”

de komma till Sion. Deras styrka och förmåga behövdes här, och deras önskan att komma var mycket stark. Men många av dem var mycket fattiga och hade inga pengar att köpa biljetter för. Hur skulle de komma hit?

Under gudomlig inspiration utformades en plan. Det som blev känt som Ständiga emigrationsfonden grundades. Med denna plan, som finansierades av kyrkan, trots att den var mycket fattig då, lånades pengar ut till de medlemmar som hade föga eller ingenting. Lånen gavs med överenskommelsen att de nyomvända, när de kom hit, skulle skaffa arbete och sedan betala av lånet i den takt de kunde. De pengar som betalades tillbaka kunde sedan lånas ut till andra så att de kunde emigrera. Det var en rullande fond. Det var verkligen en ständig emigrationsfond.

Med hjälp av denna fond kunde uppskattningsvis 30 000 nyomvända komma till Sion. De blev till stor styrka för verket här. En del av dem kom med sådana färdigheter som behövdes såsom stenmurari, och andra utvecklade färdigheter. De utförde ett oerhört tjänande genom att uppföra byggnader och göra annat som krävde speciella kunskaper. De kom med vagnar och med handkärror. Trots den förfärliga handkärretragedin år 1856, när omkring 200 av dem dog av kyla

Bröder, innan jag börjar mitt tal vill jag mycket varmt gratulera denna melkisedekska prästadömskör, som består av män från många olika områden i livet och som med hjärtan fyllda av tacksamhet sjunger Sions psalmer. Bröder, tack så väldigt mycket.

Nu söker jag Herrens inspiration då jag helt kort ska tala om vad jag anser vara ett mycket viktigt ämne.

Jag börjar med att ta er tillbaka över 150 år och ännu längre. År 1849 stod våra föregångare inför ett allvarligt problem. Vårt folk hade varit i Saltsjödalarna i två år. Missionärer på Brittiska öarna och i Europa fortsatte att samla in nyomvända. De kom in i kyrkan i hundratal. När de var döpta ville

och sjukdom på Wyomings slätter, färdades de i trygghet och blev en viktig del av kyrkans familj i dessa dalar bland bergen.

James Moyle, till exempel, var stenhuggare i Plymouth då han döptes vid 17 års ålder. Om det skrev han: "Jag slöt då förbund med Herren att jag skulle tjäna honom vare sig människor talade gott eller ont om mig. Det var vändpunkten i mitt liv, för det höll mig borta från dåligt sällskap." (Hinckley, Gordon B, *James Henry Moyle* [1951], s 18).

Trots sin skicklighet som murare hade han ont om pengar. Han lånade ur Ständiga emigrationsfonden och lämnade England 1854, seglade till Amerika, gick över slätterna och fick nästan genast anställning som murare vid Lion House med 3 dollar om dagen. Han sparade pengar, och när han hade 70 dollar, det belopp han lånat, betalade han genast tillbaka pengarna till emigrationsfonden. Han sade: "Då ansåg jag att jag var en fri man" (Moyle, s 24).

När Ständiga emigrationsfonden inte längre behövdes, upplöstes den. Jag tror att många som nu hör min röst är avkomlingar till människor som välsignades tack vare denna fond. Ni är i dag välbärgade och trygga tack vare det som gjordes för era förfäder.

Nu, mina bröder, står vi inför ett annat problem i kyrkan. Vi har många missionärer, både unga män och unga kvinnor, som kallas att tjäna i sitt hemland och som verkar med heder i Mexico, Centralamerika, Sydamerika, Filippinerna och på andra platser. De har mycket lite pengar, men de bidrar med det de har. De försörjs till stor del genom den allmänna missionärsfond till vilken många av er bidrar, och för dessa bidrag är vi djupt tacksamma.

De blir utmärkta missionärer som arbetar sida vid sida med äldster och systrar från Förenta staterna och Canada. Under det att de verkar lär de sig hur kyrkan fungerar. De utvecklar en djupare insikt om evangeliet. De lär sig att tala lite engelska. De arbetar med tro och

hängivenhet. Så kommer dagen då de ska avlösas. De återvänder till sina hem. De har stora förhoppningar. Men många av dem har mycket svårt att få en anställning eftersom de saknar utbildning. De sjunker tillbaka i den fattigdom de kom från.

På grund av sin begränsade förmåga blir de troligen inte ledare i kyrkan. Det är troligare att de blir sådana som behöver välfärdshjälp. De gifter sig och fostrar familjer som fortsätter i samma hjulspår som de har följt. Deras framtid är verkligen beklämmande. Det finns andra som inte gått ut som missionärer och som har liknande svårigheter

när det gäller att få en utbildning som kan hjälpa dem lämna de fattigas skara.

I ett försök att åtgärda denna situation föreslår vi en plan, en plan som vi tror är inspirerad av Herren. Kyrkan upprättar nu en fond med medel till större delen från trofasta sista dagars heliga som bidragit och kommer att bidra till denna fond. Vi är dem djupt tacksamma. Då den baseras på liknande principer som Ständiga emigrationsfonden, ska vi kalla den Ständiga utbildningsfonden.

Ur avkastningen från denna fond ska lån ges till ambitiösa unga män och kvinnor, till största delen återvända missionärer, så att de har

Konferensbesökare fyller konferenscentrets öppna platser och trappuppgångar, sett från kyrkans närliggande kontorsbyggnad.

pengar till att gå i skolan. När de sedan får arbete, förväntas de betala tillbaka det de lånat, med en liten ränta som valts så att de uppmuntras att återbetala lånet.

Det förväntas att de går i skolan i sin hemort. De kan bo hemma. Vi har ett utmärkt institutprogram i dessa länder som kan hålla dem nära kyrkan. Ledarna för dessa institut känner till utbildningsmöjligheterna i sina städer. Till att börja med kommer de flesta av dessa studerande att gå på tekniska skolor där de lär sig sådant som datakunskap, kylteknik och annat som det finns behov av och som de kan utbilda sig inom. Planen kan senare utvidgas till ren yrkesutbildning.

Det förväntas att dessa unga män och kvinnor deltar i institutet där rektorn kan följa upp deras framsteg. De som vill delta i programmet lämnar en ansökan till institutets rektor. Han fastställer genom deras biskopar och stavspresidenter att de är värdiga och i behov av hjälp. Deras namn och det föreskrivna beloppet för deras lån sänds så till Salt Lake City där medel anslås och betalas, inte till personen utan till den institution där de ska få sin skolning. Det ska inte finnas någon frestelse att använda pengarna till andra ändamål.

Vi kommer att ha en stark tillsynskommitté här i Salt Lake City och ledare för programmet blir en generalauktoritet emeritus, en man med dokumenterad ekonomisk och teknisk förmåga och som samtyckt till att ta på sig detta ansvar utan betalning.

Det innebär ingen ny organisation, ingen ny personal utom en obetald ledare och sekreterare. Det kommer att kosta näst intill ingenting att administrera.

Vi börjar i blygsam skala i höst. Vi kan se framför oss en tid när detta program hjälper ett anseeligt antal.

Med goda yrkeskunskaper kan dessa unga män och kvinnor höja sig ur den fattigdom som de och generationer före dem upplevt. De blir bättre familjeförsörjare. De kommer att tjäna i kyrkan och tillväxa i ledaransvar. De kommer att betala tillbaka sina lån så att andra kan bli välsignade så som de välsignats. Det blir en rullande fond. Som trofasta medlemmar kommer de att betala tionde och offergåvor och kyrkan blir mycket starkare genom deras närvaro i de områden där de bor.

Det finns ett gammalt talesätt, att om man ger en man en fisk, har han ett mål för dagen. Men om man lär honom fiska, har han att äta resten av sitt liv.

Detta är ett djärvt initiativ, men vi tror att det behövs och att det ska få framgång. Det kommer att föras fram som ett officiellt program i kyrkan med allt vad det innebär. Det kommer att välsigna alla vars liv det berör – de unga männen och kvinnorna, deras framtida familjer och kyrkan som välsignas genom deras starka lokala ledarskap.

Vi har råd med det. Vi har nog med pengar som redan kommit in som bidrag för att kunna sätta igång med detta. Det kommer att fungera eftersom det följer prästadömslinjerna och eftersom det fungerar på lokal basis. Det kommer att omfatta jordnära kunskaper och behövliga kunskapsområden. Deltagandet i programmet blir inte på något sätt förnedrande utan ger snarare stolthet över det som sker. Det blir inget välfärdsarbete, även om detta skulle vara berömvärt, utan en utbildningsmöjlighet. De som gynnas betalar tillbaka pengarna och kommer därigenom att åtnjuta en underbar känsla av frihet eftersom de har förbättrat sina liv, inte genom välvilja eller gåvor utan genom att låna och sedan betala tillbaka. De kan hålla huvudet högt med en känsla av oberoende. Sannolikheten att de förblir trofasta och aktiva är mycket stor.

Vi har redan ett arbetsförmedlingsprogram inom kyrkans välfärdsprogram i ett begränsat antal områden. Detta består främst av kontor för hänvisningar. Det som rör utbildning kommer att åvila den Ständiga utbildningsfonden. Handhavandet av arbetsförmedlingen åvilar välfärdsprogrammet. Dessa arbetsförmedlingar hjälper män och kvinnor som söker anställning och har utbildningen, men behöver hjälp att finna arbete. Det ena är en rullande utbildningsfond som möjliggör utveckling av färdigheter. I det andra ger vi män och kvinnor bättre anställningar som redan har kunskaper som det finns en marknad för.

President Clark brukade tala om för oss under dessa allmänna prästadömsmöten att det inte finns något

Ett flygfoto av Salt Lake-templet och tempelplatsen, med det kupolformade tabernaklet till höger och Assembly Hall överst till vänster.

Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Juli 2001

Thomas S. Monson
Förste rådgivare

President Gordon B. Hinckley

James E. Faust
Andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

L. Aldin Porter

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

Marlin K. Jensen

David E. Sorensen

Ben B. Banks

Dennis B.
Neuenschwander

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

Angel Abrea

Carlos H Amado

Neil L Andersen

Merrill J Bateman

William R Bradford

Monte J Brough

John K Carmack

Sheldon F Child

L Whitney Clayton

Gary J Coleman

Spencer J Condie

Gene Cook

Quentin L Cook

Claudio R M Costa

Robert K Dellenbach

John B Dickson

Charles Didier

Vaughn J
Featherstone

Christoffel Golden jr

Walter F González

John H Groberg

Bruce C Hafen

Donald L Hallstrom

F Melvin Hammond

Harold G Hillam

F Burton Howard

Jay E Jensen

Kenneth Johnson

L Lionel Kendrick

W Rolfe Kerr

Yoshihiko Kikuchi

Cree-L Kofford

John M Madsen

Richard J Maynes

Lynn A Mickelsen

Glenn L Pace

Rex D Pinegar

Carl B Pratt

Ronald A Rasband

Lynn G Robbins

Cecil O
Samuelson jr

Steven E Snow

Dieter F Uchtdorf

Francisco J Viñas

Lance B Wickman

W Craig Zwick

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

Richard D Allred

Athos M Amorim

E Ray Bateman

L Edward Brown

Douglas L Callister

Val R Christensen

Darwin B
Christenson

Richard E Cook

Keith Crockett

Adhemar Damiani

Duane B Gerrard

H Aldridge
Gillespie

Ronald T
Halverson

Wayne M Hancock

Keith K Hilbig

J Kent Jolley

Dale E Miller

Earl M Monson

Merrill C Oaks

Robert C Oaks

Robert F Orton

Stephen B Oveson

Wayne S Peterson

Bruce D Porter

H Bryan Richards

Ned B Roueché

R Conrad Schultz

Dennis E Simmons

Donald L Staheli

Robert R Steuer

David R Stone

H Bruce Stucki

Jerald L Taylor

D Lee Tobler

Gordon T Watts

Stephen A West

Robert J Whetten

Richard H Winkler

Richard B Wirthlin

Ray H Wood

Robert S Wood

H Ross Workman

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C Edgley
Förste rådgivare

H David Burton
Presiderande biskop

Keith B McMullin
Andre rådgivare

Överst till vänster: President Gordon B Hinckley. Överst till höger: President Gordon B Hinckley och president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, kommer till en konferenssession. Ovan: Tabernakelkören, under ledning av Craig Jessop, sjunger under en konferenssession. Kyrkans generalauktoriteter och generalämbetsmän fyller fem stolsrader på förhöjningen.

som prästadömet inte kan åstadkomma om vi arbetar i enighet för att föra fram ett program som är avsett att välsigna folket (se J Reuben Clark jr, i Conference Report, apr 1950, s 180).

Må Herren ge oss visionen och insikten som krävs för att utföra detta som kan hjälpa våra medlemmar inte bara andligt utan även timligt. Oss åvilar ett mycket allvarligt ansvar. President Joseph F Smith sade för nära hundra år sedan att en religion som inte hjälper en människa i detta liv troligen inte gör mycket för henne i nästa liv heller (se "The Truth about Mormonism", tidskriften *Out West*, sep 1905, s 242.)

På de platser där fattigdomen är utbredd bland vårt folk, måste vi göra allt vi kan för att hjälpa dem att lyfta sig själva och skaffa sig en grund av självtillit som de kan få genom en utbildning. Utbildning är nyckeln till möjligheter. Denna utbildning måste ske i de områden där de bor. Den blir då anpassad till de möjligheter som finns där. Och kostnaden blir mycket lägre på de platserna än om det skulle ske i Förenta staterna, Canada eller Europa.

Detta är ingen fåfäng dröm. Vi har resurserna tack vare godheten och vänligheten från underbara och generösa vänner. Vi har organisationen. Vi har arbetskraften och Herrens hängivna tjänare till hjälp för att ge det framgång. Det är en frivillig verksamhet som praktiskt taget inte kommer att kosta kyrkan någonting. Vi ber att Gud ska främja detta arbete och att det ska ge välsignelser, rika och underbara, för tusentals människor, alldeles som dess föregångare, Ständiga emigrationsfonden, medförde oräkneliga välsignelser för dem som tog del av dess möjligheter.

Som jag har sagt har några redan gett ansevärda belopp för att grunda en fond vars avkastning ska användas för att fylla behovet. Men vi kommer att behöva avsevärt mer. Vi inbjuder andra som önskar bidra att göra det.

Vi räknar med att några kanske

inte kommer att klara av att återbetala sina lån. Men vi är övertygade om att de flesta gör det som förväntas av dem, och att generationer kommer att välsignas. Vi kan vänta oss att det också i framtida generationer finns behövande, för som Jesus sade: "De fattiga har ni alltid bland er" (Joh 12:8). Därför måste det vara en rullande fond.

Det är vår högtidliga förpliktelse, det är vårt ansvar att "hjälpa de svaga, lyfta upp de slappnande händerna och styrka de matta knäna"

(L&F 81:5). Vi måste hjälpa dem bli oberoende och framgångsrika.

Jag tror inte att Herren vill se sitt folk dömda att leva i fattigdom. Jag tror att han vill att de trofasta ska åtnjuta jordens goda. Han vill att vi ska göra det här för att hjälpa dem. Och han kommer att välsigna oss när vi gör det. För detta projekts framgång ber jag ödmjukt, samtidigt som jag ber om ert engagemang, er tro och era böner för det. Jag gör detta i Herren Jesu Kristi namn, amen. □

Eftermiddagssolen lyser upp konferenscentrets smakfulla interiör.

Född på nytt

President James E Faust

andre rådgivare i första presidentskapet

"För att vi till fullo ska kunna tillgodogöra oss syndernas förlåtelse genom Frälsarens försoningsoffer måste vi börja med omvändelse och dop och sedan tillväxa genom den Helige Andens gåva."

Mina kära bröder och syst-rar och vänner, ansvaret att tala till er alla är av största vikt för mig. Jag ber att ni ska förstå det jag säger.

Mitt dop in i denna kyrka var en av höjdpunkterna i mitt liv. Jag var åtta år gammal. Mina föräldrar undervisade mig och mina bröder om betydelsen av denna viktiga förordning. Min mor talade om för mig att jag efter dopet skulle hållas ansvarig för det jag gjorde som inte var rätt. Jag minns så tydligt min dopdag. Jag döptes i dopfunten i tabernaklet på Temple Square. De som döptes bar vita overaller och en efter en leddes de varsamt nerför trappan, ner i vattnet. Ett av barnen som döptes den dagen kom inte helt

och hållet under vatten, så man gjorde om förordningen. Det var nödvändigt, för som det står i skrifterna symboliserar dopet "död, begravning och uppståndelse och kan endast utföras genom nedsänkning".¹ Det är också enligt det mönster Frälsaren gav som döptes i floden Jordan, där det fanns gott om vatten. Matteus skriver: "När Jesus hade blivit döpt, steg han genast upp ur vattnet."²

Även om jag bara var åtta år gammal trängde dopbönens ord djupt in i min själ. Efter att ha sagt mitt namn sade, broder Irvin G Derrick, som döpte mig: "Med fullmakt av Jesus Kristus döper jag dig i Faderns och i Sonens och i den Helige Andens namn. Amen."³

Sedan jag döptes har över elva miljoner människor döpts in i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, på liknande sätt och med samma myndighet. De har döpts i igenfrusna sjöar, i hav eller dammar, av vilka somliga grävdes enbart för det ändamålet. En av dessa dammar är av stor historisk betydelse. År 1840 kände Wilford Woodruff, en av de tolv apostlarna som var på mission i England, att han skulle gå till en landsbygdskommun nära Ledbury. Där mötte han John Benbow som hade en stor bondgård och en liten damm. John presenterade honom för en församling som kallades Förenade brödraskapet, som var

ivrig att höra evangeliets budskap. Eftersom dammen var allt som stod till hans förfogande den 7 mars 1840, skrev han senare i sin dagbok: "Jag tillbringade större delen av dagen med att rensa ur en damm och förbereda den för dop, ty jag insåg att många skulle ta emot den förordningen. Efteråt döpte jag 600 personer i den dammen."⁴

Frälsaren lärde oss att alla män och kvinnor måste födas på nytt. Nikodemos, en medlem av judarnas råd, kom i hemlighet till Frälsaren en natt och sade: "Rabbi, vi vet att det är från Gud du har kommit som lärare. Ingen kan göra sådana tecken som du utan att Gud är med honom."

Jesus svarade: "Sannerligen, jag säger dig: den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike."⁵

Nikodemos blev förbryllad och sade: "Hur kan någon födas när han är gammal? Han kan väl inte komma in i moderlivet och födas en gång till?"

Jesus förklarade för honom att han talade om att födas andligen. Han sade:

"Sannerligen, jag säger dig: den som inte blir född av vatten och ande kan inte komma in i Guds rike.

Det som har fötts av kött är kött, och det som har fötts av ande är ande."⁶

Vi behöver alla födas andligen, vare sig vi är 8 eller 80 – eller 90 år. När Luise Wulff från Östtyskland döptes 1989 utbrast hon: "Där var jag – 94 år gammal och född på nytt."⁷ Vår första födelse äger rum när vi föds hit till jorden. Vår andra födelse börjar när vi döps i vatten av någon som bär Guds prästadöme och fullbordas när vi konfirmeras, och "sedan kommer [våra] synders förlåtelse genom eld och genom den Helige Anden".⁸

För några år sedan berättade Albert Peters om när han och hans kamrat fick vara med om hur en man blev född på nytt. En dag besökte de Atiatia hydda i byn Sasina på Samoa. Där fann de en orakad, ovårdad, vanskapt man som

Kvinnostämmorna i tabernakelkören sjunger under ledning av Barlow Bradford.

låg på en säng. Han bad dem komma in och säga vilka de var. Han var glad att höra att de var missionärer och ville höra deras budskap. De höll första diskussionen, bar vittnesbörd för honom och gick. På vägen samtalade de om Atiatis tillstånd. Han hade haft polio 22 år tidigare, vilket hade gjort att han varken kunde röra armar eller ben. Hur skulle någon som var så rörelsehindrad någonsin kunna bli döpt?

Dagen därpå när de kom för att besöka sin nya vän var de oförberedda på den förändring som hade ägt rum hos honom. Han var glad och nyrakad. Han hade till och med bytt sängkläder. "I dag", sade han, "börjar jag leva igen, för igår blev mina böner besvarade och ni kom till mig. . . . I över 20 år har jag väntat på att någon skulle komma och berätta att de har Jesu Kristi sanna evangelium."

I flera veckor undervisade missionärerna den här uppriktige, intelli-

gente mannen om evangeliets principer, och han fick ett starkt vittnesbörd om sanningen och behovet av att döpas. Han bad dem fasta med honom så att han skulle få kraft att gå ner i vattnet och bli döpt. Den närmaste dopfunten fanns 13 km därifrån. Så de bar honom till bilen, körde honom till kapellet och satte honom på en bänk. Deras distriktsledare inledde mötet genom att bära ett kraftfullt vittnesbörd om dopets heliga förordning. Därefter lyfte äldste Peters och hans kamrat upp Atiati och bar honom till dopfunten. När de gjorde det sade Atiati: "Sätt ner mig är ni snälla." De tvekade, men än en gång sade han: "Sätt ner mig."

Missionärerna såg lite förvirrade ut, men Atiati log och sade: "Det här är den viktigaste dagen i mitt liv. Jag vet utan minsta tvivel att det här är den enda vägen till evig frälsning. *Jag tänker inte låta mig bäras till min frälsning!*" Så de satte ner

honom på marken. Med största ansträngning lyckades han resa sig upp. Mannen som hade legat till sängs i 20 år stod nu på benen. Sakta, ett vacklande steg i taget, lyckades Atiati gå nerför trappstegen, ner i vattnet, där den överväldigade missionären tog honom vid handen och döpte honom. Atiati bad dem därefter att bära honom till kapellet där han konfirmerades som medlem i kyrkan.

Atiati fortsatte att göra framsteg så att han så småningom kunde gå med endast en käpp till stöd. Han sade till äldste Peters att han visste att han skulle kunna gå på dopdagens morgon. Han sade: "Eftersom tron kan flytta ett orubbligt berg, hade jag inget tvivel om att den skulle kunna rätta till mina leder." Jag tror att vi med fog kan säga att Atiati verkligen blev född på nytt!

När vi döps blir vi i likhet med Atiati andligen födda av Gud och har rätt att få hans bild präntad i

Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum tillsammans med sin hustru Barbara. Bakom dem står syster Elisa Wirthlin, hustru till äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum.

vårt medvetande.¹⁰ Vi bör erfara en mäktig förvandling i hjärtat¹¹ så att vi kan bli "nya skapelser"¹² och utöva tro på vår Herre och Frälsare Jesu Kristi återlösning, så att vi kan hålla fast vid våra värdighetsnormer. De normer som gäller för att få bli döpt in i kyrkan är enkla:

"Alla som ödmjuka sig för Gud och önska bli döpta och komma fram med förkrossat hjärta och bedrövad själ och vittna inför församlingen, att de verkligen hava omvänt sig från sina synder och äro villiga att ikläda sig Jesu Kristi namn och äro beslutna att tjäna honom intill änden och genom sina gärningar klart visa, att de hava mottagit av Kristi Ande till syndernas förlåtelse, skola genom dop upptagas i hans kyrka."¹³

Dop genom nedsänkning i vatten är "evangeliets inledande förordning och måste åtföljas av Andens dop för att den ska vara fullständig".¹⁴ Som Joseph Smith en gång sade: "Man kan lika gärna döpa en säck

sand som en människa om dopet icke sker till syndernas förlåtelse och för erhållandet av den Helige Andens gåva. Dopet i vatten är blott ett halvt dop och är till ingen nytta, om det ej åtföljs av den andra hälften – det vill säga dopet av den Helige Anden."¹⁵

För att vi till fullo ska kunna tillgodogöra oss syndernas förlåtelse genom Frälsarens försoningsoffer måste vi börja med omvändelse och dop och sedan tillväxa genom den Helige Andens gåva. Som Nephi sade är dopet porten "och sedan kommer edra synders förlåtelse genom eld och genom den Helige Anden".¹⁶ Dopets port öppnar vägen till andra förbund och välsignelser genom prästadömet och templets välsignelser.

Den Helige Andens enastående gåva samt medlemsskapet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ges genom konfirmation, genom handpåläggning av någon som har prästadömet myndighet. Detta klargjorde Paulus för efesierna:

"[Han] frågade dem om de hade fått helig ande när de kom till tro. De svarade: 'Vi har inte ens hört att det finns någon helig ande.'

'Vilket dop blev ni då döpta med?' frågade Paulus, och de svarade: 'Johannes-dopet.'

Paulus sade: 'Johannes dop var ett omvändelsedop, och han uppmanade folket att tro på den som skulle komma efter honom, det vill säga Jesus.'

Då lät de döpa sig i herren Jesu namn.

Och när Paulus lade sin händer på dem, kom den heliga anden över dem . . ."¹⁷

De som har denna andliga gåva kan – om de är värdiga – åtnjuta större insikt, bli mer berikade och få mer vägledning genom alla livets aktiviteter, såväl andliga som timliga. Den Helige Anden vittnar för oss om sanningen och inpräntar i vår själ Gud Faderns och hans Sons, Jesus Kristi realitet på ett sådant säkert sätt att ingen jordisk makt eller myndighet kan skilja oss från den kunskapen.¹⁸ Att inte ha den Helige Andens gåva är på sätt och vis som att ha en kropp utan immunförsvar.

Vi tror att Kristi ande ges till alla män och kvinnor.¹⁹ Kristi ande skiljer sig från den Helige Andens gåva.

Profeten Joseph Smith lärde att "det är skillnad mellan den Helige Anden och den Helige Andens gåva".²⁰ Många utanför kyrkan har fått uppenbarelser genom den Helige Andens kraft som har övertygat dem om evangeliets sanning. Genom den kraften får uppriktiga undersökare ett vittnesbörd om Mormons bok och evangeliets principer före dopet. Men utan den Helige Andens gåva har man begränsad tillgång till den Helige Anden.

De som efter dopet och konfirmationen har den Helige Andens gåva kan få ytterligare ljus och vittnesbörd. Det sker därför att den Helige Andens gåva är ett "beständigt vittne och en större gåva än den Helige Andens vanliga manifestationer".²¹ Det är en större gåva därför att den

Helige Andens gåva kan verka som en "renande kraft" och rena en person och helga honom från all synd.²²

Eftersom dopet genom vatten och ande är nödvändigt för fullständig frälsning så hör det till tingens eviga natur att alla Guds barn bör få denna möjlighet, också de som levde under tidigare århundraden. Läran om dop för de döda i templet genom levande förstods och utövades i den första kristna kyrkan. I sin storslagna utläggning om uppståndelsen resonerade Paulus på följande sätt: "Vad skall annars de göra som låter döpa sig för de dödas skull? Om de döda inte alls uppstår, varför låter man då döpa sig för deras skull?"²³ Att göra något så livsviktigt för andra som inte kan göra det själva är i sanning kristligt. Genom att offra sitt liv för att sona hela människosläktets synder, gjorde Jesus något för oss som vi inte kan göra för oss själva. Profeten Malaki hänvisade till den tanken när han talade om profeten Elias ankomst, som skulle "vända fädernas hjärtan

till barnen, och barnens hjärtan till deras fäder, för att [Herren] inte, när [han] kommer, skall slå landet med tillspillogivning".²⁴ Detta sker i stor utsträckning genom ställföreträdande förordningar för de döda.

Ingen annan organisation på jorden gör mer för att uppfylla Malakis löfte än kyrkan. Efter stora omkostnader och ansträngningar vakar nu kyrkan över den största skattkammaren av släktuppteckningar i världen. Kyrkan har 660 miljoner namn på webbplatsen FamilySearch™.²⁵ De här uppteckningarna är tillgängliga för alla som önskar använda dem.

Jag har levt i så många år efter mitt dop med vatten och har kommit att njuta av den Helige Andens andliga gåvor som jag fick genom Andens dop. Jag konfirmerades för 72 år sedan av en man som hade fullmakt, Joseph A F Everett, en god vän till mina föräldrar och en verkligt ädel man.

Jag ber ödmjukt att Anden ska bekräfta vikten av det som jag har

talat om. Jag vittnar om att vi inte kan bli helt omvända förrän vi lever "i ett nytt liv"²⁶ och i hjärtat är en ny människa, "renad från sina tidigare synder".²⁷ Och det kan endast ske om vi blir födda på nytt av vatten och ande genom dop och genom att motta den Helige Andens gåva. På så sätt får vi gudomlig förlåtelse och kan därigenom veta i vårt hjärta att vi har fått förlåtelse för våra synder.²⁸ Jag vet att detta är sant och vittnar om det i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Bible Dictionary, "Baptism", s 618; se också Matt 3:16; Apg 8:37–39; Rom 6:1–6; Kol 2:12; L&F 20:72–74; 128:12–13.
2. Matt 3:16
3. Se L&F 20:73.
4. Citerat i Matthias F. Cowley, Wilford Woodruff: *History of His Life and Labors* (1964), s 117.
5. Joh 3:2–3.
6. Joh 3:4–6.
7. "Född på nytt vid 94 års ålder", *Nordstjärnan*, jun 1994, s 24.
8. 2 Nephi 31:17.
9. Se Albert Peters, "Ett vacklande steg i taget", *Nordstjärnan*, jun 1995, s 28.
10. Se Alma 5:14.
11. Se Alma 5:14.
12. Mosiah 27:26.
13. L&F 20:37.
14. Bible Dictionary, "Baptism", s 618.
15. Se Profeten Joseph Smiths *lärdomar*, s 271.
16. 2 Nephi 31:17; se också L&F 19:31.
17. Apg 19:2–6.
18. Se 2 Nephi 31:18.
19. Se L&F 93:2.
20. Profeten Joseph Smiths *lärdomar*, s 172.
21. I James R Clark, sammanst av *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter Day Saints*, 6 volymer (1965–1975), 5:4.
22. Bible Dictionary, "Holy Ghost", s 704.
23. 1 Kor 15:29.
24. Mal 4:6; se också Joseph Smiths skrifter 2:39; L&F 138:47.
25. Se www.familysearch.org.
26. Rom 6:4.
27. 2 Pet 1:9.
28. Se Mosiah 4:3.

”Plöja med hopp”

Äldste Neal A Maxwell
i de tolv apostlarnas kворum

**”Genom att vi tillgodogör oss försoningen kan vi ta vara på den Helige Andens gåvor, vilka ’fyller människan med hopp och fullkomlig kärlek’”
(Moro 8:26).**

Visserligen är världen stadd i uppror, bröder och systrar, men riket går framåt som aldrig förr! (Se L&F 88:91; 45:26.) Dess utmärkande drag framstår allt tydligare mot de onda tendenserna i världen, där traditionella värderingar som inte befästs med återställsens nitar snabbt förändras. (Se L&F 105:31.)

Resultatet är blandningar av motsatser såsom livsleda och våldsamhet. Många bara existerar, ”utan hopp, och utan Gud i världen” (Ef 2:12; se också Al 41:11). Det nutida lärjungeskapets utmaning är att ta sig fram i denna fientliga vildmark av kulturer som tvekar att sätta gränser och som saknar bromsar!

Ja, vi har mer underhållning och fler sätt att kommunicera än någonsin förr, men ändå många ensamma människor. Teknisk samvaro kan inte ersätta familjen.

Även om jag beklagar de annalkande stormarna, kan de dock bli till viss nytta. Genom dem kan vi tämjast ytterligare andligt sett, ty ”med mindre Herren tuktar sitt folk med många lidanden . . . vilja de ej komma ihåg honom” (He 12:3). Herren förädlar ändå alltid i tysthet sitt trofasta folk en och en, men vissa händelser belyser också Guds högre vägar och hans rike (se L&F 136:31).

Vi står emellertid inför stora utmaningar. Många föräldrar är nedtyngda, fler och fler äktenskap är i upplösning och många familjer fungerar dåligt. Vi ser ständigt droger, våldets och pornografins nedbrytande inverkan.

”Förtvivlan kommer av ogudaktighet” (Moro 10:22). Eftersom motståndaren ”strävar efter att göra alla människor olyckliga, liksom han själv är”, är detta hans plan som leder till elände. (2 Ne 2:27; se också v 18.)

De ståndaktiga bland oss fortsätter framåt ändå, eftersom de vet att Herren älskar dem, och trots att de inte ”vet vad allting betyder” (1 Ne 11:17). När vi ser hur de framgångsrikt klarar av allvarliga och ihållande svårigheter applåderar vi och hyllar deras styrka och godhet. Men resten av oss bävar inför den undervisning som krävs för att forma en sådan bergfast karaktär, alltmedan vi hoppas att vi inte skulle vackla om liknande omständigheter skulle drabba oss!

Det kan vara för sent att hjälpa vissa samhällen, men inte de personer och familjer som är villiga att

hjälpa sig själva. Det är heller inte för sent för en del av oss att bli pionjärlärjungar i vår egen familj och på vår egen plats, eller för enskilda att bli lokala fridstiftare i en värld från vilken friden borttagits. (Se L&F 1:35.) Om det ändå finns de som tycker att det är en brist på föredömen, kan de själva bli sådana.

Josua kunde ju säga ”men jag och mitt hus . . .”, men andra som just nu inte har en intakt familj kan ändå säga ”men jag själv . . .”, och sedan leva så att de blir värdiga allt som Herren berett åt dem. (Se Jos 24:15.) På så sätt kan lärjungar ”vara ståndaktiga” (L&F 9:14), ”trofast hålla ut intill änden” (L&F 6:13) och ”fortsätta på sin väg” även i en orolig värld. (L&F 122:9.)

Att uthärda och underkasta sig är inte alls ett passivt förhållningssätt utan det är mer som att bita ihop och vara redo för ytterligare uppdrag, samtidigt som man – ödmjukt men segerrikt – bär sårerna från tidigare strider.

Vad spelar det egentligen för roll att några hånfullt pekar finger (se 1 Ne 8:33), när de trofasta till sist får veta hur det känns att vara ”omgivna av Jesu armar”? (Morm 5:11.)

Vad spelar hånfulla ord nu för roll, om vi senare får höra de härliga orden: ”Du är en god och trogen tjänare” (Matt 25:21).

Under tiden uppmanar oss Paulus att ”[plöja] . . . med hopp” (se 1 Kor 9:10).

Därför behöver vi så väl se evangeliet i ett längre perspektiv och med hopp. Dagens nedslagenhet ses då i relation till morgondagens upplyftande genom Guds lycksalighetsplan (se Al 42:8, 16).

Herren vill ju ha ett folk som ”prövas i allting” (L&F 136:31), men exakt hur kommer vi att prövas? Han säger till oss: ”Jag skall pröva mitt folks tålmod och tro” (se Mos 23:21). Eftersom tron kommer att prövas enligt Herrens tid, låt oss då lära oss att inte enbart säga: ”Allt enligt din vilja” utan också tålmodigt: ”Allt enligt din tid.”

Hoppet mättas genom Kristi ord "genom vår uthållighet och den tröst skriften ger" vilken skrivits till vår lärdom, och stärks av "hava alla dessa vittnen" (Rom 15:4; Jakob 4:6; se även 2 Ne. 31:20.) Tron utgör "vissheten om det vi hoppas på" och beviset på "det vi inte ser" (JST, Heb 11:1; se även Ether 12:6). Därför ska vi plöja med hopp hur liten vår fåra än är (se 1 Kor 9:10), och till sist utveckla "ett fullkomligt klart hopp" (2 Ne 31:20; se också Al 29:4).

Men alltför många är som Naaman och väntar på att Herren ska befalla dem att göra "något stort", och tackar nej till de små uppgifterna (se 2 Kung 5:13). När Naaman ödmjukades och tillrättavisades blev inte bara hans kött som ett litet barns, utan också hans hjärta (se 2 Kung 5:14–15). Underlåtenhet att tjäna Mästaren i det lilla fjärrar oss från honom (se Mos 5:13).

De som "plöjer med hopp" förstår inte bara skördelagen utan även vad växt och årstider innebär. Det är sant

att de som har ett genuint hopp, ibland ser sina närmaste omständigheter omskakade som i ett kalejdoskop, men de ser ändå en gudomlig avsikt, genom "trons öga" (Al 5:15).

Vårt slutliga hopp är naturligtvis knutet till Jesus och den stora försoningen med den allomfattande uppståndelsens gåva och erbjudandet om "Guds största gåva", evigt liv. (Se Moro 7:40–41; Al 27:28; L&F 6:13; 14:7.)

Åtskilliga skriftställen beskriver kärnan i denna härliga och räddande försoning, däribland en gripande självbeskrivande vers där Jesus anförtror oss att han "önskade att [han] inte skulle få tömma den bittra kalken och rygga" (L&F 19:18). Eftersom "oändlig försoning" krävde oändligt lidande fanns risken att misslyckas! (2 Ne 9:7; Al 34:12). Hela mänskligheten var beroende av Kristi karaktär! Barmhärtigt nog ryggade han inte, utan "fullbordade [sina] förberedelser för människornas barn" (L&F 19:19).

Men denna unika undergivenhet har Kristus alltid haft. Ja, han har "underkastat sig Faderns vilja i allt från begynnelsen" (3 Ne 11:11) och noggrant iakttagit sin Fader.

"Sannerligen, jag säger er: Sonen kan inte göra något av sig själv, utan bara det han ser Fadern göra. Vad Fadern gör, det gör också sonen" (Joh 5:19).

Denna vers antyder mycket stora ting – bortom det bortomliggande.

Under den plågsamma försoningsprocessen lät Jesus sin vilja "uppgå i Faderns vilja" (Mos 15:7). Som suveräna varelser är valet att underkasta sig den högsta viljan vår största viljehandling. Det är den enda "kapitulation" som också är en seger! Att *ta av sig* den naturliga människan gör det möjligt att *ta på sig* hela Guds vapenrustning, som inte helt och fullt passade dessförintan! (Se Ef 6:11, 13.)

I återlösningen utgöt Jesus också sin själ i döden. (Se Mos 14:12; Jes 53:12; L&F 38:4.) Då vi utgjuter vår själ i personlig vädjan, ger detta rum för större glädje!

Ett annat grundläggande skriftställe talar om att Jesus har trampat "den Allsmäktige Gudens grymma vredes vinpress" (L&F 88:106; se även L&F 76:107; 133:50). Andra kan och bör uppmuntra, berömma, be för och trösta oss, men vårt eget kors måste vi själva lyfta upp och bära. Med tanke på den "grymhet" Kristus utstått för vår skull, kan vi inte förvänta oss att lärjungeskapet alltid ska vara lätt. Då vi till exempel söker förlåtelse, kan omvändelsen bli en svår börda att bära. Låt oss förresten inte, som en del gör, förväxla våra självpåtagna bördor med kors!

I försoningen "nedsteg [Jesus] under allt, i det att han omfattade allt . . ." (L&F 88:6; se också L&F 122:8). Hur djupt måste inte detta nedstigande i förtvivlan och ohygglig vända ha varit! Han gjorde det för att rädda oss och för att förstå mänskligt lidande. Låt oss därför inte harmas över de lärrika erfarenheter som kan utveckla vår egen medkänsla. (Se Al 7:11–12.) Ett lättjefullt hjärta duger inte, och inte heller ett förbittrat hjärta. För att fullständigt kunna tagas upp i hans lidandes gemenskap, krävs ett helhjärtat lärjungeskap (se Fil 3:10; se också 1 Kor 1:9).

Dessutom tog Jesus på sig inte endast våra synder för att sona dem,

utan även våra sjukdomar och värkande sorger (se Al 7:11–12; Matt 8:17). Därför känner han personligen allt vi genomgår och vet hur han ska utsträcka sin fullkomliga barmhärtighet, likaså hur han ska trösta oss. Hans vända var så mycket mer förundransvärd därför att han trampade vinpressen "ensam" (L&F 133:50).

Det har hänt att himlens Gud har gråtit. Man kan därför begrunda vändan i Jesu oändliga försoning och Faderns känslor därvid – för sin son och för oss. Det finns inga upplysande, tillämpliga uppenbarelser om detta, men man kan inte låta bli att föreställa sig vad han måste ha känt och tänkt!

Om vi, liksom Frälsaren, inte "ryggas", måste vi följa lärjungeskaps krävande väg, också dit Mästarens undervisande lärdomar för oss. I annat fall kan vi vandra med Jesus till en viss punkt, men sedan inte längre (Joh 6:66). Att rygga innebär både att stanna och att vända tillbaka.

Ju mer vi vet om Jesus, desto mer älskar vi honom. Ju mer vi vet om Jesus, desto mer litar vi på honom. Ju mer vi vet om Jesus, desto mer vill vi bli lika honom och vara med honom genom att bli det slags män och kvinnor som han önskar att vi

ska vara (3 Ne 27:27), alltmedan vi "lever under lyckliga omständigheter" (se 2 Ne 5:27).

Därför kan vi, med den Helige Andens hjälp, förhärliga Kristus genom att omvända oss och därigenom få tillträde till den förunderliga försoningens välsignelser, vilka han gav oss till en så oerhörd kostnad! (Se Joh 16:14.) Alltså, bröder och systrar, med tanke på vad Jesus *dog för*, är vi villiga att *leva med* de utmaningar som vi får? (Se Al 29:4, 6.) Att bäva är ibland både tillåtet och förstäligt.

Det finns många sätt varpå vi kan "tillämpa" dessa kärn-skriftställen om Jesus och försoningen på oss själva, men alla rymmer under detta begrepp: "Ta på er mitt ok och lär av mig" (Matt 11:29). Faktum är att det inte finns något annat sätt att verkligen lära! (Se 1 Ne 19:23.) Den obegränsade försoningen är så väldig och universell, men till sist så helt personlig! Barmhärtigt nog kan vi få förlåtelse genom försoningen, och, vilket är mycket viktigt, vi kan veta att vi blivit förlåtna – denna slutliga, jublande frigörelse från felstegen.

Genom att vi tillgodogör oss försoningen kan vi ta vara på den Helige Andens gåvor, vilka "fyller människan med hopp och fullkomlig kärlek" (Moro 8:26). Ingen av oss har råd att avstå från detta hopp och denna kärlek under vandrigen genom vårt eget Sinai!

Således ska vi, inom det lärjungeskap som tilldelats oss, övervinna världen (se 1 Joh 5:3–4), fullborda det verk som vi personligen tilldelats, kunna dricka av den bittra kalken utan att bli bittra, utgjuta vår själ, låta vår vilja allt mer uppgå i Faderns vilja, erkänna – även om lärandets prövningar blir hårda – att "allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo" (L&F 122:7) samt uthärda och plöja till fårans slut – allt medan vi prisar honom och använder de oförljkenliga gåvor han givit oss! (L&F 84:38).

I Jesu Kristi heliga namn, amen! □

En inbjudan med ett löfte

Biskop Keith B McMullin

andre rådgivare i presiderande biskopsrådet

"Det är inte tillräckligt att bara vara medlem i denna kyrka. Inte heller räcker det att vara en likgiltig medlem."

För dem som längtar efter andlig sanning, blir vissa saker självklara. Jag bär vittne om dessa saker. Gud är i sin himmel. Vi dödliga är hans andliga avkomlingar. Jesus är vår Återlösare. Joseph Smith var Guds profet och Gordon B Hinckley är hans profet i dag. Uppenbarelser erhålls som i forna dagar. Guds rike, vilket är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, finns åter på jorden.

Djävulen är verklig och finns också på jorden. Han och hans legioner vållar förödelse bland människobarnen. Han talar inte sanning, känner ingen kärlek, verkar inte för något gott och vill bara ödelägga och förstöra.

Därför höjer jag i dag en "varnande röst".¹ Den är en enträgen,

allvarlig påminnelse och uppmaning till goda män och kvinnor överallt om det som de redan känner till, och som de måste hålla fast vid. Lyssna till följande ord i en uppenbarelse som erhöles den 1 november 1831:

"Därför har jag, Herren, kallat min tjänare Joseph Smith den yngre och talat till honom från himmelen och givit honom befallningar . . .

ty jag har icke anseende till personen utan vill, att alla människor skola veta, att den dag snart kommer – stunden är ännu icke kommen men är nära för handen – då friden skall borttagas från jorden, och djävulen få makt över sitt eget rike."²

Herren talar om olyckor som kommer att drabba jordens invånare. Olyckor kommer i olika former. Allt emellanåt uppträder naturens krafter, och vi plågas svårt av deras förstörande krafter.

Ännu mer ödeläggande är emellertid de olycksbringande onda krafter som ständigt överhopar oss. I enlighet med profetian, 1831, har friden nu borttagits från jorden, och djävulen har makt över sitt eget rike. Hans bedrägliga metoder hypnotiserar människorna. Frestelser finns överallt. Tarvlighet har blivit en livsstil. Det som en gång ansågs som fruktansvärt anses nu som ofarligt. Det som i början väcker nyfikenhet, fångslar snart och förgör sedan.

Denna ondska kommer att fortsätta breda ut sig tills "hela världen . . . suckar under . . . syndens trældom".³

Därför denna "varnande röst":

- *Var på er vakt mot världsliga lustar.* De stimulerar sinnena, men förslavar själen. De som fastnat i sinnlighetens garn, märker att det inte är så lätt att ta sig loss.

- *Var på er vakt mot världslig rikedom.* Löftena om den är lockande, men glädjen därav är en illusion. Aposteln Paulus skrev: "Kärleken till pengar är roten till allt ont."⁴

- *Var på er vakt mot världslig självupptagenhet.* Den medför bedrägliga belöningar och förtvivlan över misslyckanden. Kärleken, vänligheten, självförverkligandet och den äkta självkänslan finner vi när vi är i Guds och andras tjänst, inte när vi betjänar oss själva.

Mitt bland dessa faror finns det en säker hamn. I uppenbarelsen som tidigare citerades finns följande försäkran:

"Men Herren skall hava makt över sina heliga och regera mitt ibland dem och skall komma ned för att hålla dom över Edom eller världen."⁵

Det ger trygghet att vara en helig. Medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka i dag är kända som sista dagars heliga. Förutom att det är Herrens benämning på dem som tillhör hans kyrka, är det också en inbjudan av honom till att leva ett bättre liv.

Detta stod klart för mig för många år sedan när jag, som ung far, behövde köpa några tempelkläder. När jag gick in i affären drogs genast min uppmärksamhet till en skylt på disken på vilken det stod: "Endast för sista dagars heliga." Budskapet fick mig att studsas till. Inom mig uppstod en dispyt. *Varför står det 'Endast för sista dagars heliga'?* frågade jag mig själv. *Varför står det inte till exempel 'För medlemmar i kyrkan som fått sin begåvning'?* *Varför ta upp detta om att vara en 'sista dagars helig'?*

Under åren som gått sedan dess har min impulsiva natur dämpats. Denna argumentering med mig själv för länge sedan har blivit ett värdefullt, klargörande ögonblick. Erfarenheten lärde mig att det inte

är tillräckligt att bara vara medlem i denna kyrka. Inte heller räcker det att vara en likgiltig medlem i denna tid av cynism och otro. En helig måste vara andlig och vaksam.

En helig strävar efter att vara god, ren och redbar. En sådan person talar inte bara om dygderna utan efterlever dem. För de heliga är Guds rike eller kyrkan inte någon bisak, utan det är det centrala och grunden i deras liv. Hemmet är en "bit av himlen"⁶, inte enbart ett hotell. Familjen är inte bara en samhällelig eller biologisk enhet. Den är grundenheten i Guds rike där Jesu Kristi evangelium undervisas och efterlevs. Sista dagars heliga strävar verkligen flitigt efter att bli lite bättre, lite vänligare, lite ädlare i livets dagliga åligganden.

Herren förklarar hur en sådan utveckling sker. Han sade: "Sök inte efter det som hör denna världen till

utan sök först efter att bygga upp Guds rike och upprätthålla hans rättfärdighet"⁷

Genom att följa denna kurs får sista dagars heliga medlemmen till att undvika världslighetens förrädiska rev. Om kyrkans medlemmar lever på detta sätt kan de bli Herrens förbundsfolk. I vår tid har vi fått följande profetiska vägledning av president Hinckley om hur detta kan uppnås. Jag citerar:

"Vi är ett förbundsfolk. Jag har haft känslan av att om vi bara kunde uppmuntra vårt folk att leva efter tre eller fyra förbund skulle allting annat ordna upp sig av sig självt . . .

Det första av dessa är sakramentets förbund, i vilket vi påtar oss Frälsarens namn och lovar att hålla hans bud, med löftet om att han kommer att välsigna oss med sin ande. . . .

Det andra är tiondets förbund . . . Löftet . . . är att han ska hålla förstöraren tillbaka och öppna himmels fönster och utgjuta välsignelser som det inte kommer att finnas plats nog att ta emot. . . .

Det tredje är templets förbund. Offer, villigheten att offra för detta Herrens verk – och i denna offerlag finns det allra väsentligaste i försoningen. . . . Helgelse, som är förenad med den, en villighet att ge allt, om det behövs, för att hjälpa till med detta stora verks utbredning. Och ett förbund att älska och att vara lojala mot varandra inom äktenskapets, trohetens, kyskhetens och sedlighetens ramar.

"Om vårt folk bara kunde lära sig att leva i enlighet med dessa förbund, skulle allting annat ordna upp sig av sig självt, det är jag säker på."⁸

Världsliga lustar förlorar sin lockelse när det heliga sakramentet intar

sin rättmätiga plats i vårt liv. Detta förbund gör det möjligt för de trofasta att hålla sig "obefläckade av världen".⁹

Världslig rikedom är inte längre farlig om vi samvetsgrant håller fast vid att betala Herrens tionde. Att lämna tillbaka en tiondel av allt han ger, framkallar hos givaren en kärlek till Gud som är större än all annan kärlek. Den för den lydige till den högre lagen, att ge utan att bli befalld därtill. Fasta och fasteoffer omfattas och kraften kommer att lossa orättfärdighetens bojor och lösa okets band, välsigna de mindre lyckligt lottade och stärka familjebanden.¹⁰ Tiondets förbund avvänjer den trofasta från kärleken till pengar och allt som följer i dess släptåg.

Världslig självupptagenhet ger vika för offer, helgelse och de andra heliga förbunden i templet. Liksom världens Återlösare gav allt för att vi skulle kunna bli frälsta, får vi genom dessa förbund möjligheten att ge vårt allt för att fullborda vår himmelske Faders avsikt med sina barn.

Frukta därför inte. Det som världen anser som svagt omstörtar det onda som verkar vara så mäktigt och starkt. Rättfärdiga män talar i Herren Guds namn. Tron tilltar på jorden. De eviga förbunden blomstrar i de sista dagars heligas liv. Fullheten av Kristi evangelium kungörs genom bud och föredömen till världens ändar. Och Herrens förbundsfolk bereder jorden för hans andra ankomst.¹¹

Detta är vår plikt. Må Herren understödja oss i detta är min bön, i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. L&F 1:4.
2. L&F 1:17, 35.
3. L&F 84:49.
4. 1 Tim 6:10.
5. L&F 1:36.
6. David O McKay, i Conference Report, apr 1964, s 5.
7. JST, Matt 6:38; se Matt 6:33, fotnot a.
8. *Teachings of Gordon B Hinckley* (1997), s 146–147; kursivering tillagd.
9. L&F 59:9; se också v 10, 12–13.
10. Se Jes 58: 6–11.
11. Se L&F 1:19–23.

Offer – en evig investering

Carol B Thomas

första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

"Offer är en förunderlig princip. . . . Den kan utveckla en djup kärlek inom oss till varandra och till vår Frälsare, Jesus Kristus."

Som mor tycker jag att den mest hjärtslitande berättelsen i Gamla testamentet är den om Abraham då han tillsades av Herren att offra sin unge son Isak. Sara måste ha varit åtminstone hundra år gammal när Isak fördes till berget. Jag tror att det var av ren godhet som Abraham inte berättade för henne vad han ämnade göra, och det betydde att han ensam måste axla denna stora trosprövning.

President Lorenzo Snow sade en gång: "Ingen människa kunde ha gjort det som Abraham gjorde . . . såvida hon inte var inspirerad och hade en gudomlighet inom sig som gjorde att hon kunde ta emot den inspirationen" (*Teachings of Lorenzo Snow*, red Clyde J Williams [1984], s 116).

Från och med Adam levde alla

profeterna i Gamla testamentet efter offerlagen. Offer är en väsentlig del av den celestiala lagen, som vänder vår uppmärksamhet mot det största av alla offer, vår Frälsare Jesus Kristus.

President Gordon B Hinckley beskrev offer på ett så vackert sätt när han sade: "Utan offer finns det inte något sådant som sann gudsdyrkan . . . Fadern gav sin Son och Sonen gav sitt liv, och vi dyrkar inte Gud såvida vi inte ger – ger av våra tillgångar, . . . vår tid, . . . vår styrka, . . . våra talanger, . . . vår tro . . . [och] våra vittnesbörd" (*Teachings of Gordon B Hinckley*, [1997], s 565).

Bröder och systrar, offerlagen är en av de saker som skiljer oss från resten av världen. Vi är ett förbundsfolk välsignat med många tillfällen att dyrka och att ge, men är vi fullständigt omvända till principen om offer? Jag tänker på den rike unge mannen som Jesus undervisade och som frågade: "Vad är det som fortfarande fattas i mitt liv?" (se Matt 19:20). Jesus sade till honom: "Om du vill bli fullkomlig, så gå och sälj allt du har . . . kom sedan och följ mig" (Matt 19:21).

Låt oss tala om tre sätt varigenom offer kan hjälpa oss att följa Frälsaren: undervisa familjen, ge till de fattiga och behövande samt utföra missionsarbete.

För det första, hur kan vi lära våra familjer att offra? Min morfar, Isaac Jacob, var ett stort exempel för mig. Morfar var fåruppfödare, och han sände fyra söner på mission.

Konferensbesökare köar på trottoaren öster om konferenscentret.

Under depressionstiden blev det min mors tur att verka som missionär, och hon kallades till Canada.

Morfar hamnade i ett svårt läge när banken kallade in honom och frågade vad det var för 50 dollar som skickades till min mor på mission. Han hade tagit ett lån med hög ränta, 12 procent. Bankmännen var inte glada över detta och sade åt honom att se till att mamma kom hem från sin mission.

Dagen därpå fick de följande svar från morfar: "Om min flicka måste komma hem, är fåren era och jag ska föra dem ända fram till er dörr." Bankmännen överrumplades av svaret. De använde redan min morfar till att ta hand om andra fårhjordar som de skaffat sig, och det fanns inte någon annan som kunde ta hand om alla dessa får. Min mamma avslutade sin mission, och morfars föredöme lärde hans familj hur viktigt offer är.

När vi undervisar våra familjer om offerlagen, bör vi också lära dem att försaka. Det berättas att Robert E Lee, som var general under USA:s inbördeskrig, tillfrågades av en kvinna om hur hon skulle uppfostra sitt barn. Han svarade: "Lär ditt barn

att försaka" (se Joseph Packard, *Recollections of a Long Life* [1902], s 158).

Vi måste låta bli att överhoppa våra barn med materiella ting. Vi kan beröva dem förmågan att glädjas över något om vi ger dem för mycket. Om vi aldrig låter barnen önska sig något, kommer de aldrig att få njuta av lyckan att få det som önskades.

Uppmuntrar vi våra barn att göra uppoffringar genom att ge av sin tid och sina tillgångar, att till exempel hjälpa en ensam granne eller bli vän med någon som behöver det? När de koncentrerar sig på andras behov, blir deras egna behov mindre viktiga. Sann glädje kommer av att göra uppoffringar för andra.

För det andra kan vi vara generösare när vi ger till de fattiga och behövande. När jag besöker kyrkans medlemmar övervåldigas jag av godheten hos trofasta sista dagars heliga. En ung man från Colombia, som uppfostrats av sin mormor, ägde flera skomakerier och var dessutom vaktmästare i sin församling. När han kallades på mission hade han inte bara sparat ihop tillräckligt med pengar för sin egen mission, utan

också extra pengar som räckte till ännu en missionär.

Delar vi med oss av vår mat, våra kläder och möbler? Herren har befallt oss att inte ha begärelse till våra egna ägodelar (se L&F 19:26). På många platser har vi förmånen att ha Deseret Industries. Vi kan lära våra barn att regelbundet gå igenom sina garderober och ge bort några av sina kläder medan de fortfarande är på modet, så att andra också kan klä sig modernt.

Vi belönas storligen när vi delar med oss av våra materiella ägodelar. Kung Benjamin påminner oss om detta när han säger: "För . . . att I skolen behålla edra synders förlåtelse dag för dag så att I kunnen vandra utan skuld för Gud, . . . dela edra ägodelar med de fattiga . . . [som till exempel att] mätta de hungriga, kläda de nakna, besöka de sjuka och bidra till deras lindring" (Mos 4:26). Vi kan alla söka efter de många tillfällen vi får i vårt liv att ge – att dela med oss.

Den tredje saken rörande offer handlar om missionsarbete. När vi är ute på uppdrag runtom i kyrkan och besöker församlingar och grenar, ser vi hur stort behovet är av äldre missionärer. Ni kan inte ens föreställa er hur mycket gott de uträttar när de älskar missionärerna och undervisar de lokala medlemmarna om kyrkans lärdomar och kultur.

Nyligen besökte president Hinckley en stavskonferens i ett förmodet område där endast fyra äldre par verkade som missionärer. I hopp om att inspirera fler medlemmar till att gå ut som missionärer lovade han dem att deras barn och barnbarn inte ens skulle sakna dem medan de var borta. Med dagens e-postsystem kan äldre missionärer skicka och ta emot uppmuntrande brev nästan varje dag.

Era erfarenheter under årens lopp kommer att välsigna andra, och ni kommer att upptäcka hur underbara människor verkligen är. Världens missioner behöver er! Be om att få denna äventyrsanda och en önskan att verka på mission. Det kommer att bli mycket mer spännande än att

semestra med husbilen eller att sitta i gungstolen.

Vi hoppas att ni ungdomar tycker missionärsarbete är spännande. Bara häromveckan inbjöds varje ung kvinna i kyrkan att hjälpa en annan ung kvinna till full aktivitet. Så underbart det skulle vara om de unga männen också hjälpte till med detta arbete.

Många av er utträttar förunderliga ting. En ung kvinna som heter Megan bad i många månader för två vänner som inte var medlemmar i kyrkan. Hon hjälpte en av dem att skriva in sig i seminariet och inbjöd den andra att få undervisning av missionärerna. För inte så länge sedan döptes dessa två unga kvinnor. Kyrkan behöver er. President Hinckley kan inte gå fram och tillbaka i korridorerna i er skola och undervisa era vänner – men ni kan det, och Herren räknar med er. Vi är så stolta över det mod ni visar när ni berättar om er kärlek till evangeliet för era vänner.

Offer är en förunderlig princip. När vi villigt ger av vår tid och våra talanger och av allt vi har, blir det en av våra sannaste former av gudsdyrkan. Offer kan utveckla en djup kärlek inom oss till varandra och till vår Frälsare, Jesus Kristus. Genom uppoffringar förändras våra hjärtan. Vi lever närmare Anden och har mindre aptit på det som tillhör världen.

President Hinckley lärde oss en stor sanning när han sade: "Det är inte ett offer att leva efter Jesu Kristi evangelium. Det är aldrig ett offer när man får tillbaka mer än man ger. Det är en investering . . . större än någon annan investering. . . . Återbäringen är evig och beständig" (*Teachings of Gordon B Hinckley*, s 567–568).

Det är en tröst att veta att vi inte förväntas göra denna investering ensamma. Som Abraham fordom har vi en gudomlighet inom oss som gör att vi kan ta emot inspiration genom himlens krafter. Bröder och systrar, det är min bön att vi, genom att göra dessa saker, lär oss älska offerprincipen och att denna stora princip ska föra oss närmare vår Frälsare, i Jesu Kristi namn, amen. □

"Hans ord skolen I taga emot"

Äldste M Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kворum

"Det är ingen liten sak, mina bröder och systrar, att ha en Guds profet mitt ibland oss. Stora och underbara är de välsignelser som berikar våra liv när vi lyssnar till de Herrens ord vi får genom profeten."

Bröder och systrar, har ni någon gång varit med om att köra runt på gatorna i en stad och höra föraren säga: "Jag vet var det ligger. Jag kan säkert hitta dit"? Till slut blir *han* frustrerad och stannar och frågar någon om vägen. Jag är säker på att ni systrar har upplevt detta! Hur mycket lättare är det inte att hitta vägen när vi följer anvisningarna från någon som vet hur vi ska nå vårt mål.

Många av oss kanske befinner sig i en liknande situation när vi tar oss fram genom livets virrvarr av farleder. Detta är svåra tider och världens kulturella och samhälleliga riktmärken för vad som är anständigt, ärligt, redbart och politiskt korrekt skiftar ständigt. Just när vi tror

att vi känner till vägen till lycka och frid, kommer någon ny ideologi som kan leda oss längs en stig som bara ökar vår förvirring och förvärrar vår förtvivlan. Vid sådana tillfällen kan vi mycket väl fråga oss: "Finns det någon tydlig, ren, fördomsfri röst som vi alltid kan lita på? Finns det någon röst som alltid ger oss klara direktiv så att vi kan finna vår väg i dagens oroliga värld? Svaret är *ja*. Den rösten är rösten från den levande profeten och apostlarna.

När Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga organiserades för 171 år sedan den här månaden, gav Herren en uppenbarelse till medlemmarna i kyrkan genom sin profet Joseph Smith den yngre. Då Frälsaren talade om kyrkans president lärde han kyrkans medlemmar att "giva akt på alla hans ord och bud, som han skall giva dig såsom han mottager dem, och vandra i all helighet inför mig,

ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun, i all tålamod och tro" (L&F 21:4–5).

Sedan gav Herren ett storslaget löfte till dem som är följsamma:

"Ty om I gören dessa ting, skola helvetets portar icke bliva eder övermäktiga, ja, Herren Gud skall skingra mörkrets makter för eder och låta himlarna bäva för edert goda och sitt namns ära" (L&F 21:6).

Ett och ett halvt år senare tillfogade Herren följande stränga varning

till detta betydelsefulla löfte: "Herrens arm skall uppenbaras, och dagen kommer då de, som ej vilja höra Herrens röst, ej heller hans tjänares röst, ej heller giva akt på profeternas och apostlarnas ord, skola utrotas ur folket" (L&F 1:14).

"Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, och jag ursäktar mig icke. Och ehuru himlarna och jorden förgås, skola mina ord dock icke förgås utan skola alla fullbordas, vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma" (L&F 1:38).

Det är ingen liten sak, mina bröder och systrar, att ha en Guds profet mitt ibland oss. Stora och underbara är de välsignelser som berikar våra liv när vi lyssnar till Herrens ord som vi får genom profeten. Samtidigt innebär kunskapen om att president Gordon B Hinckley är en Guds profet också ett ansvar för oss. När vi hör Herrens råd uttalas genom kyrkans presidents ord, bör vi reagera positivt och omedelbart. Historien har visat att det innebär trygghet, frid, framgång och lycka att ta emot profetiska råd såsom Nephi fordom gjorde: "Jag vill gå och göra det som Herren har befallt" (1 Ne 3:7).

Vi känner till hur det gick för Naaman som hade drabbats av spetälska och till slut kontaktade profeten Elisa och blev tillsagd: "Gå bort och bada dig sju gånger i Jordan, så skall ditt kött åter bli sig likt, och du skall bli ren" (2 Kung 5:10).

Först ville inte Naaman följa Elisas råd. Han kunde inte förstå vad han blivit ombedd att göra – bada sju gånger i Jordan. Med andra ord hindrade hans stolthet och envishet honom från att erhålla Herrens välsignelse genom sin profet. Tack ock lov gick han till slut ned och doppade sig i Jordan sju gånger "som gudsmannen hade sagt. Och hans kött blev då åter sig likt, friskt som en ung gosses kött, och han blev ren" (2 Kung 5:14).

Vilken ödmjukande upplevelse det måste ha varit för Naaman att inse hur nära han varit att låta sin egen stolthet och sin ovilja att

lyssna till profetens råd hindra honom från att erhålla en sådan underbar, renande välsignelse. Och vilken ödmjukande upplevelse det är att begrunda hur många vi är som kanske går miste om stora och utlovade välsignelser, för att vi inte lyssnar *och sedan* gör de relativt enkla ting som vår profet säger att vi ska göra i dag.

Förra året, till exempel, höll president Hinckley tre viktiga tal om att stärka familjen, och i synnerhet ungdomarna och de unga vuxna i kyrkan. Först talade han mycket rakt på sak om ämnet till mödrarna på Hjälpföreningens möte under generalkonferensen i oktober. Sedan talade han till fäder och prästadömsledare under prästadöms session på generalkonferensen. Kommer ni fäder ihåg det? Han påminde er föräldrar om att "ni har ingått ett partnerskap med vår Fader i himlen för att ge jordiska erfarenheter åt hans söner och döttrar. De är hans barn och de är era barn, kött av ert kött, som han kommer att hålla er ansvariga för" ("Er största utmaning, mödrar", *Liahona*, jan 2001, s 113).

Och i november förra året talade president Hinckley från denna talarstol till alla ungdomar i kyrkan. I en innerlig undervisning som vi länge kommer att minnas, uppmanade han kyrkans ungdomar att sätta som mål att *vara tacksamma, vara skärpta, vara rena, vara trogna, vara ödmjuka och vara bedjande*. De sex "v:na", som president Hinckley kallade dem, är ett underbart mönster för alla sista dagars heliga. Han upprepade dessa principer till de unga kvinnorna på deras möte förra veckan, och jag tror att de riktar sig lika mycket till mödrar och fäder som till ungdomar och unga ensamstående vuxna. Som föräldrar och vuxna ledare för ungdomar kan vi inte förvänta oss att våra ungdomar ska ta till sig det som profeten säger till dem, om vår attityd visar att vi inte behöver följa de råd han ger oss i våra egna liv.

Det är viktigt att komma ihåg att president Hinckley bönföll Herren

för våra ungdomars räkning. Han sade: "Jag vill att ni ska veta att jag har bätt till min himmelske Fader på mina knän om att välsigna mig med den kraft och den förmåga och de ord jag behöver för att kunna röra vid era hjärtan" ("En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, apr 2001, s 30).

Under prästadöms session sade president Hinckley: "Jag hoppas att [era söner och döttrar] kan dela sina bördor med er, deras fäder och mödrar. Jag hoppas att ni lyssnar, att ni är tålmodiga och förstående, att ni drar dem till er och tröstar och stöder dem i deras ensamhet. Be om vägledning. Be om tålmod. Be om styrka att älska dem, även om överträdelsen har varit allvarlig. Be om förståelse och vänlighet, och framför allt, be om visdom och inspiration" ("Och stor frid skall dina barn då ha", *Liahona*, jan 2001, s 67).

Har vi studerat hans råd och fastställt vad vi behöver undvika eller göra annorlunda? Jag känner en sjuttonåring som alldeles före profetens tal hade gjort hål i sina öron för andra gången. Hon kom hem från brasaftonen, tog av sig det andra paret örringar och sade till sina föräldrar: "Om president Hinckley säger att vi inte bör ha mer än ett par örringar, så räcker det för mig."

Att bära två par örringar får kanske, eller kanske inte, några eviga följder för denna unga kvinna. Men hennes villighet att lyda profeten får det. Och om hon vill lyda honom nu, när det är fråga om något ganska enkelt, hur mycket lättare blir det då inte att följa honom när det handlar om allvarigare ting.

Lyssnar vi, bröder och systrar? Hör vi profetens ord till oss som föräldrar, som ungdomsledare och som ungdomar? Eller tillåter vi oss själva, som Naaman gjorde i början, att förblindas av stolthet och envishet, vilket skulle kunna hindra oss från att erhålla de välsignelser som kommer av att rätta sig efter lärdomarna vi får från Guds profet?

I dag ger jag er ett löfte. Det är

ett enkelt sådant, men det är sant. Om ni lyssnar till den levande profeten och apostlarna och hörsammar våra råd, kommer ni inte att gå vilse.

Nu mina bröder och systrar och ungdomar i kyrkan, gå inte miste om möjligheten att sitta ner som familj och tala om råden som president Hinckley gav. Föräldrar, undervisa varandra och era barn på familjens hemaftnar och under familjeråden. Ni ledare, var insatta i och undervisa om dessa principer i lektionerna och på ledarskapsmöten och diskutera på församlingsråds- och stavsrådsmöten hur ni ska

kunna välsigna våra medlemmar, både unga och gamla. Alla tre talen som president Hinckley höll, och budskapen till ungdomarna från hans rådgivare, har publicerats i *Ensign* och *Liahona*. *President Gordon B Hinckley talar till ungdomar och föräldrar* finns nu på video och är en underbar resurs för familjens hemafton och för biskopens samtal med ungdomarna. Ni biskopar, vi skickar inte de här banden till er för att de ska bli liggande på ert arkivskåp. Var snälla och se till att ungdomarna i er församling lyssnar ännu en gång och förstår och

beslutar sig för att leva enligt kyrkans presidents föreskrifter.

Jag talar nu rakt på sak till kyrkans ungdomar om hur viktigt det är att följa profeten. Under mina resor till kyrkan runtom i världen de senaste månaderna har jag lagt märke till att många av er ivrigt följer hans råd. Många av er har redan fattat beslut om att vara ännu mer välvårdade än ni tidigare var. Många av er strävar ännu mer efter att inte tala illa om någon, att välja era vänner klokt, att hålla er borta från pornografi och otillåtna droger, att inte gå på otäcka konserter och farliga fester, att

Prästadömsbärare samlas utanför de sydvästra dörrarna till konferenscentret före prästadömssessionen.

respektera era kroppar och hålla er moraliskt rena på alla sätt. Till er som ännu inte har lyssnat vill jag ge uppmaningen att inte ignorera råden från kyrkans president. Han har talat tydligt till er. Studera hans ord och sträva efter att hörsamma dem. De är sanna och kommer från Gud. Vi uppmuntar er som behöver omvända er att göra det med tro och bli rena inför Herren. Var och en av er förbereder sig nu för att bli en ledare i kyrkan i framtiden, och vi behöver vara rena och trofasta och sanna mot Herren.

Glöm aldrig hur det kändes att lyssna när president Hinckley bad för er. Kände ni hur dyrbara ni är när han bad: "Välsigna dem så att de må vandra på ett acceptabelt sätt inför dig som dina älskade söner och döttrar. Vart och ett är ditt barn med förmågan att uträtta stora och ädla ting" (*Liahona*, apr 2001, s 41).

Nu mina kära bröder och systrar, ge akt på det som kyrkans ledare har undervisat om under den här generalkonferensen. Tillämpa lärdomarna som hjälper er och er familj. Låt oss alla, oavsett vår familjs omständigheter, ta med oss profeternas och apostlarnas lärdomar till våra hem för att stärka våra relationer till varandra och till vår Fader i himmelen och Herren Jesus Kristus. Jag lovar er i Herrens namn att om ni inte bara lyssnar med era öron, utan också med ert hjärta, kommer den Helige Anden att uppenbara sanningen för er i budskapen som president Hinckley, hans rådgivare, apostlarna och andra ledare i kyrkan ger. Anden kommer att hjälpa er att veta vad ni bör göra som enskilda och som familjer för att följa våra råd, så att era vittnesbörd kan stärkas och så att ni kan få frid och glädje.

Mina bröder och systrar, jag vittnar för er om att fullheten av Jesu Kristi eviga evangelium har återställts till jorden genom profeten Joseph Smith. I dag har vi välsignelsen att ledas av en Guds profet, president Gordon B Hinckley. Må *vi lyssna* till honom och *sedan göra* det som han undervisar oss om är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. □

Trons under

President Gordon B Hinckley

"Tro är grunden till ett vittnesbörd. Lojalitet mot kyrkan baseras på tro. Tro innebär uppoffringar, som ges med glädje för att föra Herrens verk framåt."

Jag tackar kören för den härliga sången. Även om en del av min tid har gått förlorad står jag gärna tillbaka för den fantastiskt vackra musiken. Tack, broder Ballard, för att du höll mitt tal igen.

Mina kära bröder och systrar, mina tankar går till er, var ni än är denna sabbatsmorgon. Jag känner släktskap med er alla som är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag älskar detta verk och förundras över dess styrka och tillväxt, över det sätt som det berör människors liv över hela världen. Jag känner mig mycket ödmjuk när jag talar till er. Jag har vädjat till Herren att han ska leda mina tankar och ord.

Vi har just återvänt från en lång resa, från Salt Lake City till Montevideo i Uruguay, för att inviga ett tempel, kyrkans 103:e tempel i verksamhet. Det var ett glädjerikt

tillfälle för våra medlemmar där. Tusentals samlades i denna vackra och heliga byggnad och i andra kapell i närheten.

En av talarna, en kvinna, återgav en berättelse, av det slag ni hört många gånger förr. Om jag minns rätt, berättade hon om den gång i sitt liv då missionärerna knackade på hennes dörr. Hon hade inte den ringaste aning om vad de talade om. Men hon bjöd in dem, och hon och hennes make lyssnade på deras budskap.

För dem var det en otrolig berättelse. De fick höra om en pojke som bodde i staten New York. Han var fjorton år gammal när han läste i Jakobs bok: "Om någon av er brister i vishet skall han be till Gud, som ger åt alla utan förbehåll eller förebråelser, och han skall få vad han ber om" (Jak 1:5).

Då den unge Joseph önskade få vishet, eftersom de olika trosriktningarna alla påstod sig ha sanningen, bestämde han sig för att gå ut i skogen och be till Herren.

Han gjorde så, och upplevde en syn som svar på sin bön. Gud den evige Fadern och hans Son Jesus Kristus visade sig för honom och talade till honom.

Andra händelser följde, däribland att han från en kulle i närheten hämtade guldplåtar som han översatte genom Guds gåva och kraft.

Himmelska budbärare visade sig för honom och gav honom prästadörets nycklar och myndighet att tala i Guds namn.

Hur kunde någon tro på något sådant? Det var ju löjligt. Och ändå

trodde dessa människor det de fick höra. Tron kom till deras hjärtan så att de tog emot det de undervisats om. Det var ett under. Det var en gåva från Gud. Det var otroligt, och ändå trodde de.

Efter sitt dop växte deras kunskap om kyrkan. De lärde sig mer om tempeläktenskapet, om familjer förenade för evigt genom det heliga prästadömetts myndighet. De bestämde sig för

att få del av denna välsignelse. Men det fanns inget tempel någonstans i närheten. De snålade och sparade. När de hade så det räckte, reste de hela vägen från Uruguay till Utah med sina barn för att här beseglas som familj med det eviga äktenskaps band. I dag är hon assistent till tempelvärdinnan i det nya templet i Montevideo. Hennes make är rådgivare i tempelpresidentskapet.

Jag är inte förvånad över att jämförelsevis få blir medlemmar i kyrkan av alla dem som missionärerna träffar. Det finns ingen tro. Å andra sidan förundras jag över att så många gör det. Det är något märkligt och förunderligt att tusentals berörs av den Helige Andens under, att de tror och tar emot evangeliet och blir medlemmar. De låter döpa sig. Deras liv berörs för alltid av det goda. Underverk sker. Ett trons frö tränger in i deras hjärtan. Det förstoras medan de lär mer. Och de tar till sig princip efter princip tills de fått alla de förunderliga välsignelser som tillkommer dem som vandrar i tro i denna kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Det är tron som omvänder. Det är tron som undervisar.

Så har det varit från begynnelsen.

Jag förundras över storheten hos de män och kvinnor som tog till sig Joseph Smiths vittnesbörd och anslöt sig till kyrkan. Bland dem var Brigham Young, bröderna Pratt, Willard Richards, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, dessa mäns hustrur, och många, många andra. De var framstående personer. Många av dem var välutbildade. De välsignades av Herren med tro till att ta till sig det de hörde. När de tog emot budskapet, när trons gåva påverkade deras liv, lät de döpa sig. Bröderna avstod med glädje från det de tidigare ägnat sig åt och, med stöd från sina familjer, tog de emot kallelsen att fara över havet för att undervisa om det de själva tagit emot i tro.

Häromdagen läste jag igen Parley P Pratts berättelse om hur han läste Mormons bok och kom in i kyrkan. Han säger:

”Jag öppnade den med iver och läste titelbladet. Sedan läste jag flera vittnens vittnesbörd om hur den blev funnen och översatt. Därefter började jag sträckläsa innehållet. Jag läste hela dagen. Att äta var ett besvär, jag hade ingen längtan efter mat. Sömnen blev en olägenhet när natten kom, ty jag läste hellre än sov.

Medan jag läste vilade Herrens ande på mig, och jag visste och förstod att boken var sann, lika klart och tydligt som en man förstår och vet att han finns till." (*Autobiography of Parley P. Pratt*, Parley P Pratt jr [1938], s 37).

Trons gåva påverkade hans liv. Han kunde inte göra nog för att återgälda Herren för det som kommit till honom. Han använde återstoden av sina dagar till missionsarbete. Han dog som martyr för detta stora verk och rike.

Vackra nya tempel uppförs nu i Nauvoo i Illinois och i Winter Quarters i Nebraska. De kommer att stå som vittnesbörd om tron och trofastheten hos de tusentals sista dagars heliga som byggde och senare lämnade Nauvoo för att under stora lidanden färdas över det som nu är staten Iowa till den tillfälliga boplatsten i Council Bluffs och i Winter Quarters strax norr om Omaha.

Tempelområdet i Winter Quarters gränsar till begravningsplatsen för många som gav sitt liv för det verk som de betraktade som dyrbarare än livet självt. Deras färd till Stora Saltsjödalen är ett epos utan motstycke. Det lidande de utstod, de uppoffringar de gjorde blev priset för det de trodde på.

På mitt kontor har jag en liten statyett av min egen pionjär-morfar som vid leden begravde sin hustru och hennes bror, som dog samma dag. Sedan lyfte han upp deras lilla barn och bar henne till den här dalen.

Tro? Det kan det inte råda något tvivel om. När tvivel uppstod, när tragedier drabbade dem, hördes trons stilla röst i nattens tystnad lika tryggt och säkert som polstjärnans plats på himlen ovanför.

Det var denna märkliga och underbara yttring av tro som gav trygghet, som talade med förvisning, som kom som gåva från Gud beträffande detta sista dagarnas stora verk. Oräkeliga, bokstavligen oräkeliga, är berättelserna härom under kyrkans pionjärdagar. Men det slutar inte där.

Som det var då, är det i dag. Denna dyrbara och förunderliga trons gåva, denna gåva från Gud vår evige Fader är fortfarande styrkan i detta verk och dess budskaps fridsamma livskraft. Tron är grunden till allt. Tron är alltings substans. Vare sig det gäller att gå ut som missionär, efterleva visdomsordet eller betala sitt tionde, så är det det samma. Det är tron inom oss som visar sig i allt vi gör.

Våra kritiker förstår det inte.

Eftersom de inte förstår det, så angriper de. En stillsam fråga, en stark önskan att fatta principen bakom resultatet kunde ge större insikt och uppskattning.

Jag tillfrågades en gång vid en presskonferens om hur vi får män att lämna sina yrken, lämna sina hem och tjäna kyrkan.

Jag svarade att vi helt enkelt frågar, och att vi vet vilket svaret ska bli.

Hur underbar och förunderlig är inte denna mäktiga övertygelse som säger att kyrkan är sann. Den är Guds heliga verk. Han regerar i sådant som rör hans rike och hans söners och döttrars liv. Detta är orsaken till kyrkans tillväxt. Styrkan i detta verk och rike återfinns inte i dess timliga tillgångar, hur imponerande dessa än må vara. Den finns i folkets hjärta. Det är därför den går framåt. Det är därför den är stark och växande. Det är därför den kan uträtta de underbara ting den gör. Allt kommer av trons gåva, given av den Allsmäktige till hans barn som inte tvivlar eller räds utan går framåt.

Jag satt i ett möte i Aruba häromkvällen. Jag antar att de flesta som lyssnar inte vet var Aruba ligger, eller ens att det finns en sådan plats. Det är en ö utanför Venezuelas kust. Det är ett nederländskt protektorat. Det är en blygsam plats i denna världa värld. Omkring 180 deltog i mötet. På främsta raden satt åtta missionärer – sex äldster och två systrar. Församlingen bestod av män och kvinnor, pojkar och flickor av olika ras. Där talades lite engelska, mycket spanska och några ord på andra språk. Då jag såg på ansiktena i församlingen tänkte jag på den tro som visades där. De älskar denna kyrka. De uppskattar allt den gör. De vittnar om att Gud den evige Fadern och hans uppståndne älskade Son, Herren Jesus Kristus, verkligen finns. De vittnar om profeten Joseph Smith och om Mormons bok. De tjänar där de kallats att tjäna. De är män och kvinnor med tro som omfattat Mästarens sanna och

levande evangelium, och mitt ibland dem är dessa åtta missionärer. Jag är säker på att detta är en enslig plats för dem. Men de gör det de ombetts göra, på grund av sin tro. De två unga kvinnorna är vackra och glada. Då jag såg på dem, sade jag till mig själv: *Arton månader är en lång tid på den här avlägsna platsen.* Men de klarar inte. De talar om sina underbara upplevelser och om de underbara människor de möter. Genom allt deras tjänande lyser vissheten och tron att det verk de är engagerade i är sant och att det tjänande de utför ges åt Gud.

Så är det med våra missionärer var de än verkar, vare sig de är här i Salt Lake City eller i Mongoliet. De ger sig av och tjänar med tro i hjärtat. Det är ett mäktigt fenomen som stilla viskar: "Detta verk är sant, och för dig finns en förpliktelse att tjäna det oavsett kostnaden."

Återigen, människor förstår det inte, dessa tusentals begåvade och kunniga unga män och kvinnor som avstår från socialt umgänge, lämnar skolan och osjälviskt tjänar där de sänts för att undervisa om evangeliet. De går ut genom trons kraft och de undervisar med trons kraft där de sår ett trons frö här och ett där, vilket växer och mognar till nyomvända med styrka och förmåga.

Tro är grunden till ett vittnesbörd. Lojalitet mot kyrkan baseras på tro. Tro innebär uppoffringar, som ges med glädje för att föra Herrens verk framåt.

Herren har befallt oss att ta på oss den "trons sköld med vilken I skolen kunna utsläcka den ondes alla brinnande pilar" (L&F 27:17).

I den anda av tro som jag har talat om, vittnar jag om att detta är Herrens verk, att detta är hans rike, återställt till jorden i vår tid för att välsigna Guds söner och döttrar i alla generationer.

O Fader, hjälp oss att vara trogna dig och vår härlige Återlösare, att tjäna dig i sanning, att göra detta tjänande till ett uttryck för vår kärlek, är min enkla bön i Jesu Kristi namn, amen. □

Söndagens eftermiddagssession

1 april 2001

Tacksamhet och tjänande

Äldste David B Haight

i de tolv apostlarnas kворum

"Må ni ha en brinnande känsla i hjärtat. Må ni känna, som jag gör i dag, att detta verk är sant och att det är meningen att vi ska hjälpa till att verkställa frälsningens och upphöjelsens eviga plan."

Mina kära bröder och systor, jag har bett om att himlens välsignelser ska vara med mig under de få minuter jag upptar platsen vid talarstolen denna eftermiddag. Jag vill säga några ord om tacksamhet och tacka de människor som har haft inflytande på mitt liv.

Föreställ er att det är den första maj 1890. En ung man och en ung kvinna i en liten landsort omkring 40 mil från templet i Logan bestämde sig för att gifta sig. Det fanns inga motorvägar eller andra finare vägar. Det som fanns var upp-trampade stigar bland buskage och

upp-trampade vägar där vagnarna gick fram.

Det skulle antagligen ha tagit minst sex eller sju dagar att göra resan. I maj regnar det i södra Idaho och i Utah. Tänk er att åka i en liten vagn med ett säte med alla era kläder – med något åt hästarna och lite mat i en liten påse av något slag. De hade inga fina eller varma kläder. De hade inga sovsäckar. De hade inga lyktor eller bärbara spisar. De hade tändstickor och letade efter busksly för att kunna göra upp eld och laga mat.

Föreställ er allt detta, tänk på det en stund och på den tacksamhet som jag känner och på de välsignelser som de har gett mig genom att de reste till en plats långt borta och gifte sig. Skulle det bli obekvämt? Det var inte något problem. De skulle göra det. Och tänk på vad som har hänt president Hinckley under de senaste åren – den inspiration och vägledning han har fått när det gäller tempelbyg-gandet över hela världen. Och tänk på vad folket gick igenom för en del år sedan.

Dessa välsignelser har jag fått från föräldrar och deras föräldrar och andra som har påverkat mitt liv – lärare och goda människor som jag har lärt känna.

När jag var omkring 11 år gammal kom en man till vår lilla stad för att undervisa vid kyrkans skola. Han spelade fiol och vi hade inte haft någon där på länge som kunde spela fiol. Min mor blev imponerad och köpte en liten fiol, antagligen på någon liten loppmarknad någonstans, och bestämde att jag skulle börja spela fiol.

Även fast jag inte hade sett någon framträda med att spela fiol kom han hem till oss och gav mig några små enkla lektioner i hur man spelar fiol. Det gick ganska bra för mig då jag var färdig med åttonde klass i skolan och då det var dags för min examen från gymnasiet blev jag ombedd att spela ett violinsolo.

Jag hade flitigt övat på det lilla musikstycket, "Traumerei", om jag minns namnet rätt. Min syster som var fyra år äldre än jag och som var en av de populära flickorna på gymnasiet var min pianist. Under skolavslutningen var det Connie McMurray som höll avslutningstalet. Flickor är alltid duktigare i skolan än pojkar. När hon höll talet stod det en liten piedestal där med en kanna vatten och ett glas som var till skolstyrelsen. Skolstyrelsen satt på podiet plus några av oss som hade gått ut åttonde klass.

Medan Connie McMurray höll sitt tal, märkte vi i slutet att den lilla duken under vattenkannen på piedestalen kanade ner lite mot kanten och ner föll kannan och glaset med vatten! Connie McMurray ramlade ner, avsvimnad.

Medan några höll på att torka bort vattnet från scenen och ställa i ordning stolar blev det annonserat att vi nu skulle få lyssna till ett violinsolo av David Haight. Jag gick bort till det lilla gamla pianot och min syster kom upp från publiken. Jag tog den lilla enkla fiolen ur trälådan medan min syster satte sig vid pianot och spelade tonen A. Jag sade: "Det är bara att spela."

Hon sade: "David, det är bäst att du stämmer den."

Jag sade: "Nej, nej, jag stämde den vid pianot hemma." Vi hade ett

gammalt Kimball-piano hemma. Ni vet, i hemmen på den tiden – om man hade ett piano och några böcker så var det allt som familjen behövde. Jag hade noga stämt strängarna genom att skruva på ebenholtskruvarna på fiolen, men jag visste inte att alla pianon inte var likadana. Så när min syster sade att det var bäst att jag stämde den, så sade jag: "Nej, nej, den är stämd. Jag stämde den hemma."

Så hon började spela upptakten och jag kom in med den första tonen. Vi låg omkring två tonsteg fel.

När hon saktade ner takten sade jag: "Fortsätt spela", för jag kunde inte tänka mig att någon skulle ta tid från en sådan berömd publik som jag spelade för – ni vet, 100 personer i den lilla gymnasieaulan. Man låter inte Carnegie Hall vänta medan man stämmer fiolen! Det ska inte göras på scenen. Man gör sådant i rummet bakom så att när man börjar spela, då är man redo att spela.

Hon saktade ner på takten. Jag

sade: "Fortsätt spela." Vi spelade färdigt musikstycket och sedan pratade hon inte med mig på två dagar efter uppträdandet.

Jag vill hedra den lilla landsorten som jag växte upp i med mina föräldrar, där de uppfostrade mig och var vänliga och goda mot mig. Jag är tacksam för den kunskap som jag har fått från mina kärleksfulla föräldrar.

Jag är tacksam för min hustru Ruby, att hon kom in i mitt liv, för våra barn, och deras barn och barnbarn och för de människor som är en del av mitt liv i dag och som har inflytande på mig. Och jag hoppas att jag, i någon mån, har haft ett gott inflytande på deras liv.

Ni minns berättelsen när Johannes döparen talade till Johannes den älskade och till Andreas vid tillfället då Frälsaren träffade dem. Och Johannes döparen sade: "Där är Guds lamm!" (Joh 1:36). Och när Frälsaren mötte de unga männen – Johannes döparen, Johannes den älskade och Andreas – sade han: "Vad söker ni?"

Och i konversationen som upptecknades sade en av dem: "Var bor du?" (Joh 1:38).

Och Frälsaren sade: "Följ med och se!" (Joh 1:39).

De följde med Frälsaren och enligt den korta uppteckning som vi har, stannade de hos honom till den tionde timmen. De kan ha tillbringat kvällen tillsammans, men det är inte känt var Frälsaren bodde eller vilken slags boning han kan ha haft.

Johannes och Andreas var tillsammans med Frälsaren i flera timmar. Tänk er att få vara i hans närhet eller att få sitta och se in i hans ögon eller höra honom förklara vem han är och varför han har kommit till jorden och höra tonfallet i hans röst när han framställde det som han sade till de unga männen. De hade kanske skakat hans hand. De fick erfara Frälsarens ljuvliga, underbara personlighet medan de lyssnade på honom.

Och efter det mötet berättar uppteckningen att Andreas gick för att finna sin bror Simon eftersom han behövde berätta om det för någon. När vi träffas i en stor konferens som denna och talar om evangeliet och talar om vårt ansvar och de möjligheter vi har, tänk då om detta hade hänt någon av oss, att vi hade fått vara i denna gudomliga, ljuvliga persons närvaro och att vi hade fått lyssna på Frälsaren och skakat hans hand och sett in i hans ögon och hört det han skulle ha sagt.

När Andreas hade funnit sin bror Simon sade han till honom: "Vi har funnit Messias." (Joh 1:41). Han sade förmodligen: "Vi har varit i hans närhet. Vi har fått uppleva hans personlighet. Vi vet att det som han sade till oss är sant." Ja, Andreas behövde berätta det för någon.

Detta är vad vi gör när vi berättar om vad vi vet och vad vi förstår. Och jag är tacksam för den kunskap jag har att Gud lever, att han är vår Fader, och för den kunskap jag har om vår himmelske Fader och om hans Son, Jesus Kristus, vår Frälsare och hela människosläktets Återlösare.

Jag fick ett brev för bara några dagar sedan från en man i Edinburgh i Skottland. Hans namn är George Stewart. Han blir överraskad när jag nämner detta, men han ville tacka mig, för när han var 15 år gammal (för omkring 40 år sedan) presiderade jag över missionen i Skottland. Han ville tacka mig för missionärerna som kom till deras hem i Thornliebank, en av stadsdelarna i Glasgow. Han hade blivit medlem i kyrkan tillsammans med sin mor.

Han sade att när han började få ett vittnesbörd om Mormons bok, när han började läsa den och fortsatte att läsa den, så kunde han inte lägga ner den för han visste att den var sann. Han läste och läste och fick ett vittnesbörd om evangeliet som ung man. Han berättade om hur han brukade komma till missionshemmet och att vi var snälla mot honom och att vi brukade tillbringa en hel del tid med ungdomarna eftersom de skulle börja i GUF, som vi hade satt igång i grenarna.

Sedan berättade han om välsignelserna som han hade fått som ung man, att han hade träffat sin käresta i den lilla grenen – sin hustru – och att de gifte sig och att de hade fyra barn: En son som hade fullgjort sin mission i Washington D.C., en son som verkade i Englandmissionen Leeds, en dotter som var gift i templet och en som väntar på att en missionär ska komma hem. Han uttryckte tacksamhet för alla de välsignelser han hade fått i sitt liv och som hans söner som har verkat som missionärer hade fått och som hans döttrar hade fått.

Under de gångna 40 åren har han verkat som biskop fyra gånger i fyra olika enheter och hans hustru har verkat som Hjälpföreningens president tre gånger. Han verkar för närvarande som rådgivare i presidentskapet för Edinburghs stav. Han sade: "Och jag kommer snart att pensioneras från företaget som jag arbetar för. Det har gått mycket bra för mig och vi planerar att åka ut som missionärer tillsammans."

Sedan sade han följande till mig: "Denna fantastiska kyrka har vävt ett mönster av underverk i vårt liv." Låt mig säga det igen: "Denna fantastiska kyrka har vävt ett mönster av underverk i vårt liv."

Och han säger att evangeliet har kommit in i hans liv, i hans hustrus liv, till alla hans barn och till deras barn. Barnbarnen är aktiva i kyrkan och han och hans hustru har nu en stor önskan att gå ut i världen när de pensioneras från sina yrken.

När man tänker på detta verks storhet, inflytande och andliga vägledning ute i världen och att det är meningen att verket ska nå jordens alla folk, är det spännande bara att begrunda det som ligger framför oss.

Det finns en broder och syster Andrus från Walnut Creek i Kalifornien som hade fullgjort fyra missioner och som sedan kallades att åka till distriktet i Bulawayo i Zimbabwe. Detta var deras femte mission.

När de berättade om allt det underbara som de hade kunnat göra för att hjälpa människor att bli aktiva, berättade hon om att det fanns en liten bärbar elektrisk orgel i kapellet

och att hon började visa några av poj-
karna och flickorna i Bulawayo hur
man spelar orgel. Det fanns också en
liten keyboard i ett annat rum och
hon hade en kurs där orgeln var och
en annan där den lilla keyboarden var.
Hon brukade lära barnen spela orgel
efter skolan. De sade att de startade
en tempelförberedande klass som ett
led i återaktivering och innan de
gav sig av skickade de iväg 28 perso-
ner på bussen från Bulawayo, hela
vägen till Johannesburg, till templet,
105 mil bort. Resan tar två dagar och
en natt. De sade: "Vi har pratat om
hur vi är bortåt 80 nu. Vi är två gamla
människor som vandrar omkring i
Afrika och upplever den bästa tiden i
vårt liv och den största glädjen vi kan
känna."

Tänk på dr Alan Barker som har
pensionerats från Salt Lake Clinic.
Han är en mycket kompetent
hjärtspecialist här i Salt Lake City
som, tillsammans med sin hustru,
tackade ja till en missionskallelse till
Filippinerna. När de var där gjorde de
ett fantastiskt arbete med att avhjälpa
ett allvarligt sjukdomstillstånd. Han
var där tillräckligt länge för att kunna
hjälpa till att finna en lösning på pro-
blemet och få tag på den nödvändiga
medicinska utrustningen och de nöd-
vändiga läkemedlen.

Dessa par är exempel på det under-
bara tjänande som utförs av äldre mis-
sionärspär i olika delar av världen.

Jag ger er min kärlek och mitt
vittnesbörd. Jag vittnar om att Gud
lever, att hans verk är sant. Man kan
inte finna ordet *pensionering* i Bibeln.
Är det inte intressant att tänka på
vad som kan hända i vårt liv i dag
och vilka möjligheter som ligger
framför oss om vi tror på och förstår
och har förbundit oss att hängivet
leva efter principerna i Jesu Kristi
evangelium och att välsigna andra
människors liv?

Må ni vara så välsignade. Må ni
ha en brinnande känsla i hjärtat. Må
ni känna, som jag gör i dag, att detta
verk är sant och att det är meningen
att vi ska hjälpa till att verkställa
frälsningens och upphöjelsens eviga
plan. I Jesu Kristi namn, amen. □

Fastelagen

Äldste Joseph B Wirthlin
i de tolv apostlarnas kvorum

**"Fasta förenad med intensiv bön är en mäktig sak. Den kan fylla våra
sinnen med uppenbarelser från Anden. Den kan ge oss styrka att stå emot
då vi frestas."**

Mina kära bröder och syst-
rar, liksom ni känner jag
att äldste David B Haight
är en källa till inspiration för hela
kyrkan och för många andra.

För två tusen år sedan vandrade
en man på sanden och stenarna i
Galiléen, vilken få kände igen som
den han verkligen var: världens
Skapare, Återlösaren, Guds Son.

En laglärd gick fram till honom
och frågade: "Vilket är det största
budet i lagen?"

Jesus svarade: "Du skall älska
Herren, din Gud, med hela ditt
hjärta och med hela din själ och
med hela ditt förstånd.

Detta är det största och första
budet.

Sedan kommer ett av samma slag:
Du skall älska din nästa som dig själv.

På dessa båda bud vilar hela
lagen och profeterna."¹

Genom profeten Joseph Smith
upprättade Herren sin kyrka igen
bland människorna. Jesu Kristi
Kyrka av Sista Dagars Heliga, som
återställdes på jorden i dessa sista
dagar, har som kärnpunkt dessa bud
som Frälsaren förkunnade var de
största: att älska vår himmelske
Fader och att älska vår nästa. Vår
Frälsare har sagt: "Om du älskar
mig skall du tjäna mig och hålla alla
mina bud."² Ett sätt som vi visar vår
kärlek på, är att lyda fastelagen.
Den grundar sig på en enkel men
ändå djup princip – en enkel praxis
– som, om den utövas i rätt anda,
hjälp oss att nalkas vår himmelske
Fader och som stärker vår tro på
samma gång som vi lättar andras
bördor.

I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars
Heliga uppmuntras medlemmarna
att fasta närhelst deras tro behöver
särskild förstärkning och att fasta
regelbundet en gång i månaden på
fastesöndagen. På den dagen varken
äter eller dricker vi under två på
varandra följande måltider. Vi ber till
vår himmelske Fader och ger ett fas-
teoffer för att hjälpa de fattiga.
Fasteoffret bör åtminstone motsvara
summan av den mat vi avstått ifrån.
Vanligtvis är det fastesöndag den
första söndagen i varje månad. På
den dagen uppmuntras de som fysiskt
är i stånd att fasta att göra det, att
bära vittnesbörd om att evangeliet är
sant, och att betala ett generöst fas-
teoffer. "Fastelagen", sade äldste
Milton R Hunter, "är antagligen lika
gammal som människan. . . . I forna

tider gav profeterna upprepade gånger kyrkans medlemmar budet om att åttlyda fastelagen och att bedja.”³

Vi lägger märke till att i skrifterna är fastan nästan alltid sammanlänkad med bönen. Utan bönen är fastan inte fullständig, den betyder då bara att man går hungrig. Om vi vill att vår fasta ska betyda något mer än att bara gå utan mat, måste vi upplyfta våra hjärtan, våra sinnen och våra röster i bön till vår himmelske Fader. Fasta förenad med intensiv bön är en mäktig sak. Den kan fylla våra sinnen med uppenbarelser från Anden. Den kan ge oss styrka att stå emot då vi frestas.

Fasta och bön kan hjälpa oss utveckla mod och tillförsikt. De kan hjälpa oss att stärka vår karaktär, vår självbehärskning och disciplin. Det händer ofta att våra rättfärdiga böner har större kraft när vi fastar. Våra vittnesbörd blir starkare. Vi mognar andligen och känslomässigt och vi helgas i själen. Varje gång vi fastar ökar vår förmåga att styra våra världsliga böjelser och begär.

Fasta och bön kan hjälpa oss i vår familj och i vårt dagliga arbete. Genom fasta och bön kan vi ära våra kallelser i kyrkan. President Ezra Taft Benson lärde: ”Om ni vill åtnjuta andan i ert ämbete och er kallelse som ny president för ett kvorum, som ny högrådsmedlem, som ny biskop, eller som president för Hjälpföreningen – försök fasta ett tag. Jag menar inte att bara hoppa över en måltid, och sedan äta dubbelt så mycket vid nästa måltid. Jag menar verklig fasta och bön under fastetiden. Jag känner inte till något som kommer att göra mer för att ge er den verkliga andan i ert ämbete och er kallelse och låta Anden verka genom er än just fasta och bön.”⁴

Profeten Joseph Smith lärde: ”Ge alla heliga ett föredöme att följa så kommer det aldrig att råda brist på bröd. När de fattiga svälter, låt dem som har nog fasta under en dag, och det som de annars skulle ha ätit, ge detta till biskoparna för de fattigas

En trappa nära södra dörrarna till konferenscentret leder till centrets balkongplan och dess trädgårdar och strövområde på taket.

räkning. Då kommer alla att ha nog en lång tid framöver. . . . Och så länge de heliga lever efter denna princip med glada hjärtan och anleten kommer de alltid att ha mer än nog.”⁵

Profeterna i Mormons bok undervisade om fastelagen. ”Se, nu begav det sig, att Nephis folk fröjdade sig storligen, emedan Herren åter hade frälst dem från deras fienders händer. Därför gävo de Herren, sin Gud, tack, ja, de fastade ofta och

bådo mycket och de tillbådo Gud med mycket stor glädje.”⁶

Den mäktiga föreningen av fasta med bön exemplifieras av Mosiahs fyra söner. De ställdes mot överväldigande odds, men trots detta åstadkom de under när de hjälpte tusentals lamaniter att komma till kunskap om sanningen. De berättade hur det kom sig att de hade en sådan framgång. De hade studerat skrifterna och ”de hade hängivit sig

åt bön och fasta". Vad blev resultatet? "Fördenskull hade de profetians ande och uppenbarelsens ande, och när de undervisade, gjorde de det med Guds makt och myndighet."⁷

När vi fastar, bröder och systrar, känner vi oss hungriga. Och under en kort stund befinner vi oss bokstavligen i samma belägenhet som de hungriga och behövande. När vi gör det, får vi större förståelse för hur de nödställda känner sig. När vi ger biskopen ett fasteoffer för att lindra andra människors lidande, gör vi inte bara något stort för andra, vi gör också något underbart för oss själva. Kung Benjamin lärde att när vi ger av det vi har till de fattiga, behåller vi "[våra] synders förlåtelse dag för dag".⁸

En annan profet i Mormons bok, Amulek, förklarade att våra böner ofta är förgäves på grund av att vi vänt oss bort från de behövande.⁹ Om ni tycker att er himmelske Fader inte lyssnar till era böner, fråga er själva om ni lyssnar till ropen från de fattiga, de sjuka, de hungriga och de lidande runt omkring er.

Somliga ser det överväldigande behovet i världen och tänker: *Kan något jag gör ha någon som helst betydelse?*

Utan omsvep kan jag säga vad ni kan göra. Ni kan leva efter fastelagen och ge ett generöst fasteoffer.

Fasteoffer används endast till en sak: att välsigna de behövande. Varenda krona som ges till biskopen som ett fasteoffer används till att hjälpa de fattiga. När bidrag överstiger de lokala behoven, skickas de vidare för att avhjälpa behov på andra platser.

Som en apostel för Herren Jesus Kristus har jag rest över hela världen för att vittna om honom. Jag står här inför er i dag för att bära ännu ett vittnesbörd – ett vittnesbörd om att miljontals av vår Faders barn lider och är i nöd. Alldeles för många av våra bröder och systrar – många tusentals familjer – lider nöd varje dag. De är hungriga. De fryser. De lider av sjukdomar. De sörjer över att deras barn aldrig får lära sig läsa. De är bedrövade över att deras familjer inte är trygga. Dessa människor är inte främlingar, de är vår himmelske Faders barn. De är våra bröder och våra systrar. De "äger samma medborgarskap som de heliga och har [sitt] hem hos Gud".¹⁰ Deras enträigna böner stiger upp mot himlen med vädjan om hjälp och lindring från sitt lidande. I denna stund, i denna dag, finns

det medlemmar i kyrkan som ber om undret att kunna övervinna lidandet som omger dem. Om vi, när vi har medel till det, inte känner barmhärtighet för dem och skyndar oss att hjälpa dem, finns det risk för att vi befinner oss bland dem som profeten Moroni talade om när han sade: "Ty se, I älsken penningar och edra ägodelar och edra fina kläder och edra kyrkors prydnader mer än I älsken de fattiga och behövande, de sjuka och de lidande."¹¹

Hur väl minns jag inte hur min far, som var biskop för vår församling, fyllde min lilla röda vagn med mat och kläder och sedan gav mig, som var diakon i kyrkan, uppgiften att dra vagnen efter mig och besöka de behövande i vår församling.

Det hände ofta att min far, när fasteoffren tog slut, tog pengar ur egen ficka för att köpa mat åt de behövande i församlingen, så att de inte skulle behöva gå hungriga. Detta var under den stora depressionen och många familjer hade det svårt.

Jag minns särskilt en familj som jag besökte, modern var sjuk, fadern arbetslös och missmodig, och så de fem barnen med bleka ansikten. De var alla modfällda och hungriga. Jag minns tacksamheten som lyste upp deras ansikten när jag kom fram till dörren med min lilla vagn fullpropad med förnödenheter. Jag minns hur barnen log. Jag minns att modern grät. Och jag minns att fadern stod där med böjt huvud utan att kunna få fram ett ord.

Dessa intryck bland många andra har fått mig att känna kärlek till de fattiga, kärlek till min far som var en herde för sin flock, och kärlek till de trofasta och givmilda medlemmarna i kyrkan som uppoffrade så mycket för att lindra andras lidande.

Bröder och systrar, ni kan också, bildligt talat, ta med er en vagn fylld till brädden med hopp till en behövande familj. Hur då? Genom att betala ett generöst fasteoffer.

Föräldrar, undervisa era barn om glädjen av att fasta på rätt sätt. Och hur gör man det? På samma sätt

Ett vattenfall forsar nedför tre plan över konferenscentrets exteriör.

som man undervisar om alla andra evangelieprinciper – låter dem se att ni lever som ni lär. Hjälp dem sedan att själva iaktta fastelagen, lite i taget. De kan fasta och de kan också betala ett fasteoffer, om de vill. När vi lär våra barn att fasta, kan det ge dem styrka att motstå frestelser på livets väg.

Hur mycket ska vi betala i fasteoffer? Mina bröder och systrar, storleken på vårt offer till de fattigas välsignelse är måttet på vår tacksamhet mot vår himmelske Fader. Vi som välsignats med ett sådant överflöd, vänder vi oss bort från dem som behöver vår hjälp? Att betala ett generöst fasteoffer är ett mått på vår villighet att helga oss för att lindra andras lidande.

Marion G Romney, som var biskop i min församling när jag kallades att tjäna som missionär och som senare blev medlem i kyrkans första presidentskap, uppmanade oss att "ge med generös hand så att ni växer. Ge inte bara för de fattigas skull, utan ge också för er egen välfärds skull. Ge så

mycket att ni kan ge er själva in i Guds rike genom att helga era medel och er tid."¹²

Diakonerna i kyrkan har det heliga ansvaret att besöka alla medlemmarna för att samla in fasteoffer åt de fattiga. President Thomas S Monson berättade en gång för mig att när han var biskop började han märka att de unga diakonerna i hans församling knotade över att de måste stiga upp så tidigt för att samla in fasteoffren. Istället för att tillrättavisa dem, eskorterade denne kloke biskop dem till Welfare Square i Salt Lake City.

Där fick pojkarna träffa en handikappad kvinna som skötte telefonväxeln. De såg en blind man som satte etiketter på burkar, och en äldre broder som fyllde lagerhyllorna. President Monson sade att, som en följd av vad de såg, var pojkarna alldeles tysta då de såg hur deras ansträngningar varje månad gjorde att fasteoffermedel kom in som hjälpte de behövande och gav arbetstillfällen för dem som annars skulle gå sysslolösa.¹³

Som medlemmar i kyrkan har vi ett heligt ansvar att hjälpa de behövande och att hjälpa dem bära sina tunga bördor. Lydnad mot fastelagen kan hjälpa människor över hela världen. President Gordon B Hinckley ställde frågan: "Vad . . . skulle hända om fastedagens och fasteoffrets principer iakttoogs i hela världen? De hungriga skulle få mat, de nakna kläder och de hemlösa bostad. . . . Omsorgen och osjälviskheten skulle i ny omfattning växa i människors hjärtan överallt."¹⁴

Att fasta med rätt anda och på Herrens sätt kommer att stimulera oss andligen, stärka vår självkontroll, fylla våra hem med frid, fylla våra hjärtan med glädje, stärka oss mot frestelser, förbereda oss inför svåra tider och öppna himmelens fönster.

Lyssna till de rika välsignelser som förutsades för dem som iakttar fastelagen: "Då skall Herren svara, när du åkallar honom. När du ropar, skall han säga: 'se här är jag.' . . .

Herren skall ständigt leda dig. Han skall mätta dig mitt i ödemarken och ge styrka åt benen i din kropp. Och du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång vars vatten aldrig tryter."¹⁵

När vi lever efter fastelagen, nal-kas vi inte endast Gud genom bönen, vi ger också mat åt de hung-riga och tar hand om de fattiga. Varje gång vi gör det, håller vi de största buden som "hela lagen och profeterna vilar på".¹⁶

Jag vet att Jesus Kristus lever. Jag bär högtidligt vittne om att detta är sant. Jag bär också vittne om att han som brydde sig om "dessa minsta"¹⁷ ser med kärlek och barmhär-tighet på dem som i dag "hjälp-er de svaga, upplyfter de slappnande händerna och styrker de matta knäna".¹⁸

Jag höjer min röst med samma vittnesbörd och löfte som de stora apostlar som gått före mig har gett, att de som iakttar fastelagen förvisso kommer att erhålla de rika välsig-nelser som åtföljer denna heliga princip. Om detta bär jag högtid-ligt vittnesbörd i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Matteus 22:36–40.
2. L&F 42:29.
3. *Will a Man Rob God?* (1952), s 207–208.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), s 331–332.
5. *History of the Church*, 7:413.
6. Alma 45:1.
7. Se Alma 17:2–3.
8. Mosiah 4:26.
9. Se Alma 34:28.
10. Efesierbrevet 2:19.
11. Mormon 8:37.
12. "Fastans välsignelser", *Nordstjärnan*, dec 1982, s 4.
13. "Var en förebild", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 44.
14. "Gå du och gör som han", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 77.
15. Jesaja 58:9, 11.
16. Matteus 22:40.
17. Matteus 25:40.
18. L&F 81:5.

Förenade i kärlek och vittnesbörd

Äldste John K Carmack
i de sjuttios kvorum

"Kyrkans medlemmar är förenade i Kristus, genom kärlek och vittnesbörd. Vägen till Frälsaren i denna tidshushållning går genom Joseph Smith och Mormons bok."

För 17 år sedan, på söndagens eftermiddagssession under generalkonferensen, hade jag fått i uppgift av president Hinckley att representera de sex nykallade sjuttio som accepterat sin kallelse. Jag väntade på min tur att tala mitt i sessionen mellan två framstående apostlar, äldsterna Marvin J Ashton och Bruce R McConkie. Jag kände deras kärlek och stöd där jag stod bävande och stirrade ut över de församlade heliga i tabernaklet. Vi är förresten fyra gånger så många i dag. Äldste Ashton, som anade vad jag kände, viskade: "Jag vet att det är en skräckinjagande syn, men de är alla dina vänner." När jag stod där för att tala för första gången, kände jag de heligas kärlek strömma mot

mig. Ända sedan den dagen, vart våra världsomspännade uppdrag än har fört oss, har Shirley och jag erfårit samma slags kärlek och försökt att återgälda den.

De heligas enighet är unik och stark. Jag har sett och känt den på så gott som varje kontinent och på öarna i havet. Den enigheten är ett av huvudskälen till att kyrkan går framåt. Utan den skulle vi vackla. Jesus sade: "...en stad eller en familj som är splittrad kan inte bestå".¹ Världen överflödar av skilje- och förkastningslinjer, men vi är "som en enad skara".² Den enigheten har vi under vår profets andliga ledning. Vår rikedom, vår sociala ställning eller vår hudfärg spelar ingen roll. Evangeliets festmåltid är fritt tillgänglig för alla som vill äta av dess delikatesser. Jesus sade till sina lärjungar: "Många skall komma från öster och väster och ligga till bords med Abraham och Isak och Jakob i himmelriket."³ Kyrkan rör sig lugnt framåt i ett crescendo – lik som en stor symfoniorkester som går mot klimax – och stärker samhällen i takt med sin tillväxt.

Den enigheten har vi på grund av kärlek. Vi kan varken köpa den eller tvinga fram den. Vår metod är att "övertyga och välsigna med vishet, kärlek och ljus, men aldrig att tvinga det mänskliga sinnet".⁴ I den mån vi verkar på något annat sätt, försvagar vi vår rätt att kallas Jesu

Kristi lärjungar. "Alla skall förstå att ni är mina lärjungar, om ni visar varandra kärlek."⁵

Den här enande kärleken hör samman med våra personliga vittnesbörd. Nästan varje medlem skulle kunna stå här under denna konferens och bära vittnesbörd om de blev kallade. Ja, vi förenas i kärlek och vittnesbörd.

Mitt vittnesbörd bygger på den orubbliga övertygelsen att Mormons bok är sann och att Jesus är vår Frälsare. Denna andliga grundval har hjälpt mig att rida ut prövningarnas och tvivlets stormar. Jag började läsa Mormons bok i min ungdom och har fortsatt att läsa och lära mig av den och njuta av dess anda varje gång jag läser den.

Jag tillhörde den sista stora gruppen missionärer som kallades innan Koreakriget drog bort våra unga män till militärtjänst. Jag deltog i en femdagarskurs på missionshemmet på State Street i Salt Lake City. En av våra instruktörer var Bryant S Hinckley, en kyrkoledare av format och en stimulerande lärare. Han bad missionärerna ange skälen till att de trodde att Mormons bok var sann. Det gjorde djupt intryck på mig att de angav så många olika skäl. Vid det tillfället sade jag att förutom den Helige Andens vittnesbörd gör de unika namnen i Mormons bok på platser, djur och föremål djupt intryck på mig.

Nu, femtio år senare, gör dessa namn fortfarande djupt intryck. Jag lystrade när forskare berättade att de hade funnit stenar i södra delen av Arabiska öknen med namnet *Nahom* inristat på dem. De här inskriptionerna tycks kunna dateras till 700 f Kr. Vi läser att Ishmael begravdes på en plats som kallades *Nahom*. *Nahom* var ett av de namn som gjorde intryck på mig.

Bevisen på Mormons boks äkthet blir bara fler och fler. Under sin mission i Tyskland fann Jack Welch verser i Mosiah som bildar en tydlig kiasm eller korsställning, något som tydde på ett forntida författarskap snarare än på ett modernt. Forskare

fortsätter att finna och publicera nya insikter i vad boken säger och hur den säger det. En renommerad professor i litteratur publicerade nyligen en bok som innehåller resultatet av hans livslånga studium av Mormons bok. Den redogör i detalj för en häpnadsväckande mångfald av stilarter.⁶ Och statistiker har funnit bevis på flera olika författare mellan bokens pärmar. Även om de här bevisen ytterligare har stärkt mitt vittnesbörd, har den Helige Andens ursprungliga vittnesbörd förblivit orubbligt och oförändrat. Det har också återkommit många gånger.

Jag undrar också om vi till fullo uppskattar värdet av och kraften i vittnenas vittnesbörd som står i varje exemplar av Mormons bok. Oliver Cowdery, David Whitmer och Martin Harris såg plåtarna och ängeln. Joseph visade också plåtarna för ytterligare åtta män, som såg och höll i dem.⁷ Ingen av dessa vittnen tog tillbaka sitt vittnesbörd. Inte heller har deras tryckta vittnesbörd någonsin dragits i tvivelsmål. Andemeningen i de åtta vittnenas vittnesbörd var: "Ja, vi såg och lyfte de där plåtarna. Joseph hade dem." Vittnena har varit viktiga för mig. Herren sade till Joseph att dessa vittnens ord bevisar "för världen att de heliga skrifterna äro sanna och att Gud inspirerar människor och kallar dem till sitt heliga verk i denna tidsålder och släkt såväl som i forna släkten".⁸

När vi har upptäckt att boken är sann måste vi ställa oss frågan: "Vilket budskap har den?" I ett tal till folket i Gideon pekade Alma på det centrala budskapet i boken. Han sade: ". . . det finnes mycket som skall ske, och se, ett är viktigare än allt annat, ty den tiden är nu icke långt borta, då Återlösaren kommer och skall leva bland sitt folk."⁹ Javisst, Alma, Jesu födelse och försoningsoffer, som han genomförde i Getsemane och på korset, är viktigare än all annan kunskap någon kan få. Och Mormons bok är "Ännu ett testamente om

Jesus Kristus", som dess undertitel anger.

Innan jag läste Mormons bok hade jag ett barns vittnesbörd om Jesus. Mer medveten om Jesus blev jag när min farmor, känd på orten som konstnär, gjorde mig uppmärksam på skönheten i en solnedgång i Arizona. Hon frågade mig: "John Kay, vem har gjort vår vackra värld?" Hon besvarade frågan själv och sade: "Jesus har gjort världen. Ja, det har han." Och det hade hon naturligtvis rätt i. Jesus,

Guds Son, skapade världarna under Faderns ledning.¹⁰ Far- och morföräldrar bör förresten inte underskatta det inflytande de har på barnbarnen.

Kristi försoning är det centrala i läran, men det som har varit av än större tröst och nytta för mig är hur förunderligt tillgänglig och personlig hans nåd och hjälp har varit för mig. Följande välkända ord beskriver mina känslor i fråga om den här viktiga delen av Jesu inflytande och verksamhet:

"Om hälsa du har eller sjukdom
dig när,
om prövning och glädje dig livet
består,
i när eller fjärran, på land
eller hav,
dig Herren bevarar ... det löftet
han gav."¹¹

I de ögonblick av kaos vi alla tycks uppleva, när vi ängslas eller förtvivlar, missförstås eller nedvärderas, skänker Frälsaren oss den frid och hjälp som dagen kräver. Sade han inte: "I världen får ni lida" men "ni skall ha frid i mig"?¹² O, vad jag har behövt den friden! Och den har funnits där i livets alla situationer alltefter vad mina dagar och omständigheter har krävt.

Några avslutande ord: Kyrkans medlemmar är förenade i Kristus, genom kärlek och vittnesbörd. Vägen till Frälsaren i denna tidshushållning går genom Joseph Smith och Mormons bok.¹³ Därav vet vi att Nya testamentets berättelse om Jesus är sann. Jesus är vår Herre och Återlösare. Vi bör ta varje tillfälle i akt att utropa: "Halleluja! O store Gud!"

President Hinckley är hans profet på jorden. Det här är Kristi kyrka. Må vår enighet vara ett bevis för världen på att vi är hans lärjungar. I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Matteus 12:25.
2. "Framåt, Herrens kämpar", *Psalmer*, nr 170.
3. Matteus 8:11.
4. Se "Know This, That Every Soul Is Free", *Hymns*, nr 240.
5. Johannes 13:35.
6. Richard Dilworth Rust, *Feasting on the Word: The Literary Testimony of the Book of Mormon*, (1997).
7. "Åtta vittnens vittnesbörd", *Mormons bok*.
8. L&F 20:11.
9. Alma 7:7.
10. Se Hebreerbrevet 1:1–2.
11. "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38.
12. Johannes 16:33.
13. L&F 5:10.

Att förhöja vår upplevelse av templet

Äldste L Lionel Kendrick
i de sjuttios kворum

"Det är skillnad på att bara besöka templet och på att ha en rik andlig upplevelse."

En av de stora välsignelser vi åtnjuter i vår tid är möjligheten att besöka templet. Det ständigt växande antalet tempel innebär att templets välsignelser står till förfogande för ett växande antal medlemmar.

De här välsignelserna är inget vi bör ta lätt på. Frälsaren befallde oss: "Lek icke med heliga ting" (L&F 6:12). Templet och de heliga förordningarna är i sanning heliga och vi bör vara andligt mottagliga för dem. Det är en helig välsignelse att få besöka templet för att tillbedja Herren.

Det är skillnad på att bara besöka templet och på att ha en rik andlig upplevelse. Dess verkliga välsignelser får vi när vi förhöjer vår upplevelse av templet. För att kunna göra det

måste vi ha en anda av vördnad för templet och en anda av tillbedjan.

EN ANDA AV VÖRDNAD

Alla som besöker templet bör minnas Herrens råd när han sade "för min helgedom skall ni ha fruktan" (3 Mos 19:30). Fruktan eller vördnad är ett uttryck för djup respekt och högaktning för Herren, att man tillber honom. Det är att hysa vördnad för hans namn, för hans ord, för hans förordningar och förbund, för hans tjänare, för hans kapell och för hans tempel.

Det är ett yttre tecken på de inre känslor vi hyser för honom. Vi bör alltid komma ihåg att det är på hans inbjudan vi kommer till hans heliga hus, Herrens tempel. Vi bör besvara hans inbjudan genom att vara värdiga, vara förberedda, och genom att ha templet som prioritet i vårt liv. Medan vi är i templet bör vi uppföra oss som om vi vore i hans heliga närhet.

Att vara vördnadsfull är inte bara att vara stillsam. Det innebär också att vara medveten om vad som äger rum. Det innebär en gudomligt inspirerad önskan att lära sig och att vara mottaglig för Andens maningar. Det innebär att sträva efter att söka ytterligare ljus och kunskap. Att uppträda vanvördigt är inte endast att ringakta gudomen, utan omöjliggör för Anden att undervisa oss om det vi behöver få veta.

Vy över konferenscentret från North Temple Street.

I templet måste vi tala med vördnadsfull röst. Vördnad är inte någon obetydlig eller ordinär angelägenhet. Den är av evig betydelse och bör behandlas som någonting gudomligt. För att vara vördnadsfulla i templet måste vi känna att det är en plats för renhet och helighet.

En plats för renhet. Templet är en plats för renhet. Det är av yttersta vikt att vi håller templet rent och heligt. Frälsaren lovade:

”Om mitt folk bygger mig ett hus i Herrens namn och icke tillåter något orent att inkomma däri . . . så skall min härlighet vila därpå, ja, jag skall vara närvarande där, ty jag vill ingå däri . . .” (L&F 97:15–16).

De som går in i templet bör vara förberedda både till hjärta och sinne. De bör kunna svara ja på de frågor som Alma ställde: ”Kunnen I upplyfta edra ögon till Gud på den dagen med rent hjärta och rena händer? Jag frågar eder: Kunnen I rikta edra blickar uppåt med Guds avbild präglad i edert medvetande?” (Al 5:19).

När vi är vördnadsfulla i templet hjälper vi till att hålla det rent och

heligt, fritt från allt som distraherar och stöter bort Anden. Vi måste komma ihåg att inte säga eller göra något som skulle vara stötande för Herren.

President David O McKay gav följande råd: ”. . . när ni kommer in i en av kyrkans byggnader är ni i er himmelske Faders närhet. Den tanken borde sporra er att förbereda ert hjärta, sinne, ja också er klädsel, så att ni på passande sätt kan sitta i hans närhet” (*Improvement Era*, jul 1962, s 509).

Vördnad innebär att tänka, tala, känna och handla som om vi vore i Herrens närhet.

En helig plats. Templet är en helig plats. Det är den heligaste platsen på jorden och bör behandlas med allra största vördnad och aktning. Vördnad i templet är vårt sätt att visa Herren att vi anser det vara heligt, att vi verkligen anser det vara hans heliga hus.

EN ANDA AV TILLBEDJAN

Templet är en plats för tillbedjan. Vördnad är en himmelsk form av tillbedjan. Det är den tillbedjan som

finns i det celestialet riket. I den syn som gavs till profeten Joseph Smith om de olika härligheterna beskrevs denna celestialet tillbedjan på följande sätt:

”Och sålunda sågo vi de celestialet härlighet . . . i vilken Gud, Fadern, regerar på sin tron i evighet, för vilkens tron allting böjer sig i ödmjuk vördnad och giver honom äran i evighet” (L&F 76:92–93).

Vår tillbedjan i templet är en förberedelse för att bo i vår himmelske Faders och hans Sons närhet. Vi bör dyrka dem ödmjukt och vördnadsfullt.

Sann tillbedjan av Herren i hans heliga hus innebär att vi bör förhöja vår upplevelse av templet. Vi kan få en rik andlig upplevelse i templet genom att göra följande:

För det första måste vi lämna världen bakom oss när vi går in i templet.

För det andra måste vi söka ytterligare ljus och kunskap.

Lämna världen bakom sig. När vi går in i templet bör vi lämna världen bakom oss. Vi bör känna hur det skulle vara att komma in i Herrens närhet. Vi kan fundera över vad vi

skulle tänka och säga i hans närhet. Om vi kan fånga visionen av denna slutliga händelse, hjälper det oss att förbereda oss för att träda in i hans närhet, och när vi går in i templet, att lämna världen bakom oss.

1. Tankar

När vi kommer in på tempelområdet bör vi lämna världsliga tankar och inrikta oss på de heliga förpliktelser vi har när vi tjänar i Herrens hus.

Våra tankar bör vara andliga. Vi måste komma ihåg att Herren vet vad vi tänker. Han talade till Hesekiel och sade: "Era hjärtans tankar känner jag väl" (Hes 11:5).

2. Ord

Frälsaren gav ett viktigt råd om hur vi ska tala i templet. Han sade: "Avstån från allt lättfärdigt tal, från allt skrott . . . från allt högmod och lättsinne . . ." (L&F 88:121).

Liksom vi lämnar våra världsliga tankar bakom oss när vi går in i templet bör vi också lämna våra världsliga samtal bakom oss. Det är opassande att diskutera affärer, nöjen eller aktuella tilldragelser i templet.

Det är inte endast viktigt *vad* vi talar om i templet utan även *hur* vi talar. Överallt i templet måste vi alltid tala med mjuk och lågmäld röst. Så borde vår tempelröst låta.

Med undantag för de ord som krävs i förordningsarbetet bör tystnad råda i templets heliga förordningsrum. Dessa rum är heliga och bör inte användas till världsliga samtal.

Frälsaren har gett oss ett kärleksfullt råd som hjälper oss att lämna världen bakom oss och därmed förhöja vår upplevelse av templet: "Sannerligen säger jag dig, att du skall lägga de världsliga bestyren å sido och söka det som tillhör en bättre värld" (L&F 25:10).

Kanske kan det vara lämpligt att tänka på Herrens tuktande ord till David Whitmer:

"Ditt sinne har varit mera uppfyllt med jordiska ting än med de ting som tillhöra mig, din skapare . . . Du har icke givit akt på min Ande. . .

Därför har du blivit lämnad åt dig själv . . ." (L&F 30:2–3).

Söka efter ytterligare ljus och kunskap. Att förvärva ytterligare ljus och kunskap är ingen passiv process. Det innebär att inrikta sig på det som hör Anden till och söka efter de andliga insikter vi behöver få. Frälsaren gav rådet: "Om I viljen fästa blicken allena på min ära, skola edra kroppar bli uppfyllda med ljus, och intet mörker skall vara i eder, och den kropp som är fylld med ljus förstår allting" (L&F 88:67).

Den Helige Anden är läraren i templet. Han undervisar om principer av evig betydelse. Det är i den undervisningen som vi ser förhållandet mellan det jordiska och det eviga. Vi måste komma ihåg att Anden endast undervisar dem som är läranktiga. Om vi går in i templet i avsikt att söka efter ytterligare ljus

och kunskap, kan vi lära oss och förstå något nytt under tempelbesöket. Frälsaren gav löftet: "Det som är av Gud är ljus, och den som . . . förbliver i Gud får mera ljus, och detta ljus bliver klarare och klarare, till dess att den fullkomliga dagen frambryter" (L&F 50:24).

SAMMANFATTNING

Må vi förhöja vår upplevelse av templet genom en anda av vördnad och genom att behandla det som en ren och helig plats. Må vi förhöja vår upplevelse av templet genom en anda av tillbedjan genom att lämna världen bakom oss och söka efter att få ytterligare ljus och kunskap. Om vi gör det kommer Herren att välsigna oss och vi kommer att bli förberedda för att bo i hans heliga närhet. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. □

Bygga riket

Äldste Bruce D Porter
i de sjuttios kvorum

"Alltsedan dess första dagar har Herrens kyrka byggts upp av vanliga människor som förhålligade sina kallelser i ödmjukhet och hängivenhet."

För nästan 25 år sedan bodde vår familj i Massachusetts där jag fortsatte mina universitetsstudier. Mitt studieprogram var mycket krävande och jag hade inte mycket fritid. En söndag i kyrkan kom församlingens primärpresident fram till mig och frågade om jag kunde vikariera som primärlärare i två veckor. Primär hölls då på en vardagskväll, och jag visste att det skulle bli svårt att hinna hålla lektionerna. Men efter någon tvekan sade jag ja.

Dagen kom när jag skulle undervisa i Primär. Den eftermiddagen var jag i universitetsbiblioteket, uppsluktad av en bok om internationell politik. Ämnet jag studerade verkade på något sätt viktigare än den kommande primärlektionen. Följaktligen sköt jag upp förberedelsen för lektionen jag skulle hålla ända till 30 minuter innan lektionen skulle börja. Sedan gick jag från biblioteket ner

till församlingens kapell som låg precis bredvid universitetsområdet. Min motsträviga inställning måste ha saktat ner mina steg, för jag kom några minuter för sent. När jag kom fram till dörren till Primärs rum hade barnen just börjat sjunga inledningssalmerna. Det var en sång som jag aldrig tidigare hade hört, en sång vars melodi och budskap rörde mig djupt:

*Älska varandra,
så sade Jesus.
Det är ett nytt bud:
Älska varandra.
Därav skall alla se
att ni är mina;
om ni har kärlek
till varandra.*

("Älska varandra", *Psalmer*, nr 198.)

När jag stod där som förstenad i dörröppningen vittnade Anden att jag såg på den viktigaste klassen i Cambridge i Massachusetts den dagen.

Men på universitetet, i dussintals klassrum och laboratorier, sökte berömda forskare och vetenskapsmän efter svaren på världens problem. Hur värdefulla deras ansträngningar än må ha varit, hade och kunde inte universitetet ha de slutgiltiga svaren på problemen i en orolig värld. Framför mig fanns Herrens svar: Att stilla bygga hans rike på jorden genom att undervisa om Jesu Kristi evangelium. Det som skedde i Primär den dagen var en liten del av en gudomligt uppenbarad plan för att frälsa en fallen värld.

I oktober 1831 tillkännagav Herren med syftning på återställelsen: "Guds rikes nycklar äro överlämnade åt människan på jorden, och från och med nu skall evangeliet utgå till jordens ändar, liksom den utan händer lösrivna stenen skall rulla fram och uppfylla hela världen" (L&F 65:2). Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är det rike vars bestämmelse det är att uppfylla världen. Enligt den Allsmäktiges underbara visdom kommer uppbyggandet av Guds rike i den sista tiden att ske med hjälpmedel som är lika enkla och anspråkslösa som det jag bevittnade i Primär den dagen.

Vi gläder oss över att få höra talas om tempel som byggs i jordens alla hörn och om fjärran nationer som öppnar sina dörrar för evangeliet. Herrens kyrka är byggd på en grund av apostlar och profeter och förs ut till hela världen genom missionärer som är kallade att förkunna hans ord. Ibland kanske det är lätt hänt att vi ser byggandet av riket som något som sker bortom horisonten, långt bort från vår egen gren eller församling. Kyrkan sprids i sanning både genom yttre tillväxt och genom inre rening. "Ty Sion måste tillväxa i skönhet och i helighet. Dess gränser måste utvidgas. Dess stavar måste styrkas . . ." (L&F 82:14).

Vi behöver inte kallas att verka långt hemifrån, inte heller måste vi inneha en framstående ställning i kyrkan eller världen för att bygga upp Guds rike. Vi bygger det i vårt eget hjärta, när vi söker Guds ande i vårt liv. Vi bygger det inom vår familj, genom att inge våra barn tro. Och vi bygger det genom kyrkans organisation, när vi förhållig våra kallelser och delar med oss av evangeliet till grannar och vänner.

Medan våra missionärer verkar på mark som redan är vit till skörd, verkar andra på marken hemmavid för att stärka riket i församlingen och samhället de bor i. Alltsedan dess första dagar har Herrens kyrka byggts upp av vanliga människor som förhålligade sina kallelser i ödmjukhet och hängivenhet. Det

spelar ingen roll vilken kallelse vi har, utan bara att vi verkar "med all flit" (L&F 107:99). Med den nutida uppenbarelsens ord: "Bliven därför icke trötta av att göra gott, ty I läggen grundvalen till ett stort verk, och av det ringa kommer det som är stort" (L&F 64:33).

President Joseph F Smith sade en gång följande: "Stora strider vinnas inte under en enda generation" (*Evangeliets lära*, s 98). Mer än någon annanstans är det inom familjen, i hemmets tysta helgedom, som generationerna förenas i att bygga Guds rike. Att uppfostra barn är en helig förmån. Första presidentskapet har

uppmanat föräldrarna i kyrkan att hålla hemafton och familjebön, att studera evangeliet i hemmet och att umgås med barnen på ett uppbyggligt sätt. När fäder och mödrar lär sina barn de eviga sanningar som de en gång själva undervisats om, överlämnar de sanningens fackla till ännu en generation, och riket växer sig starkare.

*Vi ska vakta det ljus
som aldrig någonsin får slockna.
("For the Strength of the Hills",
Hymns, nr 35)*

När jag växte upp ledde min far

ofta familjen i evangeliediskussioner runt middagsbordet. Först efter många år förstår jag i dag hur dessa timmar med familjen byggde upp mitt eget vittnesbörd. Jag gläds över Jesajas profetia att tiden kommer när det "över hela Sions bergs område" ska finnas en molnsky och en rök om dagen och en lågande eld om natten (Jes 4:5), när Guds ande oupphörligt kommer att finnas i hans folks hem.

Herrens rike omfattar inte bara kyrkan och familjen, utan också hans folks hjärtan och sinnen. Som Frälsaren lärde under sin jordiska verksamhet: "Guds rike är inom er" (Luk 17:21). Om vi verkligen önskar bidra till det stora verket i den sista tiden, kommer vår blick att bli fäst endast på Guds ära, våra sinnen upplysta av "Jesu vittnesbörd" (Upp 19:10) och våra hjärtan rena och helgade. Personliga böner, studier och begrundan är grundläggande för att bygga upp riket inom oss. Det är under de tysta stunderna av begrundan och gemenskap med den Allsmäktige som vi lär känna och lär oss att älska honom som vår Fader.

Jag vittnar om att Guds rike har återställts till jorden för att aldrig borttagas igen. Under vår evige Faders ledning är Jesus Kristus detta verks upphovsman och fullkomliggörare, kyrkans hörnsten och Israels Helige. Må vi, genom Herrens styrka och kraft, bygga Guds rike på jorden, så att det må beredas att möta himmelriket vid hans ankomst. Med orden i en kampsång, som också kan vara en sång om återställelsen:

*Han blåser i basunen men aldrig till
reträtt.*

*Han rannsakar mänskohjärtan i
sanning och rätt.*

*Må min själ tacka ja och mitt steg
bli jublande lätt.*

Vår Gud marscherar fram!

*("Battle Hymn of the Republic",
Hymns, nr 60)*

I Jesu Kristi namn, amen. □

Fokusering och prioriteringar

Äldste Dallin H Oaks
i de tolv apostlarnas kvorum

"Tillgänglig information som används vist är långt mer värdefullt än mångfaldig information som tillåts falla i träda."

När vi närmar oss slutet på denna underbara konferens är det lämpligt att vi frågar oss vad vi ska sträva efter att bli på grund av det vi har hört från Herrens tjänare.

Vi är ansvariga och kommer att dömas efter hur vi använder det vi har fått. Denna eviga princip kan tillämpas på allt vi har mottagit. I liknelsen om talenterna (se Matt 25:14–30) lärde Frälsaren oss denna princip genom att peka på hur man tar till vara egendom. Ansvarsprincipen gäller också de andliga resurser som förmedlats genom de lärdomar vi fått, och de värdefulla timmar och dagar som tilldelats var och en av oss under vår tid på jorden.

Jag vill undersöka hur denna ansvarsprincip kan tillämpas på hur

vi använder den ökade mängd tid och information vi har fått i vår tid.

På grund av ökad medellivslängd och nutida tidsbesparande apparater har de flesta av oss mycket mer fritid än våra förfäder. Vi är ansvariga för hur vi använder den tiden. "Du skall icke bortslösa din tid" (L&F 60:13) och "varen icke längre lata" (L&F 88:124) befallde Herren tidiga missionärer och medlemmar. "De hastigt svunna dagar vi aldrig få igen" sjunger vi i en älskad psalm. "Ta stunderna till vara, tillfället ilar hän. Och tiden flyr på vingar, om ej vi passa på, ty som en dag är livet, av Gud det skapats så" ("Ta vara på var timma", *Psalmer*, nr 156).

Betydelsen av vår ökade fritid har förstärkts många gånger av modern datateknik. På gott och ont har uppfinningar som Internet och CD-skivan gett oss omedelbar tillgång till ett makalöst lager information, insikter och bilder. Precis som vi har snabbmat har vi också snabb kommunikation och snabba fakta. Effekten av dessa resurser på somliga av oss verkar uppfylla profeten Daniels profetia att i den sista tiden "skall insikten så växa till" (Dan 12:4) och "många skall springa av och an" (se Dan 12:4, King James Bible).

Med väsentligt ökad fritid och betydligt fler alternativ för hur man använder den är det klokt att se över de grundläggande principerna

som borde vägleda oss. Timliga omständigheter förändras, men de eviga lagar och principer som borde styra våra val förändras aldrig.

I.

En skämthistoria ger oss en varning. Jag tycker om berättelsen eftersom den lätt kan anpassas till olika språk och kulturer.

Två män blev affärskompanjoner. De byggde ett litet skjul intill en trafikerad väg. De skaffade en lastbil och körde den till en bondes fält, där de köpte en last meloner för tio kronor styck. De körde den fullastade lastbilen till sitt skjul vid vägen, där de sålde sina meloner för tio kronor styck. De körde tillbaka till bondens fält och köpte ännu en last meloner för tio kronor styck. De körde dem till vägkanten och sålde också dem för tio kronor styck. När de körde tillbaka till bondens fält för att hämta en last till, sade den ena kompanjonen till den andra: "Vi tjänar inte så mycket pengar på det här, eller hur?" "Nej, det gör vi inte", svarade hans kompanjon. "Tror du vi behöver en större lastbil?"

Vi behöver inte heller en större last information. Precis som för de två affärskompanjonerna i min berättelse, är vad vi mest behöver, en klarare fokusering på hur vi bör värdera och använda det vi redan har.

En poet beskrev denna villfarelse som ett "oändligt kretslopp" som för med sig "kunskap om ord och okunighet om Ordet", vari "visdom förloras i kunskap" och "kunskap förloras i information" (T S Eliot, "'Choruses from the Rock'", *The Complete Poems and Plays*, 1909–1950 [1962], s 96).

Vi har tillgång till tusen gånger mer information än Thomas Jefferson (USA:s tredje president, ö a) eller Abraham Lincoln (USA:s sextonde president, ö a). Men vem av oss skulle anse oss tusen gånger mer bildade eller nyttiga för våra medmänniskor än de? Den överlägsna kvaliteten hos det som dessa två män gav oss – däribland

Självständighetsförklaringen och Gettysburgtalet – berodde inte på deras omfattande informationskällor, eftersom deras bibliotek var förhållandevis små med våra mått mätt. De använde sig vist och inspirerat av en begränsad mängd information.

Tillgänglig information som används vist är långt mer värdefullt än mångfaldigad information som tillåts falla i träda. Jag var tvungen att lära mig denna uppenbara läxa som juridikstuderande.

För över 45 år sedan blev jag hänvisad till ett bibliotek med hundratusentals böcker om juridik. (I dag skulle ett sådant bibliotek innefatta ytterligare miljontals sidor information att ladda ner elektroniskt.) När jag började förbereda en uppsats, ägnade jag många dagar åt att söka i hundratusentals böcker efter det material jag behövde. Jag lärde mig snart den uppenbara läxan (som erfarna forskare redan kände till) att jag aldrig skulle klara min uppgift inom de angivna tidsramarna, om jag inte fokuserade mitt forskningsområde i början och i god tid slutade forska fram material, så att jag skulle hinna analysera det jag funnit och skriva ner mina slutsatser.

Vi som möts av en uppsjö på information genom de fantastiska resurser vi har fått, måste börja med att fokusera, annars blir vi troligen som de i den välkända profetian om människorna i den sista tiden, "som ständigt blir undervisade men aldrig lyckas komma till insikt om sanningen" (2 Tim 3:7). Vi behöver också tystnad och begrundan under bön, när vi försöker omvandla information till kunskap och låta kunskap mogna till visdom.

Vi behöver också fokusera för att undgå det som är skadligt. Den överflödande informationen och bilderna som finns på Internet kräver skarp fokus och kontroll för att vi ska undkomma pornografin som är ett växande gissel i vårt samhälle. Som det stod i en ledare nyligen i *Deseret News*: "Bilder som förr

fanns undangömda längst bak i butikerna, finns nu så nära som ett musklick" ("Staying ahead of Pornography", 21–22 feb 2001, s A12). Internet har gjort pornografin tillgänglig nästan helt utan ansträngning och ofta utan att man behöver lämna sitt eget hem eller rum. Internet har också underlättat vuxnas rovdrift att använda nätets anonymitet och lättillgänglighet för att komma åt barn i onda syften. Föräldrar och ungdomar, akta er!

För evangeliet får detta lättillgängliga informationsflöde många följder. Till exempel får vi nu genom kyrkans hemsida tillgång till alla generalkonferenstal och innehållet i kyrkans tidskrifter under de senaste 30 åren. Lärare kan ladda ner en mängd fakta inom varje ämnesområde. När ett utdelningsblad fokuseras på ämnet kan det vara till stor nytta. Men en hel hög utdelningsblad kan begränsa våra ansträngningar att lära ut evangeliets principer med tydlighet och vittnesbörd. Högar med tilläggsmaterial kan försämma snarare än berika, eftersom de kan skymma elevernas fokusering på de aktuella principerna och hindra dem från att under bön försöka tillämpa dessa principer i sina liv.

Nephi lärde: "Mätten eder med Kristi ord, ty se, Kristi ord skola tillkännagiva för eder allt vad I skolen göra" (2 Ne 32:3). Det är fokusering. Nephi sade också att när han undervisade ur skrifterna, "tillämpade [han] nämligen all helig skrift på [sig], så att den måtte vara [honom] till nytta och lärdom" (1 Ne 19:23). Det är personlig tillämpning.

För att ytterligare belysa behovet av fokusering när vi använder och undervisar ur det förgångnas stora informationsskällor, betänk det relativa värdet i dag av de råd som Brigham Young gav en lyssnarskara för hundrafyrtio år sedan, jämfört med vad president Hinckley och andra Herrens tjänare säger till var och en av oss just nu, under denna konferens. Eller jämför värdet för

var och en av oss av några andra fakta eller råd från det förgångna, med vad vår stavspresident sade vid vår senaste stavskonferens, eller vad vår biskop råde oss till förra söndagen.

Allt detta överskuggas av hur angeläget det är som Anden visade till oss i går kväll eller i morse angående våra egna specifika behov. Var och en av oss borde vara noga med att dagens informationsflöde inte upptar vår tid så fullständigt att vi inte är inställda på och inte kan höra och följa den milda, stilla rösten som finns till hjälp för var och en av oss med våra egna utmaningar i dag.

Jag hoppas att dessa maningar om vikten av fokusering inte uppfattas som fientliga mot selektiv användning av den nya teknik som har gett oss omedelbar tillgång till en sådan rikedom av information. I detta upprepar jag vad Brigham Young sade:

"Varje upptäckt inom vetenskap och konst som är sann och nyttig för människorna, har getts genom direkt uppenbarelse från Gud. . . . Vi borde dra nytta av alla dessa stora upptäckter . . . och ge våra barn fördelen av varje nyttig kunskapsgren, som förberedelse för dem att gå framåt och dugligt göra sin del i detta stora verk" (*Deseret News*, 22 okt 1862, s 129).

II.

Vi måste också prioritera. Våra prioriteringar avgör vad vi söker i livet. Det mesta av vad som undervisats under den här konferensen har rört prioriteringar. Jag hoppas att vi tar till oss dessa lärdomar.

Jesus undervisade om prioriteringar när han sade: "Sök inte det som hör denna världen till, utan sök först att uppbygga Guds rike och grundlägga hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också" (JST, Matt 6:38). "Sök först att uppbygga Guds rike" innebär att sätta Gud och hans verk främst. Guds verk är att ävågabringa evigt liv för sina barn (se Moses 1:39), och allt

vad det innebär i fråga om att föda, fostra, undervisa och besegla vår himmelske Faders barn. Allt annat har lägre prioritet. Tänk på den verkligheten medan vi begrundar några lärdomar och exempel på vad vi sätter först. Som någon har sagt: Om vi inte väljer Guds rike först, spelar det till slut knappast någon roll vad vi valde i stället.

Vad gäller kunskap så är den högst värderade religiösa kunskapen den vi får i templet. Denna kunskap erhålls genom begåvnings tydliga och symboliska lärdomar och genom Andens viskningar som kommer när vi har en önskan att söka och är mottagliga för att höra den uppenbarelse vi kan få på denna heliga plats.

Vad gäller ägodelar lärde Jesus att "en människas liv inte beror av överflöd på ägodelar" (Luk 12:15). Följaktligen borde vi inte samla oss "skatter här på jorden, där mal och mask förstör och tjuvar bryter sig in och stjälar" (Matt 6:19). Med andra ord, vårt hjärtas skatter – det vi värderar högst – borde inte vara vad skrifterna kallar "rikedomar [och]

... denna världens fåfängligheter" (Al 39:14). "Denna världens fåfängligheter" inbegriper varje kombination av den världsliga kvartetten ägodelar, stolthet, anseende och makt. Med hänsyftning på dessa saker påminner oss skrifterna att "du ej kan taga dem med dig" (se Al 39:14). Vi borde söka den sortens skatter som skrifterna utlovar till de trofasta: "Stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter" (L&F 89:19).

Överallt runt omkring oss har vi deras goda exempel som söker varaktiga skatter – de som "hungrar och törstar efter rättfärdigheten" (Matt 5:6) och sätter Guds rike först i sina liv. Bland de mest synliga av sådana föredömen är de män och kvinnor som åsidosätter sin världsliga strävan och till och med säger farväl till sina familjer för att tjäna som missionärer för Herren. Tiotusentals av dem är unga missionärer. Dessutom ger jag ett särskilt erkännande till dem som går på mission i mogen ålder, en del som ledare för missioner och andra som vi kallar missionärspär. Deras

anmärkningsvärda tjänande visar vad de sätter främst, och deras imponerande föredöme är en ledstjärna för deras familjer och alla som känner dem.

Hur vi prioriterar syns mest på hur vi använder vår tid. Någon har sagt: "Tre ting kommer aldrig tillbaka – en skjuten pil, ett uttalat ord och ett förlorat tillfälle." Vi kan inte återvinna eller spara tiden vi får varje dag. När det gäller tiden får vi bara ett tillfälle att välja och sedan är det borta för evigt.

Goda val är särskilt viktiga för vårt familjeliv. Hur tillbringar till exempel familjen sin fritid tillsammans? Att tillbringa tid tillsammans är viktigt, men inte tillräckligt. Prioriteringar bör styra den värdefulla tid vi lägger ner på våra familjerelationer. Jämför tidens värde, om vi bara tillbringar den i samma rum med att se på TV, med vad den tid betyder som vi ägnar åt att tala med varandra, enskilt och tillsammans i familjen.

För att nämna ännu ett exempel, hur mycket tid använder en familj

En liten fontän inne i konferenscentret drar till sig uppmärksamheten hos några konferensbesökare.

till att lära sig evangeliet genom skriftstudier och föräldrarnas undervisning, jämfört med tiden som familjen tillbringar med att se på matcher, pratshower eller såpoppor? Jag tror att många av oss är övergödda på underhållningsskräpmat och undernärda på livets bröd.

När det gäller att se vad som är viktigast i varje större beslut (som utbildning, yrke, bostadsort, äktenskap eller barnafödande), borde vi fråga oss själva vad den *eviga följden* blir av beslutet. En del beslut som verkar åtråvärda på jorden innebär oacceptabla risker när det gäller evigheten. I alla sådana val behöver vi ha inspiration i våra värderingar och tillämpa dem på ett sådant sätt som ger oss och vår familj eviga välsignelser.

Sedan, när vi har gjort allt vi kan, bör vi minnas kung Benjamins visa råd och trösterika försäkran. Han lärde: "Sen till att allt detta göres med visdom och ordning, ty ingen fordrar, att en människa skall löpa fortare än hon förmår" (Mos 4:27).

De avgörande prioriteringarna för sista dagars heliga är tvåfaldiga. För det första söker vi förstå vårt förhållande till Gud, den evige Fadern, och hans Son, Jesus Kristus, och säkra det förhållandet genom att ta emot de frälsande förordningarna och genom att hålla våra personliga förbund. För det andra söker vi förstå vårt förhållande till vår familj och säkra det förhållandet genom templets förordningar och genom att hålla förbunden vi ingår på denna heliga plats. Dessa förhållanden, som säkras på det sätt som jag har förklarat, skänker eviga välsignelser som inte går att få på något annat sätt. Ingen kombination av vetenskap, framgång, ägodelar, stolthet, anseende eller makt kan ge dessa eviga välsignelser!

Jag vittnar om att detta är sant, och jag vittnar om Gud Fadern, vars plan fastställer vägen, och om vår Frälsare, Jesus Kristus, vars försoning gör allt detta möjligt. I Jesu Kristi namn, amen. □

Farväl till nästa gång

President Gordon B Hinckley

"Dessa konferenser hålls . . . för att stärka vårt vittnesbörd om detta verk, styrka oss mot frestelser och synd samt lyfta vår blick så att vi kan ta emot undervisning."

Bröder och systrar, vi har haft en underbar konferens. Talen har varit inspirerande. Bönerna från de talare som förberett dem och från dem som lyssnat har besvarats. Vi har alla känt oss uppbyggda. Innan jag nu lämnar mina avslutande ord skulle jag vilja ge en kort förklaring. Människor samtalar om hur det kan komma sig att jag går med käpp. Det har blivit ett allmänt samtalsämne i dessa dagar. Tja, jag såg att Brigham Young använde käpp. John Taylor hade käpp, Wilford Woodruff hade käpp och Spencer W Kimball hade käpp, så jag försöker bara passa in i mönstret.

Faktum är att jag drabbats av lätt yrsel. Jag står lite ostadigt på fötterna och läkarna vet inte vad det rör sig om. Men de arbetar fortfarande med mig och jag hoppas att det ska ha gått över om en eller två dagar.

Vi har alla blivit uppbyggda under

denna storslagna konferens. Vi borde alla stå lite mer rakryggade då vi skiljs i dag än när vi kom tillsammans i går morse.

Jag förundras ständigt vid dessa sammankomster varje halvår. Vi har hört 26 talare under dessa två dagar. Det är många. Var och en får veta hur lång tid han eller hon får. Men ingen tilldelas något ämne. Ändå tycks alla talen stå i samklang med varandra, vart och ett är en tråd i en väv med ett storslaget och vackert mönster. Jag tror att nästan var och en i denna väldiga, världsomfattande åhörarskara nu kan säga om ett eller flera av talen: "Det där var riktat just till mig. Det var precis vad jag behövde höra."

Jag skulle vilja säga att detta är anledningen till att dessa konferenser hålls – för att stärka vårt vittnesbörd om detta verk, styrka oss mot frestelser och synd samt lyfta vår blick så att vi kan ta emot undervisning om kyrkans program och hur vi ska leva.

Många kyrkor har naturligtvis sammankomster, men jag vet inget som kan jämföras med dessa konferenser som hålls var sjätte månad, år efter år. Det är verkligen världskonferenser.

Detta verk är levande och livskraftigt där det går fram över världen i samhällen, stora och små. Detta verks kärna är missionärerna som undervisar i "främmande länder med främmande namn", och de som omvänds genom deras undervisning. Då jag har tillfälle att resa, är detta de platser jag tycker om att besöka, de små och okända, kringspridda grenarna där ett enastående pionjärverk utförs.

Låt oss nu, bröder och systrar, fara från denna konferens med större beslutsamhet att efterleva evangeliet, att vara mer trofasta, att vara bättre fäder och mödrar och söner och döttrar, att som medlemmar vara absolut lojala mot kyrkan.

Detta är Guds heliga verk. Dess ursprung och lära är gudomlig. Jesus Kristus står i ledningen. Han är vår odödlige Frälsare och Återlösare. Hans uppenbarelse är källan till vår

lära, vår tro, vår undervisning, ja, den grundläggande förebilden för våra liv. Joseph Smith var ett redskap i den Allsmäktiges hand i att åstadkomma denna återställelse. Och detta grundläggande element, uppenbarelse, finns i kyrkan i dag liksom det gjorde på Josefs tid.

Vårt personliga vittnesbörd om dessa sanningar är grunden till vår tro. Vi måste ge det näring. Vi måste vårda det. Vi får aldrig överge det.

Vi får aldrig åsidosätta det. Utan det har vi ingenting. Med det har vi allting.

När vi nu återvänder hem, må vi då känna att vår tro på dessa eviga och oföränderliga sanningar har stärkts. Må det råda frid och kärlek i våra hem och ett överflöd av himlens och jordens goda. Det är min ödmjuka bön då jag säger farväl till nästa gång, i Jesu Kristi heliga namn, amen. □

Er celestiala guide

Sharon G Larsen

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

"När man ber ofta och söker få veta vad som är Herrens vilja, som Nephi gjorde, visar Herren oss vägen."

Vid det här laget i ert liv har ni antagligen varit med om att försöka utföra en uppgift som tycktes mycket svår och som översteg er förmåga eller erfarenhet. Och när ni försökte er på denna nästan oöverkomliga uppgift fanns det kanske några personer, kanske till och med vänner, som försökte få er att känna er modfällda, förlägna och löjliga. Vi ställs alla inför olika utmaningar, men källan till hjälp är densamma. Låt oss titta på Nephis upplevelser.

Han växte upp i en öken. Vi vet inte om han någonsin hade sett en båt innan Herren bad honom bygga en båt – en nästan oöverkomlig uppgift! Men Nephi hade tron att Herren skulle hjälpa honom. Han sade att Herren visade honom "tid efter annan" hur han skulle bygga

båten (1 Ne 18:1). Nephi berättar för oss att han inte byggde den efter människors sed att bygga båtar. Han byggde den "på det sätt" som Herren visade honom (1 Ne 18:2). Sedan berättar han hur. "Jag bad ofta till Herren, varför han visade mig stora ting" (1 Ne 18:3).

När man ber ofta och söker få veta vad som är Herrens vilja, som Nephi gjorde, visar Herren oss vägen. Men ni kan vara säkra på att när ni efter bästa förmåga försöker lyda Herren, kan ni få möta starkt motstånd från dem som vill göra er missmodiga och avråda er. De som försökte hindra Nephi var hans egna bröder. Tänk så svårt det skulle vara!

Ibland kanske ni unga kvinnor tycker att ni har upplevelser som liknar Nephis. Herren har inte bitt er att bygga en båt, men han har bitt er att bygga ert liv. Ni vet inte ännu hur ert avslutade jordiska liv kommer att se ut. Men er Fader i himlen vet det och kan vägleda er ett steg i taget. Han ber er bygga ert liv enligt hans riktlinjer, för han är den som skapade er och han vill att ni en dag ska vara beredda att återvända till honom. Precis som i Nephis liv kanske det finns sådana som försöker motarbeta och hindra er på er färd, eller som försöker åtminstone sakta ner er framgång.

Men ni har tillgång till samma kommunikationssystem som Nephi hade. Långt innan e-post och fax-meddelanden, mobiltelefoner och

parabler, datorer och Internet, fanns denna kommunikation med er himmelske Fader på plats. Den är äldre än dagens alla typer av uppfinningar inom nätsystemet. Dess inflytande genomsyrar hela världsalltet.

Vår himmelske Fader har gett er den Helige Andens gåva för att hjälpa er närhelst ni uppriktigt söker hans hjälp. Ni kan, precis som Nephi, veta vad ni ska göra för att bygga enligt den plan Herren har för er. Den kraften är något som ni vill ha till hjälp för att lotsa er igenom livets svårigheter till dess ni tryggt återvänt hem.

Det behövs ingen särskild utrustning eller erfarenhet, ingen statusställning eller penningssumma för att få den Helige Andens vägledning. Nästa gång ni förnyar ert dopförbund genom sakramentet, lyssna då på löftet: när ni alltid minns er Frälsare och håller hans bud, kommer ni alltid att ha hans Ande hos er (se L&F 20:77–79). Tänk på det!

Om det nu finns ett sådant här löfte, varför skulle man någonsin vilja vara utan det? När vår unga dotter övade på pianot, föreslog jag att hon skulle spela pianostycket fem gånger till för att vara beredd inför pianolektionen.

Hon sade: "Nej, mamma, fem är för mycket."

Jag sade: "Då väljer du istället hur många gånger."

Hon sade: "Nej. Jag vill att du väljer – bara inte fem!"

Kommer vi med liknande invändningar när Anden manar oss vad vi ska göra och det inte är lätt eller bekvämt eller populärt? Vi säger: "Säg mig igen hur jag ska göra. Jag vill vara lydig, men säg mig något som är lite lättare – eller lite roligare." Det kan vara farligt att försöka vara oss själva till lags.

Jag kommer ihåg när jag var ungefär i er ålder och önskade att Anden skulle säga något annat än det han sade. Jag växte upp i en liten stad i Kanada. Det fanns tio elever i min gymnasieklass som skulle ta studenten, så man kan säga att jag var bland de tio bästa i klassen! En kväll

skulle min syster Shirley och jag gå till samma fest hemma hos en vän. Mamma och pappa påminde oss om att komma hem direkt efter festens slut. Shirley var ett år yngre än jag och hon höll sig till sina vänner och jag höll mig till mina. Efter festen gick Shirley hem direkt, ett klart bevis för mamma och pappa om att festen var slut. Jag var inte lika förstående. Tillsammans med mina vänner började vi köra runt till spännande platser i staden – spannmålsmagasinen och kyrkogården!

Efter ett tag började jag få en stark känsla inom mig att jag borde vara hemma. Men hur kunde jag vara den första som sade: "Jag måste åka hem?" Så jag gjorde inte det. Jag stannade kvar hos mina vänner och skrattade och låtsades att jag hade roligt. Känslan att jag borde ge mig iväg hem blev starkare och starkare. Slutligen sade jag skrattande till mina vänner: "Om ni ser en blå bil framför oss, så är det bara min pappa som letar efter mig." Jag hade knappt yttrat orden förrän vi fick syn på en blå bil och min pappa som stod mitt ute på vägen (det var inte mycket trafik på den tiden) och viftade med armarna för att vi skulle stanna.

Min pappa kom fram till bildörren, öppnade den och sade lågmält: "Sharon, det är bäst att du kommer hem med mig." Jag ville gömma mig under bilmattorna och aldrig någonsin komma fram! Hur kunde min pappa vara så grym och okänslig och varför hade inte min syster väntat utanför huset så att mamma och pappa inte vetat om när festen var slut? Jag pratade med min syster helt nyligen om detta och hon sade: "Jag väntade faktiskt utanför tills jag nästan frös mig." Då det hände var jag helt övertygad om att det vara alla andras fel att jag blivit så förödmjukad inför mina vänner!

Men genom tidens och verklighetens linser ser jag nu klarare vad som egentligen hände. Jag manades och varnades flera gånger – inte av en änglaskara, inte ens av en ängel, men av en mild och stilla röst. Egentligen var det bara en känsla jag hade. Den var så svag och tyst att det var lätt att avfärda den och jag kunde låtsas att den inte alls var där – men mina vänner var det!

Jag hade underlåtit att göra något som förväntades av mig. Jag hade valt att vara populär bland mina vänner istället för att glädja mina

föräldrar och Herren. Men även när jag medvetet valde att inte lyda, fanns Anden där som manade mig. Det går inte att göra något som är fel och känna sig väl till mods. Att låtsas att Anden inte manar oss när han gör det, är som att skriva fel svar på en testfråga när man känner till det rätta svaret.

Ibland kan det vara svårt för Anden att hjälpa er för att ni kanske inte ber om hans hjälp, kanske inte lyssnar eller kanske för att ni inte kan höra budskapet på grund av den högljudda musiken eller radion eller videofilmen.

Kirstin sade: "Av personlig erfarenhet vet jag att om vi lyssnar till Anden, blir livet inte så komplicerat eller fullt av frestelser" (brevet finns arkiverat i Unga kvinnors kontor). Laman och Lemuel vägrade att lyssna så ofta att de inte längre kunde känna dessa heliga maningar (se 1 Ne 17:45).

Ni kanske undrar: "Hur vet jag om det är den Helige Anden som undervisar mig eller om det bara är mina egna känslor och omständigheter?" Tänk tillbaka på en gång när ni säkert visste att det var Herrens Ande ni kände. Kanske det hände under ett vittnesbördsmöte på ett sommarläger, eller när ni var tillsammans med familjen, eller när ni studerade skrifterna eller bad. Kanske känner ni en värme i ert hjärta under det här mötet, när ni lyssnar på sångerna och musiken eller hör vår profet tala. Det är den Helige Anden som vittnar för er. Kom ihåg, kom ihåg hur Anden känns. Använd den upplevelsen för att hjälpa er känna igen Anden nästa gång.

Den Helige Anden undervisar er på olika sätt vid olika tidpunkter. Nephi fick lära sig detta. Lär er hur Herren kommunicerar med er. Amanda sade: "En dag i min seminarieklass satt jag och lyssnade på ett tal om frälsningsplanen som jag hört miljoner gånger, men plötsligt gick det upp ett ljus. Det var som om jag plötsligt kunde se allt i mitt sinne och hur det passade ihop. Jag kände verkligen att den Helige Anden var

hos mig och jag visste att allting i evangeliet var sant" (brev).

Ibland är Andens maning inget mer än en olustig känsla. En ung kvinna sade: "Jag fick en konstig känsla i magen och det var något som sade till mig att säga 'nej' och gå därifrån."

Carolani hade haft det särskilt besvärligt en tid. Hon sade: "Jag frågade mig själv: Vad vill min himmelske Fader att jag ska göra? Jag fick känslan att jag skulle läsa min patriarkaliska välsignelse, så jag gjorde det. Jag grät glädjetårar i kunskapen om att jag var älskad och hade ett värde" (brev).

Unga kvinnor, ni är älskade och värda allting, ja, även er Frälsares liv. Jag fick bevis på denna kärlek i en liten gren i British Columbia i Canada. Grenskonferensen hölls i ett litet hus och Unga kvinnor höll sitt möte i källarvåningen. Temaplanschen hängde på väggen. På ett litet bord fanns det en duk och en vas med blommor. Det stod fyra stolar runt bordet. Närvarande var Unga kvinnors president i grenen, Unga kvinnors president i staven, en generalämbetsman från Unga kvinnor och en ung kvinna som hette Hawley. Den Helige Andens inflytande och kraft fanns också där. Jag fick mig en tankeställare den dagen, för jag lärde mig att Herren bryr sig lika mycket om en enda dyrbar ung kvinna som han bryr sig om tusentals av er.

Vår himmelske Faders högsta prioritet är hans barn. Om något är viktigt för er, är det viktigt för honom. Det som bekymrar er, bekymrar honom. Vad ni än har en fråga om, så känner han till svaret. Hur sorgsna ni än känner er, vet Herren hur det känns och kan lindra smärtan. Han vet hur det känns att vara helt ensam. Han kommer att trösta er.

Om vår himmelske Fader kände mig när jag växte upp i en stad så liten att den sällan sattes ut på någon karta, så känner han er. Om han känner en ung kvinna i en avlägsen gren i British Columbia, så känner han er – var ni än befinner er. Jag har lärt mig den sanningen och jag bär vittne om den för er i Jesu Kristi namn, amen. □

Att utveckla vår förmåga till andlighet

Carol B Thomas

första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

"Andlighet är att lära sig lyssna till Anden och att därefter låta sig vägledas av den i sitt liv."

Hur många av er har någonsin önskat utveckla en ny talang? Har ni någonsin tagit piano- eller fotbollslektioner? I kväll vill jag tala till er om att utveckla en talang – inte vilken talang som helst, utan en mycket särskild talang som jag slår vad om att ni aldrig tänkt på som talang förut. Jag skulle vilja tala till er om att utveckla er förmåga till andlighet.

Visste ni att andlighet är en talang? Äldste Bruce R McConkie i de tolv apostlarnas kворum sade en gång: "Högst upp på listan över talanger . . . störst av alla egenskaper . . . står andlighetens talang" (*The Millennial Messiah* [1982], s 234). Andlighet är att lära sig lyssna till Anden och att därefter låta sig vägledas av den i sitt liv.

Hur lär vi oss då att lyssna till Anden? Ja, först av allt måste vi förstå vad Anden är. För det andra, ska vi titta på unga kvinnor som lärt sig hur man känner igen Anden. Som medlemmar i kyrkan ges vi två andliga gåvor: Kristi ljus som ges alla människor vid födelsen, och den Helige Andens särskilda gåva som ges efter dopet. Den hjälper oss "leva genom den Helige Andens kraft, som är uppenbarelsens kraft och . . . vittnesbörd" (Bruce R McConkie, *Doctrines of the Restoration: Sermons and Writings of Bruce R. McConkie*, red Mark L McConkie [1989], s 93). När vi väl förstår vad Anden är för något, hur vet vi då att det är Anden vi känner? Det är det som är det svåraste.

Jag minns att när jag var fjorton år insåg jag för första gången vad Anden var för något. Jag älskade att gå till kyrkan, särskilt sakramentsmötet. Jag kände mig alltid så varm och fridfull. Det var Anden. Jag är inte säker på att jag förstod hur viktig den var. Jag visste bara att den kändes bra. Som vuxen har jag lärt mig att den inte bara får oss att må bra, Anden undervisar oss, vittnar för oss och renar oss från synden. Den kan varna oss för fara och hjälpa oss komma ihåg saker.

Det är svårt för en del unga kvinnor att känna igen Anden. En flicka skrev:

"Jag har egentligen inte haft några upplevelser med den Helige

Anden och det är mestadels mitt fel för jag har inte levt som jag borde. Men nu anstränger jag mig mera och förhoppningsvis kommer jag snart att få uppleva den Helige Anden[s tröstande inflytande]" (brevet finns arkiverat i Unga kvinnors kontor).

Sådana känslor är helt normala. Den här unga kvinnan kanske inte visste det, men den Helige Anden har redan gett henne en önskan att känna hans inflytande. Anden ger oss inte alltid en varm och skön känsla. Oftast består inspirationens röst av en lågmäld röst, en mild och stilla röst.

Jag minns vad Frälsaren sade till de trofasta nephiterna när han besökte dem i den Nya världen: "Jag märker, att I ären svaga, att I icke kunnen förstå alla mina ord . . . gån . . . till edra hem och övervägen det som jag har sagt och bedjen Fadern . . . att I mån förstå" (3 Ne 17:2-3).

Frälsarens ord skrevs för oss. Det är okej att vara svag så länge vi inte förblir svaga, så länge vi gör något åt det. Katie är en ung kvinna som

gjorde just detta. Låt mig få berätta om henne.

"Jag har alltid önskat vara en god människa, men jag kom till en punkt när jag började undra: 'Hur kan man egentligen veta att kyrkan är sann?' Jag antog Moronis uppmaning och i fem månader bad jag och studerade skrifterna varje dag. En kväll satt jag på min säng, nära gråten och nära att ge upp. Jag beslöt mig för att be. Jag sade: 'Käre himmelske Fader, jag ber dig hjälpa mig veta att du finns. Jag har gjort vad du har befallt enligt kyrkan och jag behöver verkligen veta.' Genast kändes det som om någon slog armarna om mig. Jag hörde inte någon hög röst, jag såg inte någon ängel, men jag kände att min himmelske Fader sade till mig: 'Kära Katie, du har vetat hela tiden.' Det kändes på samma sätt som när en vänlig och kärleksfull far tröstar sin lilla flicka" (brev).

En av den Helige Andens huvuduppgifter är att vittna om sanningen. Anden vittnade för Katie om att evangeliet är sant. Katie hade betalat

priset. Som Frälsaren instruerade, gick hon hem och studerade hans ord och bad – i fem långa månader. Katie håller på att utveckla sin förmåga till andlighet. Hon kan använda den gåvan till att bli vägledad i livet.

Det är meningen att vi ska dela med oss av våra talanger. När ni lär er spela piano, kan ni välsigna andra med er musik. När ni utvecklar er förmåga till andlighet kan ni använda den gåvan till att välsigna er familj. Visste ni att ni har ett visst ansvar för glädjen i er familj? Det är inte bara era mammor och pappor som har till uppgift att se till att familjen är lycklig. Ni kan också hjälpa till. Lyssna till vad Brooke gjorde när hon delade med sig av sin förmåga till andlighet.

"Min åttaåriga syster var alltid rädd för att någon obehörig skulle komma in i vårt hus. En kväll kom hon in i mitt rum och jag försökte förklara att det hon hörde inte var någon som gick omkring i huset. Jag minns att min seminarieledare uppmanade oss att alltid försöka ha vår himmelske Faders Ande hos oss. Så jag bad i mitt hjärta om hjälp att inte bli frustrerad. Jag kom genast att tänka på ett skriftställe. Jag öppnade skrifterna och sade åt henne att läsa det för mig. Sedan bar jag mitt vittnesbörd för henne om den Helige Anden och att om hon ville känna sig fridfull så skulle hon knäböja och be, och då skulle Anden ge henne frid. Hon gav mig en kram och en puss och gick till sängs. Så kom jag ihåg min tioåriga syster som låg överst i våningssängen. Hon sade till mig att hon inte visste att om man behövde hjälp med något sådant, att man kunde be om det och att Anden då välsignar oss med frid. Jag vet att den Helige Anden inspirerade mig till att säga det" (brev).

Det finns många olika sätt att välsigna din familj på. Brooke gjorde tre viktiga saker: hon bar sitt vittnesbörd, hon bad för sin syster, och var ett föredöme för sin andra syster i våningssängen. Detta stärkte också hennes egen andlighet.

Frälsaren inbjuder oss att bära vittnesbörd. Han har sagt: "Gån ut i hela världen och prediken evangeliet för hela skapelsen" (L&F 68:8).

Många av er älskar att bära vittnesbörd under sommarlägret. Men ni behöver inte vänta till dess. Ni kan bära vittnesbörd för er familj, ofta på mycket enkla sätt.

När mina barnbarn kom på besök och vi såg en bild på president Hinckley, sade jag: "Jag älskar president Hinckley. Jag är så tacksam för att vi har en levande profet på jorden i dag." Det tog tio sekunder, men jag undervisade mina barnbarn och hjälpte oss alla att känna Anden.

Vi bär vittnesbörd varje dag genom vårt exempel. Bara förra månaden när jag skrev det här talet, kom min dotter Jill hem och villigt lagade hon middagen och tog hand om disken. Den underbara ande hon har i hjärtat välsignar vårt hem. På det sätt hon visar sin

kärlek till mig, vet jag att hon älskar Jesus.

Ett annat sätt som vi visar vår kärlek till Jesus på är genom bönen. President Hinckley har sagt: "Må varje familj i denna kyrka be tillsammans" (*Teachings of Gordon B Hinckley* [1997], s 216). "Era dagliga samtal med honom ger er frid i hjärtat och en glädje i livet ni inte kan få från någon annan källa" (*Teachings of Gordon B Hinckley*, s 216).

Ni kan hjälpa medlemmarna i er familj att hålla bönen. Bönen är som ett paraply i livets stormar. När jag hade fullt upp att göra med sju barn hemma, var jag så tacksam när ett av barnen sade: "Vi glömde hålla familjebönen." Ibland stod vi vid bakdörren och bad när barnen sprang iväg till skolan. Det stärkte alltid andligheten i vårt hem.

Och ni kan be för er familj. Om det finns stridigheter i familjen, be om fridens ande. Vad som än händer kommer er himmelske Fader att välsigna er med frid i hjärtat. Bönen

är ett under. Den kan hjälpa er utveckla andligheten i hemmet.

Nyligen bad vår profet, president Hinckley, för kyrkans ungdomar. Det var en oförglömlig upplevelse.

Kan ni överhuvudtaget föreställa er hur underbart det skulle vara att veta att Jesus ber för oss? När han besökte nephiterna, "föll han på knä på marken och . . . bad till Fadern. . . . Ingen kan förstå den glädje, som fyllde våra själar under den stund vi hörde honom bedja för oss till Fadern" (3 Ne 17:15, 17).

Kunde samma sak hända er som hände de nephitiska barnen? När Frälsaren betjänade dem "frigjorde [han] deras tungor, så att de kunde tala stora och förunderliga ting. . . ja, större än han hade uppenbarat för folket" (3 Ne 26:14).

Med Andens kraft kan ni också tala stora och förunderliga ting i er egen familj.

Dessa barn "sågo . . . änglar nedstiga ur himmelen, som om det vore mitt i eld. De kommo ned och omringade dessa små, . . . och änglarna betjänade dem" (3 Ne 17:24).

Ni kanske aldrig får se änglar stiga ner ur himlen, men jag kan lova er att när ni bär vittnesbörd och ber i era familjer, kommer osynliga änglar att betjäna er. När ni delar med er av er förmåga till andlighet, kommer ni att känna hur Andens värme och kraft vägleder er i livet.

Profeterna har rätt. Ni unga kvinnor "tillhör den bästa generationen vi någonsin haft" (*Teachings of Gordon B Hinckley*, s 718). Ni kan ha ett starkt inflytande i er familj. Det är en sann princip att Herren verkar genom familjer.

När ni nu har lärt er hur Anden fungerar och hur ni som unga kvinnor kan använda den till att välsigna era familjer, är det vår bön att ni låter andligheten bli en del av ert liv. Vår himmelske Fader är angelägen om att frigöra denna stora kraft. Må Anden välsigna er att utveckla er förmåga till andlighet. Det ber jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

En tröstare, en vägledare och ett vittne

Margaret D Nadauld
Unga kvinnors generalpresident

"Genom den Helige Andens gåva och kraft kan ni vägledas på er väg genom livet."

Kommer ni ihåg sången som börjar med orden: "När Jesus bland oss gick här nere på jord, han välsignade barnen, så kär. Han sade: Låt barnen få komma till mig. Vad jag önskar jag då varit där?" ("När Jesus gick bland oss", *Barnens sånger*, s 35). Försök föreställa er hur det skulle ha varit om Jesus hade lagt sina händer på ert huvud och välsignat er, som det står i skrifterna att han gjorde när han var på jorden.

Tänk på hur det skulle kännas att befinna sig i Frälsarens fysiska närhet. Föreställ er hur det skulle vara att älskas och botas och välsignas och vägledas av honom som de som levde på hans tid. När han var på jorden älskade kyrkans medlemmar honom, de förlitade sig på honom och de följde

honom. Tänk er hur sorgsna de blev av tanken att han måste lämna dem, men han lovade dem: "Jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan hjälpare, som skall vara hos er för alltid. . . . Hjälparen [är] den heliga anden" (Joh 14:16, 26). Därefter gav han dem den ovärderliga gåvan, Hjälparen, som skulle vara hos dem efter det att han gått bort.

Ni är också älskade av Herren, precis som han älskade lärjungarna fordom. Ni är mer älskade än ni någonsin kan förstå. Hans önskan är att ni ska vara framgångsrika i ert livs mission! Ni behöver inte möta livets erfarenheter ensamma, inte heller har ni sänts till jorden för att misslyckas.

Av denna anledning gavs ni en helig gåva när ni döptes och konfirmerades, när händer lades på ert huvud och ni tillsades: "Mottag den Helige Anden." Det är nästan som om er himmelske Fader gav er en gåva för att hylla ert officiella inträde i hans rike på jorden. Den Helige Anden kan alltid vara hos er och vägleda er tillbaka till Gud, men för att åtnjuta denna heliga gåvas förmåner måste ni verkligen ta emot den och sedan måste ni använda den i ert liv. Hur sorgligt vore det inte att ges en sådan dyrbar gåva och sedan sätta den åt sidan och aldrig använda den. Jag skulle vilja tala till er om bara tre av de saker som den Helige Anden kan göra för er. Han kan trösta er, vägleda er och vittna för er.

Låt oss först koncentrera oss på

den Helige Andens förmåga att trösta. Som ung flicka blev jag allvarligt sjuk. För varje dag som gick blev sjukdomen allt värre. Ingenting som läkarna föreslog hjälpte. På den tiden härjade den fruktade polio-sjukdomen nästan som en epidemi i landet. Den tog mångas liv och de som inte dog blev ofta förslamade. Polio var det som alla fruktade mest på den tiden.

En natt blev mitt tillstånd kritiskt och min far och farfar smorde mig med invigd olja och välsignade mig, och genom det heliga melkisedekska prästadömetts kraft, som de värdigt innehade, bad de till Gud om helbräddagörelse, hjälp, vägledning och tröst. Och sedan tog mina föräldrar mig till en läkare i en annan stad som genast skickade oss vidare till Salt Lake City – två och en halv timmes färdväg bort – med varningen att det var bråttom. Jag hörde läkaren viska att han var säker på att det var polio.

När vi äntligen anlände till sjukhuset i Salt Lake City, väntade sjukhuspersonalen på oss. De nästan slet mig ur mina föräldrars armar och skyndade iväg med mig. Utan ett ord till adjö eller förklaring, skildes vi åt. Jag var helt ensam och jag trodde att jag skulle dö.

Efter att ha gått igenom smärtsamma prover för att ställa diagnos, inklusive ryggmärgsprov, togs jag till ett isoleringsrum där jag skulle vara alldeles ensam, i hopp om att jag inte skulle smitta ner någon annan, för jag hade verkligen polio.

Jag minns hur väldigt rädd jag var. Det var mörkt och jag var så sjuk och så ensam. Men mina föräldrar hade lärt mig att be. Jag steg upp och knäböjde vid sängen som liknande en spjålsäng och bad min himmelske Fader att välsigna mig. Jag minns att jag grät. Min himmelske Fader hörde min bön fastän jag bara var ett barn. Han gjorde det. Min himmelske Fader sände sin tröstande och hjälpande kraft som omslöt mig med fridfull kärlek. Jag kände att den Helige Andens kraft var hos mig. Jag var inte ensam.

Låt mig berätta för er om en annan upplevelse. Jag känner till en dyrbar ung kvinna som behöver tröst och hjälp på grund av en hjärtslitande situation i hennes liv. Hon ängslas över sin familjs förhållanden och disharmonin mellan föräldrarna. Det är sorgligt och mycket upprörande för henne och hennes syskon. Hon är äldst av dem och undrar vad hon kan göra för att avhjälpa detta allvarliga problem i familjen. Kanske ni befinner er i en liknande situation. Fastän det inte finns någon lätt lösning och fastän det inte finns någon formel som fungerar för alla som känner sig förtvivlade eller bekymrade, så finns det dock en person som bryr sig mycket om er situation och som vet vad det är ni borde göra. Det är vår Fader i himlen. Han intresserar sig lika mycket för ert liv som om han vore här hos er och kunde tala till er ansikte mot ansikte. Han är medveten om de känslor denna flicka har i hjärtat och han är också medveten om era känslor. För att välsigna er har ni fått fridens gåva, som den Helige Anden för med sig. Jesus

sade: "Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Känn ingen oro och tappa inte modet" (Joh 14:27). Unga kvinnor, be om tröst och hjälp och ni kommer att få det.

Det andra jag vill betona är att den Helige Anden har förmågan att vägleda. En femtonårig flicka kände att hon behövde hitta nya vänner. Har ni också känt det så någon gång? Hon skriver: "Jag vet inte om ni någonsin behövt byta vänner, men uppriktigt sagt var det något av det svåraste jag någonsin gjort." Hon beslöt sig för att lägga problemet i Herrens händer, och hon bad också sina föräldrar om råd. Hon säger att efter flera månader var hon nära att ge upp. En eftermiddag råkade hon prata med sin seminarie-lärare och anförtrödde honom sitt problem. Då sade han: "Jag har ingen aning om varför jag frågar dig detta, men känner du kanske de här flickorna?" Hon svarade "ja". Då sade han: "Har du någonsin tänkt på att bli vän med dem?"

"Jag sade till honom att jag aldrig skulle passa in i deras grupp. Han

frågade mig då om han fick tala med en av flickorna. Jag beslöt att han kunde göra det om han lovade att inte generera mig inför dem.

Nästa dag fick jag ett telefonsamtal från en av flickorna. Nu måste jag nämna att den här flickan satt i studentrådet, och även om jag hatar att använda uttrycket så var hon 'mycket populär'. Hon frågade om jag ville gå med henne till en basketbollmatch den kvällen. Det blev en av de roligaste och mest fridfulla kvällarna i mitt liv. Nästa dag i skolan presenterade hon mig för två andra flickor. Vi blev genast vänner. Den händelsen har förändrat mig."

Hon avslutade med att säga: "Jag vet inte vad ni tycker men jag vill mycket hellre att Herren, som känner till hur det kommer att bli med allting, vägleder mitt liv än att jag gör det, som bara ser saker och ting som de är just nu. Han är vid vår sida, han vandrar bredvid oss genom livet, även när vi känner oss ensamma" (brevet finns arkiverat i Unga kvinnors kontor).

Herren lovar oss: "Till följd av ödmjukhet och mildhet i hjärtat

Unga kvinnor samlas vid konferenscentret tillsammans med sina ledare och mödrar för Unga kvinnors allmänna möte.

kommer den Helige Andens besök, vilken Hugsvalare fyller människan med hopp och fullkomlig kärlek, och denna kärlek förbliver genom flitig bön” (Moro 8:26).

Er himmelske Fader kommer att hjälpa er hitta den rätta vägen när ni söker efter hans vägledning. Kom dock ihåg att efter det att ni har bett, måste ni resa på er och börja göra något positivt; ge er iväg i rätt riktning! Han kommer att sända människor längs vägen som hjälper er, men ni måste också göra er del. Genom den Helige Andens gåva och kraft kan ni vägledas på er väg genom livet.

Punkt nummer tre är att den Helige Anden också vittnar. Denne Helige Ande kan hjälpa er att djupt inom er verkligen förstå den viktiga sanningen som någonsin funnits, att Jesus Kristus är världens Frälsare, och att tack vare honom kommer var och en som någonsin levat att en dag återigen leva. Och tack vare honom kan vi omvända oss från felsteg och återvända till vägen som leder oss tillbaka till vår himmelske Fader. Det är detta som försoningen handlar om. Den Helige Anden vittnar om den sanningen i våra hjärtan när vi söker efter kunskap, och han vittnar för andra när vi bär vårt vittnesbörd om dessa sanningar för dem.

Äldste Jeffrey R Holland har sagt att när vi bär vårt vittnesbörd för andra, hör de inte bara vårt vittnesbörd om Kristus utan de hör också ekot av andra och tidigare vittnesbörd, inklusive deras eget vittnesbörd om honom, för de befann sig bland de ståndaktiga som valde Kristus och valde att följa honom istället för Satan i det förjordiska livet. Äldste Holland säger att ”när de hör andra bära vittnesbörd om Kristi mission, känns det bekant, för de hör ekot av sanningar som de själva känner till. Vidare, när ni bär vittne om Kristi mission, åkallar ni Gud Faderns och den Helige Andens kraft.” (Se *Ensign*, mar 2001, s 11–12.) I Moroni, kapitel 10, vers 5 ges vi följande löfte: ”Genom den

Helige Andens kraft kunnen I lära känna all sanning.” Mina kära unga systrar, arbeta på att få ett vittnesbörd om Kristi mission. Ni kommer att få det genom den Helige Andens kraft. Dela därefter med er av detta vittnesbörd och gör det ofta.

Den Helige Anden är en tröstare, en vägledare och ett vittne. Vilken förunderlig och helig medlem i gudomen han är. Och ni har rätt till hans inflytande och inspiration! Så välsignade och älskade ni är! Eftersom ni nu har välsignats så rikt, måste ni också ge till andra. Och därför vill vi i kväll be er om något särskilt. Det är egentligen en inbjudan, och vi hoppas att ni vill ta emot den och handla enligt den. Är ni redo? Så här lyder vår inbjudan:

Vill ni försöka nå och föra en annan ung kvinna till full aktivitet i kyrkan under det kommande året? Säkert känner var och en av er en flicka som inte är så aktiv, eller en nyomvänd eller någon som inte är medlem. Vi ber er tala med en annan ung kvinna och berätta om Jesu Kristi evangelium för henne, så att hon också kan njuta av de ljuva och himmelska välsignelser som vi talat om i kväll.

Tänk så många liv ni kunde välsigna, så många unga kvinnor som kunde få tröst, vägledning och ett starkare vittnesbörd. I år finns det över en halv miljon unga kvinnor i

kyrkan. Tänk om var och en av er ville acceptera denna inbjudan och nå ut till och föra in bara en, då kan vi nästa år ha dubbelt så många aktiva unga kvinnor! Låt den Helige Anden vägleda er i denna uppgift. Era föräldrar och ledare kommer också att hjälpa er att veta vad ni ska göra och hur ni ska göra det. Vi kommer med iver att se fram emot att få höra om era upplevelser och framgångar. I mitt tal till er använde jag inte en berättelse för att illustrera den tredje punkten, som var att vittna, därför att den berättelsen ska ni skriva själva när ni tar emot vår inbjudan. Jag hoppas ni börjar redan i kväll.

Jag inledde mitt tal med en sång som påminner oss om tiden då Frälsaren levde på jorden bland människorna. Jag avslutar nu med orden i en psalm som påminner oss om att även om vi inte kan se honom, så lever fortfarande vår Återlösare, Herren Jesus Kristus, för att välsigna oss med sin kärlek: ”Han lever, tröstar när jag räds, han lever, torkar tåren städs. Han lever, lugnar hjärtats slag, han lever, hjälper varje dag” (”Han lever, min Förlossare”, *Psalmer*, nr 83). Jag vittnar om att han gör det genom den Helige Andens kraft och gåva. Jag ber att vi ska ta emot och använda denna heliga gåva från Gud, i vår älskade Frälsares, Jesu Kristi namn, amen. □

Hur kan jag bli den kvinna som jag drömmer om att bli?

President Gordon B Hinckley

"Ni är döttrar till den Allsmäktige. Era möjligheter är obegränsade. Er framtid är storartad om ni tar kontroll över den."

Tack för den vackra psalmen. Tack för era böner, tack för er tro, tack för att ni är de ni är. Unga kvinnor i kyrkan, tack så mycket. Och tack, syster Nadauld, syster Thomas och syster Larsen, för de underbara tal som ni hållit till dessa unga kvinnor här i kväll.

Vilken underbar syn ni är här i konferenscentret i kväll. Hundratusentals andra har samlats över hela världen. De kommer att lyssna till oss på över tjugo olika språk. Våra tal kommer att översättas till deras modersmål.

Det är ett överväldigande ansvar att tala till er i kväll. Och på samma gång är det ett fantastiskt tillfälle. Jag ber om den Helige Andens väg-

ledning som vi har fått höra så mycket om i kväll.

Fastän ni bor i olika länder, är ni alla en del av en enda stor familj. Ni är Guds döttrar. Ni är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. I er ungdom talar ni om framtiden och den är ljus och löftesrik. Ni talar om hopp och tro och framgång. Ni talar om godhet och kärlek och frid. Ni talar om en bättre värld än vi någonsin har känt till.

Ni är döttrar till den Allsmäktige. Era möjligheter är obegränsade. Er framtid är storartad om ni tar kontroll över den. Driv inte omkring i livet på ett gämlöst och värdelöst sätt.

Häromdagen gav mig någon ett exemplar av min årsbok från gymnasiet. Det verkar som om folk skickar sina gamla böcker till mig när de är trötta på dem. Jag tillbringade en timme med att bläddra igenom den och titta på bilder av mina vänner för 73 år sedan, min gymnasieklass som utexaminerades 1928.

De flesta i denna årsbok har nu levt färdigt sina liv och gått vidare till den andra sidan. Somliga tycks ha levt nästan utan något syfte i livet. Andra utträttade stora saker.

Jag tittade på ansiktena på pojkarna som var mina vänner och skolkamrater. En gång i tiden var de unga och skärpta och energiska. De som är kvar har nu rynkiga ansikten och går långsamt. Deras liv är fortfarande

meningsfulla, men de är inte lika vitala som de en gång var. Jag tittade i den gamla årsboken på de flickors ansikten som jag kände. Många av dem har gått bort, och resten lever tillbakadragna liv. Men de är fortfarande vackra och fascinerande.

Mina tankar går tillbaka till dessa unga män och kvinnor i min ungdom, tillbaka till den ålder ni har i dag. På det hela taget var vi en glad grupp. Vi njöt av livet. Jag tycker att vi var ambitiösa. Den mörka och hemska depressionstiden, som svepte över jorden, skulle inte komma ännu på ett år. 1928 var en tid då vi hade stora förhoppningar och härliga drömmar.

Under våra stillsammare stunder hängav vi oss alla åt drömmar. Pojkarna drömde om obestigna berg och obeprövade arbetskarriärer. Flickorna drömde om att bli den slags kvinna de flesta såg i sina mödrar.

När jag tänkte på detta, kom jag fram till vad jag skulle kalla mitt tal i kväll: "Hur kan jag bli den kvinna som jag drömmer om att bli?"

För några månader sedan talade jag till er och till de unga männen i kyrkan. Jag föreslog sex råd som ni borde eftersträva. Tror ni att vi kan räkna upp dem tillsammans? Låt oss försöka: Var tacksamma, var skärpta, var rena, var trogna, var ödmjuka, var bedjande.

Jag hyser inga som helst tvivel om att dessa förhållningsregler kommer att föra med sig framgång och lycka och frid. Jag rekommenderar dem igen till er med löftet att om ni lever efter dem så kommer ni att kunna göra mycket gott i livet. Jag tror att ni blir framgångsrika i era bemödanden. När ni blir gamla är jag övertygad om att ni med tacksamhet kommer att se tillbaka på det sätt ni valde att leva.

När jag i kväll talar till er unga kvinnor, vill jag nämna några av dessa saker men kanske på ett litet annorlunda sätt. De är värda att upprepas och jag rekommenderar dem starkt till er igen.

I den årsbok jag talade om finns

det en bild på en ung kvinna. Hon var skärpt och sprudlande glad och vacker. Hon var charmfull. Livet för henne kunde sammanfattas med ett enda kort ord: nöje. Hon sällskapade med pojkar och dansade bort dagar och nätter, studerade lite men inte mycket, bara så pass att hon skulle kunna ta sin examen. Hon gifte sig med en pojke av sitt eget slag. Alkohol tog hennes liv i besittning. Hon kunde inte avstå från den. Hon blev slav under den. Hennes kropp bröts ner av dess ondskefulla grepp. Sorgligt nog, tynade hennes liv bort utan att hon hade åstadkommit något.

Det finns en bild av en annan flicka i samma årsbok. Hon var inte särskilt vacker men det fanns något sunt hos henne, en glimt i ögat och ett leende på läpparna. Hon visste varför hon gick i skolan. Hon var där för att förkovra sig. Hon drömde om den slags kvinna hon ville bli och formade sitt liv därefter.

Hon kunde också ha roligt men visste när det var dags att sätta stopp och börja tänka på annat.

Det fanns en pojke i skolan vid den tidpunkten. Han hade kommit dit från ett litet lantsamhälle. Han hade nästan inga pengar. Han tog med sig lunch hemifrån i en liten brun papperspåse. Det syntes nästan att han hade kommit från en bondgård. Han var varken särskilt snygg eller stilig. Han var en duktig elev. Han hade satt upp ett mål för sina studier. Det var ett högt mål och det verkade ibland nästan ouppnåeligt.

Dessa två blev förälskade. Man sade: "Vad ser han hos henne?" Eller: "Vad ser hon hos honom?" Båda två såg något underbart som ingen annan såg.

Efter universitetsexamen gifte de sig. De sparade och arbetade. Det var ont om pengar. Han fortsatte sina studier på universitetet. Hon fortsatte att arbeta en tid och sedan började barnen komma. Hon tog då hand om dem.

För några år sedan flög jag hem från östra USA. Det var sent på kvällen. Jag tog mig fram längs den

dunkla gången. Jag såg en kvinna som sov med huvudet på sin mans axel. Hon vaknade när jag närmade mig dem. Jag kände genast igen flickan som jag känt på gymnasiet för så länge sedan. Jag kände igen pojken som jag också känt. De började nu bli gamla. När vi pratades vid, berättade hon att deras barn var vuxna och att de var mor- och farföräldrar. Stolt berättade hon att de var på väg hem från östra USA där hennes man varit för att presentera en akademisk avhandling. Där hade han på ett stort konvent hedrats av sina jämlingar från hela nationen.

Jag fick veta att de varit aktiva i kyrkan, att de villigt verkat i alla ämbeten de kallats till. Enligt alla

mått var de framgångsrika. De hade nått de mål de hade satt upp för sig själva. De hade blivit hedrade och respekterade och hade gett ett enormt bidrag till samhället de levde i. Hon hade blivit den kvinna hon drömt om att bli. Hon hade överträffat sin dröm.

När jag gick tillbaka till min plats i flygplanet, tänkte jag på dessa två flickor som jag berättat om för er i kväll. Den enas liv kan beskrivas med ett ord på fyra bokstäver: N Ö J E. Hon hade levt sitt liv utan mål, utan stabilitet, utan att ge något till samhället, utan ambition. Hennes liv hade slutat i bedrävelse och i smärta och i en för tidig död.

Den andras liv hade varit svårt.

En ung kvinna under en stunds begrundan. Bakom henne syns vattenfallet på södra sidan av konferenscentret genom ett fönster.

Det hade bestått av att snåla och spara. Det hade bestått av hårt arbete för att hålla dem flytande. Det hade betytt enkel mat och enkla kläder och en mycket blygsam lägenhet under de år som hennes man arbetade på att få en start inom sitt yrke. Men ut ur denna som det tycktes sterila jordmån hade det vuxit fram en planta, ja, två plantor, sida vid sida, som blomstrade på ett vackert och underbart sätt.

Dessa vackra blomster vittnade om medmänskligt tjänande, om osjälvishet mot andra, om kärlek och respekt för och tro på sin livskamrat, om glädjen när de tillgodosåg andras behov under de olika aktiviteter de engagerade sig i.

När jag tänkte på mitt samtal med dessa två människor, beslutade jag mig för att själv göra lite bättre ifrån mig, att vara lite mer hängiven, att sätta lite högre mål, att älska min hustru lite innerligare, att hjälpa henne och värdesätta henne och ta hand om henne.

Och så, mina kära, kära unga vänner, känner jag att jag är så ivrig och så uppriktigt inför och så angelägen om att säga något till er i kväll som ska hjälpa er att bli den kvinna ni drömmer om att bli.

Till att börja med måste ni vara rena, för omoral fördärvar ert liv och efterlämnar ett ärr som ni aldrig helt kan bli av med. Ni måste ha ett mål. Vi är här för att uträtta något, för att välsigna samhället med våra talanger och vår lärdom. Visst kan ni ha roligt. Men ni måste inse livets allvar och att riskerna är stora. Ni kan dock klara av dem om ni utövar självkontroll och söker efter Herrens osvikliga styrka.

Låt mig först försäkra er om att om ni har begått ett fel, om ni har ägnat er åt omoraliskt beteende, är inte allt förlorat. Minnet av ett sådant felsteg kommer antagligen att dröja sig kvar, men handlingen kan bli förlåten, och ni kan höja er över det förgångna och leva ett liv som är helt acceptabelt inför Herren, när omvändelse har skett.

Han har lovat att förlåta era synder och inte komma ihåg dem mera (se L&F 58:42).

Han har ordnat ett system med hjälpsamma föräldrar och med kyrkans ledare som kan hjälpa er i era svårigheter. Ni kan lägga bakom er det onda ni varit engagerade i. Ni kan gå framåt med förnyat hopp och godtagbarhet till ett mycket bättre levnadssätt.

Men det finns ärr som kommer att sitta kvar. Det bästa sättet – det enda sättet för er – är att undvika all inblandning med det onda. President George Albert Smith brukade säga: "Stanna på Herrens sida av linjen" (*Sharing the Gospel with Others*, urval av Preston Nibley [1948], s 42). Ni har inom er mäktiga och mycket övertalande instinkter, som ibland yrkar på att ni ska ge efter och slå runt lite. Ni får inte göra det. Ni kan inte göra det. Ni är Guds döttrar med enorma möjligheter. Han förväntar sig stora saker av er, precis som andra gör. Ni kan inte ge vika en enda minut. Ni kan inte ge efter för en impuls. Ni måste ha en stark och fast disciplin. Fly från frestelsen, som Josef flydde från Potifars hustrus försök att snärja honom.

Det finns inget i hela världen som är så storslaget som dygden. Den strålar och mister aldrig sin glans. Den är dyrbar och vacker. Den är ovärderlig. Den kan inte köpas eller säljas. Den är följden av självkontroll.

Ni unga kvinnor använder mycket tid till att tänka på pojkar. Ni kan ha roligt tillsammans med dem, men gå aldrig över på fel sida av dygdens linje. En ung man som ber er eller uppmuntrar er eller kräver att ni ska hänge er åt något slags sexuellt uppförande är ovärdig ert sällskap. Upphör att umgås med honom innan både ert och hans liv fördärvas. Om ni kan styra er själva på detta sätt, kommer ni att vara tack samma så länge ni lever. De flesta av er kommer att gifta sig och ert äktenskap blir mycket lyckligare om ni har utövat självkontroll tidigare i livet. Ni kommer att vara värdiga att

besöka Herrens hus. Det finns ingen nöjaktig ersättning för denna underbara välsignelse. Herren har gett oss ett underbart påbud. Han har sagt: "Pryd alltid dina tankar med dygd" (L&F 121:45). Detta blir ett bud som vi bör hörsamma med flit och disciplin. Och det åtföljs av ett löfte om otroliga och underbara välsignelser. Till dem som lever i dygd har han sagt:

"Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud . . .

Den Helige Anden" – som vi har talat om i kväll – "skall vara din ständige ledsagare och din spira en oföränderlig rättfärdighetens och sanningens spira; ditt herradöme skall vara ett evigt herradöme, och det skall utan tvångsmedel strömma till dig från evighet till evighet" (L&F 121:45–46).

Kan det finnas något större eller vackrare löfte än detta?

Skaffa er ett syfte i livet. Välj det ni skulle vilja göra och utbilda er så att ni effektivt kan sträva efter det. För de flesta av er är det svårt att välja yrke. Ni hoppas att ni ska gifta er och att ni inte ska behöva bekymra er om det. Men i vår tid behöver en flicka en utbildning. Hon behöver möjligheten att kunna försörja sig om det skulle bli nödvändigt.

Studera de alternativ som finns. Be enträget till Herren om vägledning. Driv sedan igenom era planer med beslutsamhet.

Nu har kvinnorna samma möjligheter till yrkesval som männen har. Det finns absolut inget ni inte kan göra om ni föresätter er något. I drömmen om kvinnan ni vill bli kan ni infoga bilden av en kvinna som kompetent betjäna samhället och ger ett betydelsefullt bidrag till världen hon lever i.

Häromdagen var jag på sjukhuset i några timmar. Jag blev bekant med en mycket gladlynt och skicklig sjuksköterska. Hon är en sådan kvinna som ni unga kvinnor skulle kunna drömma om att bli. När hon var ung beslöt hon sig för att hon ville bli sjuksköterska. Hon skaffade sig den nödvändiga utbildningen för att

kunna gå så långt hon kunde inom sjuksköterskeyrket. Hon arbetade på att förbättra sin yrkeskunnighet och blev mycket skicklig. Hon beslutade att hon ville gå ut som missionär och gjorde det. Hon gifte sig. Hon har tre barn. Hon arbetar nu så lite eller så mycket hon vill. Det finns en sådan efterfrågan på människor med hennes yrkesskicklighet att hon kan arbeta nästan var hon vill. Hon tjänar i kyrkan. Hon har ett fint äktenskap. Hon har ett gott liv. Hon är den slags kvinna som ni kan drömma om att bli när ni ser in i framtiden.

För er finns det ingen gräns, mina kära unga vänner. Ni kan bli utomordentligt duktiga på alla sätt. Ni kan bli förstklassiga. Det finns ingen anledning för någon av er att vara underlägsen. Hys respekt för er själva. Tyck inte synd om er själva. Bry er inte om de ovänliga saker som andra kanske säger om er. Och speciellt ska ni inte bry er om det som någon pojke kanske säger för att förnedra er. Han är inte bättre än er. Faktum är att han har redan förringat sig själv genom sitt handlande. Utveckla och förbättra de talanger Herren har gett er. Gå framåt i livet med en glimt i ögat och ett leende på läpparna, men också med ett starkt och stort syfte i hjärtat. Älska livet och uppmärksamma de tillfällen som ges och var alltid lojal mot kyrkan.

Glöm aldrig att ni kom till jorden som ett av den gudomlige Faderns barn, med något gudomligt i er personlighet. Herren sände er inte hit för att misslyckas. Han gav er inte livet för att slösa bort det. Han gav er jordelivets gåva så att ni skulle få erfarenhet, en positiv, underbar och ändamålsenlig erfarenhet som leder er till det eviga livet. Han har gett er denna härliga kyrka, hans kyrka, för att vägleda er, för att ge er tillfälle till tillväxt och erfarenhet, för att undervisa er och leda er och uppmuntra er, för att välsigna er med ett evigt äktenskap, för att besegla ett förbund mellan er och honom som gör er till hans utvalda döttrar, döttrar han kan se på med kärlek och en önskan att hjälpa. Må Gud välsigna

er storligen och rikligen, mina kära unga vänner, hans underbara döttrar.

Naturligtvis kommer det att finnas problem på vägen. Det finns svårigheter som måste övervinnas. Men de varar inte för alltid. Han överger er inte.

*När i livets stormar hårt du provas
här,
och du modlös tror, att allt förlorat är.
Räkna då Guds gåvor, nämn dem
en och en,
se, vad Gud dig givit och dig giver än.
Trötts du i striden, står du ned-
stämd kvar?
Tappa inte modet, Herren all
makt har.
Räkna då Guds gåvor, änglar vet
din nöd,
och de skall dig alltid giva kraft
och stöd.
("Räkna Guds gåvor", Psalmer,
nr 167)*

Se till det positiva. Ni ska veta att Herren vakar över er, att han hör era böner och besvarar dem, att han älskar er och kommer att visa er sin kärlek.. Låt den Helige Anden vägleda er i allt ni gör när ni strävar efter att bli den slags kvinna som ni drömmer om att bli. Ni kan bli det. Ni kommer att ha vänner och nära och kära som hjälper er. Och Gud kommer att välsigna er när ni beslutsamt följer den väg ni valt. Detta, flickor, är mitt löfte och min ödmjuka bön för er, i Herrens Jesu Kristi namn, amen. □

De talade till oss

Rapport från 171:a årliga generalkonferensen 31 mars till 1 april 2001, för barnen i kyrkan

President Gordon B Hinckley: Låt oss vara goda människor. Låt oss vara vänskapliga människor. Låt oss vara goda grannar. Låt oss vara sådana som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga borde vara.

President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet: En vän bryr sig mer om att hjälpa människor än att få räkna besöken. En vän är intresserad. En vän hyser kärlek. En vän lyssnar. Och en vän anstränger sig att hjälpa.

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: Vår första födelse äger rum när vi föds hit till jorden. Vår andra födelse börjar när vi döps i vatten av någon som bär Guds prästadöme och fullbordas när vi konfirmeras, och "sedan kommer [våra] synders förlåtelse genom eld och genom den Helige Anden" (2 Ne 31:17).

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum: Alla gör vi misstag. Ibland

skadar vi oss själva och ibland orsakar vi andra allvarliga skador som vi inte på egen hand kan reparera. Vi har sönder sådant som vi inte själva kan laga. . . . Det är då som försoringens helande kraft hjälper oss.

Herren sade: "Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, på det att de som omvända sig icke måtte lida" (L&F 19:16).

Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum: Ju mer vi vet om Jesus, desto mer älskar vi honom. Ju mer vi vet om Jesus, desto mer litar vi på honom. Ju mer vi vet om Jesus, desto mer vill vi bli lika honom och vara med honom.

Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum: I dag ger jag er ett löfte. Det är ett enkelt sådant, men det är sant. Om ni lyssnar till den levande profeten och apostlarna och hörsammar våra råd, kommer ni inte att gå vilse.

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kvorum: Fasta tillsammans

med intensiv bön är en mäktig sak. Den kan fylla våra sinnen med uppenbarelser från Anden. Den kan ge oss styrka att stå emot då vi frestas.

Äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum: Det finns väl inget kraftfullare missionärsbudskap vi kan sända ut till världen än det exempel som kärleksfulla och glada sista dagars heliga utgör.

Äldste John H Groberg i de sjuttios kvorum: När vi är ödmjuka, och har oskyldiga händer, rent hjärta och sinne, är inget rättfärdigt omöjligt. Ett forntida orientaliskt ordspråk lyder: "Om en människa lever ett rent liv, kan inget skada honom."

Äldste L Lionel Kendrick i de sjuttios kvorum: Att vara vördnadsfull är inte att bara vara stillsam. Det innebär också att vara medveten om vad som äger rum. Det innebär en gudomligt inspirerad önskan att lära sig och att vara mottaglig för Andens maningar. Det innebär att sträva efter att söka ytterligare ljus och kunskap.

Sydney S Reynolds, första rådgivare i Primärs generalpresidentskap: Gud delade på Röda havet och han gav oss Mormons bok. Han kan bota oss från våra synder och han kan välsigna oss, hans barn, och gör det, i vårt dagliga liv. Jag vet att han lever och älskar oss och att han i dag är en Gud som gör under. □

Biorganisationernas generalpresidentskap

Lärdomar för vår tid, 2001

SÖNDAGSSKOLAN

Äldste Neil L. Andersen
Förste rådgivare

Äldste Marlin K. Jensen
President

Äldste John H. Groberg
Andre rådgivare

UNGA MÄN

Äldste F. Melvin Hammond
Förste rådgivare

Äldste Robert K. Dellenbach
President

Äldste John M. Madsen
Andre rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Syster Virginia U. Jensen
Första rådgivare

Syster Mary Ellen W. Smoot
President

Syster Sheri L. Dew
Andre rådgivare

UNGA KVINNOR

Syster Carol B. Thomas
Första rådgivare

Syster Margaret D. Nadauld
President

Syster Sharon G. Larsen
Andre rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Syster Sydney S. Reynolds
Första rådgivare

Syster Coleen K. Menlove
President

Syster Gayle M. Clegg
Andre rådgivare

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens möten den fjärde söndagen ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Varje år fastställer första presidentskapet tio ämnen och det angivna källmaterialet för året. Ytterligare två ämnen ska väljas ut av stavs- eller distriktpresidentskapen.

Diskussionerna på fjärde söndagens möten bör grundas på en eller kanske två av de angivna hänvisningar i källmaterialet som bäst tillgodoser kvorumets eller Hjälpföreningens behov och omständigheter. Lärarna behöver inte använda sig av allt källmaterial. Ledare och lärare uppmuntras att hålla dessa möten i diskussionsform och inte som föreläsningar eller presentationer. De bör fundera ut olika sätt att stimulera medlemmarna i kvorumet och Hjälpföreningen att tillämpa principerna som tas upp i diskussionen. Förslag om hur diskussionerna bör förberedas och ledas i kvorumet och Hjälpföreningen finns i *Undervisning: Den högsta kallelsen* och *Handledning för undervisning*.

1. Skrifternas betydelse för vår egen familjs omvändelse

5 Mos 11:18–19, 21; 2 Tim 3:14–17; 2 Ne 25:21–23, 26; Mosiah 1:3–7.

Boyd K. Packer, "Undervisa barnen", *Liahona*, maj 2000, s 14–23.

Henry B. Eyring, "Kraften i att undervisa om läran", *Liahona*, jul 1999, s 85–88.

Dallin H. Oaks, "Ge näring åt anden", *Liahona*, aug 2001.

"Att undervisa om evangeliet i hemmet", lektion 32 i *Den sista dagars heliga kvinnan*, del A, s 250–255.

2. Skrifternas betydelse för våra förfäder

5 Mos 31:10–13; Joh 5:39; 1 Ne 3:1–4, 19–20; Mosiah 1:2–7.

James E. Faust, "Om frön och jord-måner", *Liahona*, jan 2000, s 54–57.

Lärdomar för vår tid, 2002

Förteckning över ämnen och angivet hjälpmaterial för "Lärdomar för vår tid" för år 2002 kommer att visas på många språk på kyrkans webbplats (www.lds.org) i juli 2001.

L Tom Perry, "Undervisa dem om Guds ord med all flit", *Liahona*, jul 1999, s 6–9.

"Heliga skrifter", lektion 10 i *Evangeliets principer*, s 38–41.

3. Följ bröderna

Matt 7:15–23; L&F 21:1–6; 43:1–7; 124:45–46.

M Russell Ballard, "Akta er för falska profeter och falska lärare", *Liahona*, jan 2000, s 73–76.

David B Haight, "Stöd profeterna", *Liahona*, jan 1999, s 41–43.

"Följ bröderna", lektion 13 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del B*, s 101–109.

4. Vår tillflykt undan stormen

Jes 41:10; Al 36:3, 27; L&F 58:2–4; 121:1–8; 122.

James E Faust, "Hoppet, själens ankare", *Liahona*, jan 2000, s 70–73.

Joseph B Wirthlin, "Att finna en trygg hamn", *Liahona*, jul 2000, s 71–74.

Robert D Hales, "'Ja, vi prisar dem saliga som håller ut'", *Liahona*, jul 1998, s 78–80.

"Prövningar, motgångar och plågor", *Den sista dagars heliga kvinnan, del B*, s 119–125.

5. Strävan efter den Helige Andens vägledning

Joh 14:16–17, 26; 2 Ne 32:2–5; Moro 10:5–7; L&F 8:2–3.

Boyd K Packer, "Tungor som av eld fördelade sig", *Liahona*, jul 2000, s 7–10.

Jeffrey R Holland, "'Ge inte upp er frimodighet'", *Liahona*, jun 2000, s 34–42.

Richard G Scott, "Han lever", *Liahona*, jan 2000, s 105–108.

"Den Helige Andens gåva", lektion 30 i *Prästadömetts plikter och välsignelser, del A*, s 220–226.

6. Sanna lärjungar delar med sig av evangeliet

Matt 5:16; L&F 4; 18:14–16; 88:81.

Gordon B Hinckley, "Finn lammen, föd fåren", *Liahona*, jul 1999, s 118–124.

M Russell Ballard, "'Hur är det med oss?'", *Liahona*, jul 2000, s 37–40.

Henry B Eyring, "En varnande röst", *Liahona*, jan 1999, s 37–40.

"Missionärsarbete", kapitel 33 i *Evangeliets principer*, s 158–163.

7. Stärk ungdomarna

1 Tim 4:12; Al 37:35; 38:2; 41:10; Trettonde trosartikeln.

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, apr 2001, s 30–41.

Gordon B Hinckley, "Er största utmaning, mödrar", *Liahona*, jan 2001, s 113–116.

Gordon B Hinckley, "'Och stor frid skall dina barn då ha'", *Liahona*, jan 2001, s 61–68.

"Vägledning för de unga" broschyr (artikel nr 34285 180)

"Moralisk renhet", lektion 34 i *Prästadömetts plikter och välsignelser, del A*, s 247–252; "Rena tankar", lektion 9 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del B*, s 69–74.

8. Bli ren inför Herren

Jes 1:18; Mos 4:10–12; L&F 19:16–20; 58:42–43.

Thomas S Monson, "Vår eviga färd", *Liahona*, jul 2000, s 56–59.

Henry B Eyring, "Skjut inte upp", *Liahona*, jan 2000, s 38–41.

Boyd K Packer, "Tvagna rena", *Liahona*, jul 1997, s 8–10.

"Omvändelse", lektion 19 i *Evangeliets principer*, s 90–94.

9. Kvinnlighetens helighet

Ord 31:10–31; Ef 5:25–28, 31; MB Jak 2:28–35.

James E Faust, "Vad det innebär att vara en Guds dotter", *Liahona*, jan 2000, s 120–124.

Richard G Scott, "Den heliga kvinnligheten", *Liahona*, jul 2000, s 43–45.

Russell M Nelson, "Vår heliga plikt att hedra kvinnan", *Liahona*, jul 1999, s 45–48.

"Den sista dagars heliga kvinnan", lektion 14 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del A*, s 103–110.

10. Tacksamhet

Ps 100; Luk 17:11–19; Mosiah 2:19–22; L&F 78:19.

Gordon B Hinckley, "Vi tackar Herren för hans välsignelser", *Liahona*, jul 1999, s 104–105.

Thomas S Monson, "En tacksam inställning", *Liahona*, maj 2000, s 2–9.

"Utveckla tacksamhet", lektion 35 i *Den sista dagars heliga kvinnan, del B*, s 295–303. □

Resursguide

För att användas under 2001 till
lektionsboken *Aronska prästadömet*
2, lektionerna 26–50

Följande hjälpmaterial kan användas som komplement till lektionerna i *Aronska prästadömet* 2. Hjälpmaterialet ska inte ersätta lektionerna i lektionsboken utan har getts för att uppdatera och berika lektionerna. (LS = *Lilla stjärnan*.)

Lektion 26: Värdiga tankar

Gordon B Hinckley, "Den levande profetens ord", *Liahona*, aug 1999, s 14–15.

Boyd K Packer, "Uppenbarelsens anda", *Liahona*, jan 2000, s 26–29.

Richard G Scott, "Allvarliga frågor, allvarliga svar", *Nordstjärnan*, sep 1997, s 28–32.

Observera: Bildbandet *Värdig musik, värdiga tankar* som nämns i den här lektionen finns inte längre att tillgå.

Lektion 27: Herrens hälsolag

Boyd K Packer, "Personlig uppenbarelse: Gåvan, provet och löftet", *Nordstjärnan*, jun 1997, s 8–14.

L Tom Perry, "Springa och icke bli trötta", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 35–37.

Zoltán Soltra, "Vilket är tyngst?", *Liahona*, apr 1999, s 29.

Lektion 28: Sabbaten

Earl C Tingey, "Tänk på sabbatsdagen", *Liahona*, feb 1999, s 48.

H David Burton, "Möjligheternas tid", *Liahona*, jan 1999, s 9–12.

D Kelly Ogden, "Tänk på sabbatsdagen", *Nordstjärnan*, maj 1998, s 16–23.

"Vi dig hälsa, sabbatsmorgon", *Psalmer*, nr 183.

Lektion 29: Livets mening

Joseph B Wirthlin, "Förberedelsetiden", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 13–16.

Keith B McMullin, "Välkomna hem", *Liahona*, jul 1999, s 93–95.

Duane B Gerrard, "Frälsningsplanen: En flygplanering för livet", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 79–80.
"Ta vara på var timma", *Psalmer*, nr 156.

Lektion 30: Kristi rena kärlek

James E Faust, "Ett kärleksmönster", *Liahona*, dec 1999, s 2–5.

Stephen A West, "'Av det ringa'", *Liahona*, jul 1999, s 32–34.

"Iklädda kärlek", *Liahona*, nov 1999, s 25.

"Älska varandra", *Psalmer*, nr 198.

Lektion 31: Förlåtelse

Aurora Rojas de Álvarez, "Förenade genom förlåtelse", *Liahona*, okt 1999, s 44–46.

Patricia H Morrell, "Kan du förlåta mig?", *Nordstjärnan*, sep 1998, s 7.

Roderick J Linton, "Ett förlåtande sinnelag", *Nordstjärnan*, jun 1998, s 28–33.

Lektion 32: Utveckla Andens gåvor

Besökslärares budskap, *Nordstjärnan* 1997 (utom januari- och julinumret).

Lektion 33: Söken efter kunskap

Gordon B Hinckley, "Inspirerande tankar", *Liahona*, jun 1999, s 2–7.

Gordon B Hinckley, "Ett samtal med ensamstående vuxna", *Nordstjärnan*, nov 1997, s 16–24.

Darrin Lythgoe, "Belöningarna av att lära sig", *Liahona*, nov 1999, s 48.

Lektion 34: Exemples makt

Henry B Eyring, "En varnande röst", *Liahona*, jan 1999, s 37–40.

Richard M Romney, "Högre höjder", *Liahona*, okt 1999, s 10–17.

Lisa M Grover, "På egna ben", *Nordstjärnan*, mar 1998, s 34–39.

Lektion 35: Att lyda, ära och understödja lagen

M Russell Ballard, "Stå för sanning och rätt", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 39–41.

L Tom Perry, "Ungdom av ädel härkomst", *Liahona*, jan 1999, s 86–89.

Mauro Properzi, "Är jag redo?", *Nordstjärnan*, aug 1997, s 32–33.

Lektion 36: Var tacksam för allt

James E Faust, "Ett tacksamt hjärta", *Nordstjärnan*, nov 1998, LS s 5.

Gordon T Watts, "Tacksamhet", *Liahona*, jan 1999, s 99–100.

"Med ett tacksamt hjärta", *Liahona*, aug 1999, s 25.

"För det vackra på vår jord", *Psalmer*, nr 32.

Lektion 37: Förstå kvinnans uppgift

Gordon B Hinckley, "Den levande profetens ord", *Nordstjärnan*, mar 1997, s 16–17.

Jeffrey R Holland, "Därför att hon är mor", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 34–36.

Virginia U Jensen, "Att berika hemmet, familjen och sig själv", *Liahona*, jan 2000, s 114–117.

"Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24.

Lektion 38: Att leva rättfärdigt i en orättfärdig värld

M Russell Ballard, "Akta er för falska profeter och falska lärare", *Liahona*, jan 2000, s 73–76.

"Hur kan jag motverka negativa inflytanden i livet?" *Nordstjärnan*, nov 1998, s 38–41.

Jack H Goaslind, "Svar på kallelsen", *Nordstjärnan*, aug 1997, s 10–15.

Lektion 39: Moraliskt mod

Gordon B Hinckley, "Inspirerande tankar", *Nordstjärnan*, nov 1998, s 2–7.

James E Faust, "Ärlighet – en moralisk kompass", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 39–42.

Vaughn J Featherstone, "En länk håller fortfarande", *Liahona*, jan 2000, s 15–18.

Lektion 40: Att undvika och övervinna frestelser

Gordon B Hinckley, "Hjordens herdar", *Liahona*, jul 1999, s 60–67.

Boyd K Packer, "Uppenbarelsens anda", *Liahona*, jan 2000, s 26–29.

Richard G Scott, "Allvarliga frågor, allvarliga svar", *Nordstjärnan*, sep 1997, s 28–32.

Lektion 41: Sakramentet: Till åminnelse av honom

Dallin H Oaks, "Aronska prästadömet och sakramentet", *Liahona*, jan 1999, s 43–46.

"Hur vet jag att jag tar sakramentet värdigt?" *Liahona*, apr 1999, s 22–24.

"Att alltid minnas honom", *Liahona*, maj 1999, s 39.

"Oändlig är kärleken", *Psalmer*, nr 125.

Lektion 42: Följ bröderna

Boyd K Packer, "Biskopen och hans rådgivare", *Liahona*, jul 1999, s 71–74.

Henry B Eyring, "Finna trygghet i råd", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 23–25.

Virginia U Jensen, "Kom, lyssna till profetens röst!", *Liahona*, jan 1999, s 13–15.

"Kom, lyssna till profetens röst", *Psalmer*, nr 9.

Lektion 43: Andlig förberedelse för en mission

Dallin H Oaks, "Undervisa om evangeliet", *Liahona*, jan 2000, s 94–98.

F Onyebueze Nmeribe, "De bestämde sig i förväg", *Liahona*, sep 1999, s 10–13.

Brian Lewis, "Primärs syfte", *Liahona*, feb 1999, s 46–47.

"Vi har valt att tjäna", *Psalmer*, nr 172.

Lektion 44: Förbered dig nu för tempeläktenskap

Gordon B Hinckley, "Lev så att du är värdig den flicka du en gång ska gifta dig med", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 50–52.

Richard G Scott, "Ta emot templets välsignelser", *Liahona*, jul 1999, s 29–31.

"Evigt äktenskap", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 25.

Lektion 45: Effektiv hemundervisning

Thomas S Monson, "Hemundervisning – ett gudomligt tjänande", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 47–50.

Russell M Nelson, "Herdar, lamm och hemlärare", *Liahona*, apr 1999, s 42–48.

Kellene Ricks Adams, "Att bli en bättre hemlärare eller besökslärrinna", *Nordstjärnan*, sep 1998, s 34–45.

Lektion 46: Undvik massmediernas nedbrytande påverkan

M Russell Ballard, "Likt en outsläckt låga", *Liahona*, jul 1999, s 101–104.

Harold Oaks, "Se upp för våldet", *Nordstjärnan*, maj 1998, s 24.

Lisa M Grover, "Finjustering", *Nordstjärnan*, maj 1997, s 32–33.

Lektion 47: Ett rent och vårdat språk

Gordon B Hinckley, "Lev så att du är värdig den flicka du en gång ska gifta dig med", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 50–52.

Robert S Wood, "Änglars tunga", *Liahona*, jan 2000, s 101–102.

"Hur kan jag hindra svordomar från att komma i mina tankar?" *Nordstjärnan*, feb 1997, s 25–27.

Lektion 48: Håll fast vid rättfärdiga normer

James E Faust, "Framtidens pionjärer – var inte rädd, tro bara", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 44–47.

M Russell Ballard, "Stå för sanning och rätt", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 39–41.

James M Paramore, "Hjärtat och ett villigt sinne", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 42–43.

"Skall väl Sions ungdom vackla", *Psalmer*, nr 176.

Lektion 49: Ärlighet och redbarhet

Sheldon F Child, "Vi står vid vårt ord", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 28–30.

Robert J Matthews, "Du skall inte bära falskt vittnesbörd", *Nordstjärnan*, nov 1998, s 14–21.

Richard D Draper, "Du skall inte stjåla", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 26–31.

"O säg, vad är sanning", *Psalmer*, nr 184.

Lektion 50: Att värdera och uppmuntra personer med handikapp

Elizabeth Quackenbush, "Jag var hennes svar", *Liahona*, jun 1999, s 36–37.

Bart L Andersen, "Oväntat dop", *Nordstjärnan*, okt 1997, s 6–7.

Lorjelyn Celis, "Det jag lärde av en blind man", *Nordstjärnan*, okt 1997, s 38–39. □

Resursguide

För att användas under 2001 till lektionsboken *Unga kvinnor 2*, lektionerna 25–49

Följande hjälpmaterial kan användas som komplement till lektionerna i *Unga kvinnor 2*. Hjälp materialet ska inte ersätta lektionerna i lektionsboken utan har getts för att uppdatera och berika lektionerna. (LS = *Lilla stjärnan*.)

Lektion 25: Offerlagen

James E Faust, "Att öppna himmels fönster", *Liahona*, jan 1999, s 67–70.

Robert L Backman, "Varje steg ett steg i tro", *Nordstjärnan*, feb 1997, s 14–21.

Marvin K Gardner, "En från var stad och två från var släkt", *Liahona*, apr 1999, s 36–41.

"Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178.

Lektion 26: Sakramentet

Henry B Eyring, "På det vi må vara ett", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 68–70.

"Hur vet jag att jag tar sakramentet värdigt?", *Liahona*, apr 1999, s 22–24.

Melissa Ransom, "Förundrad", *Liahona*, apr 1999, s 8–9.

Lektion 27: Stärk vittnesbördet genom lydnad

James E Faust, "Lärjungeskapets pris", *Liahona*, apr 1999, s 2–6.

Kenneth Johnson, "Han skall förstå min lära", *Liahona*, jun 1999, s 11–15.

"Glädjen av att följa Herren", *Liahona*, okt 1999, s 44–48.

"Jag på Kristus tror", *Psalmer*, nr 81.

Lektion 28: Den fria viljan

Richard G Scott, "Rättfärdighetens kraft", *Liahona*, jan 1999, s 79–81.

Joseph B Wirthlin, "Det är ditt val", *Nordstjärnan*, nov 1998, s 46–48.

Sharon G Larsen, "Handlingsfrihet – en välsignelse och en börda", *Liahona*, jan 2000, s 12–14.

"Gör rätt val", *Psalmer*, nr 162.

Lektion 29: Upphöjelse

James E Faust, "Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 16–18.

Richard G Scott, "Jesus Kristus, vår Förlossare", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 57–59.

Richard J Maynes, "Din tonårstids celestia samband", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 31–32.

"O min Fader", *Psalmer*, nr 190.

Lektion 30: Starkare vittnesbörd genom tjänande

Robert J Whetten, "Sanna efterföljare", *Liahona*, jul 1999, s 34–36.

H David Burton, "Gå du och gör som han", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 75–77.

Jeanie McAllister, "Kärleken förgår aldrig", *Liahona*, feb 1999, s 26–31.

Lektion 31: Landets lagar

M Russell Ballard, "Stå för sanning och rätt", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 39–41.

L Tom Perry, "Ungdom av ädel härkomst", *Liahona*, jan 1999, s 86–89.

Mauro Properzi, "Är jag redo?" *Nordstjärnan*, aug 1997, s 32–33.

Lektion 32: Livets helgd

Russell M Nelson, "Vi är Guds barn", *Liahona*, jan 1999, s 101–104.

Arthur R Bassett, "Du skall inte dräpa", *Nordstjärnan*, sep 1998, s 18–23.

Patricia P Pinegar, "Att bry sig om barnens själar", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 12–13.

"Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.

Lektion 33: Den heliga fortplantningskraften

"Vad profeter lär om kyskhets och trohet", *Liahona*, okt 1999, s 26–29.

Jeffrey R Holland, "Personlig renhet", *Liahona*, jan 1999, s 89–92.

Richard G Scott, "Allvarliga frågor, allvarliga svar", *Nordstjärnan*, sep 1997, s 28–32.

Lektion 34: Håll fast vid Herrens normer

Gordon B Hinckley, "Inspirerande tankar", *Nordstjärnan*, nov 1998, s 2–7.

L Aldin Porter, "Men vi aktade dem ej", *Liahona*, apr 1999, s 30–34.

Shannon D Jensen, "Stå som vittne", *Liahona*, aug 1999, s 8–9.

Lektion 35: Kloka val

Richard G Scott, "Rättfärdighetens kraft", *Liahona*, jan 1999, s 79–81.

Joseph B Wirthlin, "Förberedelseiden", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 13–16.

Neil L Andersen, "Profeter och andliga mullvadssyrsor", *Liahona*, jan 2000, s 18–20.

Lektion 36: Ärlighet

James E Faust, "Ärlighet – en moralisk kompass", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 39–42.

Sheldon F Child, "Vi står vid vårt ord", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 28–30.

Robert J Matthews, "Du skall inte bära falskt vittnesbörd", *Nordstjärnan*, nov 1998, s 14–21.

Lektion 37: Moralisk renhet genom rättfärdigt leverne

Jeffrey R Holland, "Personlig renhet", *Liahona*, jan 1999, s 89–92.

Vanessa Moodie, "Kyskhetens välsignelse", *Liahona*, maj 1999, s 26–27.

Terrance D Olson, "Sanningar om moralisk renhet", *Liahona*, okt 1999, s 30–39.

Lektion 38: Fysisk hälsa

Russell M Nelson, "Vi är Guds barn", *Liahona*, jan 1999, s 101–104.

L Tom Perry, "'Springa och icke bli trötta'", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 35–37.

Zoltán Soltra, "Vilket är tyngst?", *Liahona*, apr 1999, s 29.

Lektion 39: Förebygg sjukdomar

Lauradene Lindsey, "Oberoende", *Nordstjärnan*, okt 1997, s 22–24.

Lektion 40: Självbehärskning

Boyd K Packer, "Uppenbarelsens anda", *Liahona*, jan 2000, s 26–29.

Richard J Maynes, "Din tonårstids celestiala samband", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 31–32.

"Sträva efter självkontroll", *Liahona*, jun 1999, s 25.

"Är du ödmjuk i din svaghet", *Psalmer*, nr 76.

Lektion 41: Optimism

James E Faust, "Hoppet, själens ankare", *Liahona*, jan 2000, s 70–73.

Joe J Christensen, "Orsak att le", *Nordstjärnan*, sep 1998, s 28–31.

Shane R Barker, "Har du en dålig dag?", *Liahona*, okt 1999, s 43.

"Du kan sprida himmelskt ljus", *Psalmer*, nr 158.

Lektion 42: Tacksamhet och uppskattning

Thomas S Monson, "Glöm inte att tacka", *Liahona*, jan 1999, s 20–23.

James E Faust, "Ett tacksamt hjärta", *Nordstjärnan*, nov 1998, LS s 5.

"Med ett tacksamt hjärta", *Liahona*, aug 1999, s 25.

"För det vackra på vår jord", *Psalmer*, nr 32.

Lektion 43: Använd fritiden klokt

Gordon B Hinckley, "Skyldigheterna i livet", *Liahona*, maj 1999, s 2–7.

Joseph B Wirthlin, "Förberedelsestiden", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 13–16.

"Är det fel att titta på såpopera på TV?", *Nordstjärnan*, feb 1996, s 25–27.

Lektion 44: Utveckla talanger

Marissa D Thompson och Janna Nielsen, "Att upptäcka och utveckla sina talanger", *Liahona*, maj 1999, s 40–41.

Anne Billings, "Springa – utan att bli trött", *Liahona*, sep 1999, s 20–23.

Marcelino Fernández Rebellos Suárez, "En bön till honom", *Nordstjärnan*, mar 1998, s 28–29.

Lektion 45: Delta i estetisk verksamhet

Jeanne P Lawler, "Nästan som tabernakelkören", *Nordstjärnan*, dec 1998, s 36–37.

Beth Dayley, "Med blicken endast på Guds ära", *Nordstjärnan*, aug 1997, s 48.

Tamara Leatham Bailey och Christie Giles, "Musikens kraft", *Nordstjärnan*, mar 1996, s 40–41.

Lektion 46: Ekonomiskt ansvar

Ronald E Poelman, "Tiondet: en förmån", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 81–82.

"Att leva efter tiondelagen", *Nordstjärnan*, dec 1998, s 25.

Theodor G Baalman, "Pröva Herrens löfte", *Nordstjärnan*, dec 1998, s 26–27.

Lektion 47: En upplyftande miljö

Jack H Goasland, "Svar på kallelsen", *Nordstjärnan*, aug 1997, s 10–15.

Anyá Bateman, "'Jättebra . . . utom den där delen'", *Liahona*, jun 1999, s 22–24.

"Hur kan jag göra mitt hem lyckligare och andligare?", *Nordstjärnan*, aug 1998, s 26–29.

Lektion 48: Kommunikation och ledarskap

Brad Wilcox, "Att hjälpa ungdomar känna att de hör till gruppen", *Liahona*, jun 1999, s 42–47.

Marissa D Thompson, "Var en vän", *Liahona*, mar 1999, s 48.

Janet Thomas, "Roligt med ett syfte", *Liahona*, feb 1999, s 18–22.

Lektion 49: Uppskatta och uppmuntra personer med handikapp

Joe J Christensen, "Frälsaren räknar med dig", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 37–39.

Linda A Peterson, "En hjälte av mitt slag", *Liahona*, dec 1999, s 34–35.

Elizabeth Quackenbush, "Jag var hennes svar", *Liahona*, jun 1999, s 36–37. □

Nya generalauktoriteter

Äldste L Whitney Clayton

i de sjuttios kvorum

När äldste L Whitney Clayton, ny medlem i de sjuttios första kvorum, studerade vid University of Utah och funderade på om han skulle utföra en heltidsmission, var en viktig faktor i hans beslut att gå ut som missionär det goda exempel som återvända missionärer på universitetet visade. "Det var inte så mycket det de sade, även om flera sade sådant som var till hjälp", erinrar han sig. "Det var hur de uppträdde, hur de handlade. Det fanns något hos dem som skilde sig från alla de andra unga männen som jag kände. Och det var tydligt att anledningen till det var en mission."

Han kallades till Anderna-missionen i Peru år 1970, och hans upplevelser där bidrog till att skapa en stark grund för andra uppgifter i

kyrkan. En händelse som stärkte hans vittnesbörd ägde rum då äldste Boyd K Packer i de tolv apostlarnas kvorum besökte missionen. "När äldste Packer bar sitt vittnesbörd på ett missionärsmöte i Lima", säger äldste Clayton, "visste jag att *han* visste att evangeliet är sant".

Äldste Clayton föddes i Salt Lake City den 24 februari 1950 som son till L Whitney Clayton jr och Elizabeth T Clayton. Han växte upp i Whittier i Kalifornien, tog kandidatexamen i ekonomi vid University of Utah och tog en examen i juridik vid University of the Pacific i Kalifornien. Sedan han arbetat för flera juristfirmor öppnade han och en samarbetspartner sin egen firma i Newport Beach.

Han gifte sig med Kathy Ann Kipp den 3 augusti 1973 i templet i Salt Lake City, och de har sju barn.

Äldste Clayton har varit president för en stavsmision, högrästerternas gruppleddare, grenspresident, biskop, högrådsmedlem, rådgivare till en missionspresident, regionrepresentant och områdesauktoritetssjuttio.

Med tacksamhet för den möjlighet att tjäna som hans nya kallelse ger honom, säger äldste Clayton: "Mitt vittnesbörd är det centrala i mitt liv. Det är en enorm motivationskraft för att vilja göra det som är rätt, för att vilja tjäna, för att vilja vara till välsignelse för och hjälpa människor överallt, på alla sätt vi kan." □

Äldste Christoffel Golden jr

i de sjuttios kvorum

Jag har alltid haft djup kärlek till Frälsaren. Då jag växte upp läste jag Bibeln och höll mina böner nästan varje dag", säger äldste Christoffel Golden jr. "När jag var 20 år öppnade min mor dörren för missionärerna. Jag kommer aldrig att glömma det. Vi trodde alla på budskapet och döptes."

Äldste Golden föddes den 1 juni 1952 i Johannesburg i Sydafrika, som son till Christoffel och Maria Oosthuizen Golden. Som ung man var han i militärtjänst nio månader under 1971. Från 1977 till 1979 verkade han i Sydafrikamissionen Johannesburg. Hans studier vid University of South Africa gav honom examen i statskunskap 1986 och sedan examen vid en högre kurs i internationell statsvetenskap 1990.

Efter sin mission träffade han sin blivande hustru, Diane Norma Hulbert, som tagit examen som auktoriserad optometriker. Han blev färdig med högskolestudierna medan hon verkade som missionär i Johannesburg. De gifte sig den 12 december 1981 och har nu fyra barn i åldern 11 till 17 år.

"Vårt liv hade Herren i centrum redan från början", säger han. "Det är ingen tvekan om att vi med glädje bistår Herren, profeten och de tolv."

Äldste Golden har som framgångsrik affärsman arbetat inom bankväsendet och med läkemedel. Han gavs möjlighet till befördran och att flytta till Paris, men valde i stället att stanna kvar i Sydafrika. Senare startade han ett företag för marknadsföring av optikmaterial.

I juni 1996 började han arbeta som områdeschef för Kyrkans utbildningsverksamhet. "Många av ungdomarna här har inte sina föräldrar i kyrkan", säger äldste Golden, som talar både engelska och afrikaans. "Det är genom seminarier och institut som vi kan undervisa om ett evangelieinriktat sätt att leva."

Äldste Golden, som har varit president för Unga män, missionsledare i en församling, biskop och stavspre-
sident, verkade som områdesauktoritetssjuttio under sex år innan han kallades till de sjuttios första kvorum.

"Min kärlek till Jesus Kristus har jag haft sedan jag var barn", säger han. "Den här nya kallelsen är ännu en möjlighet för mig att få tjäna honom." □

Äldste Walter F. González

i de sjuttios kvorum

Mormons bok har varit medlet till min omvändelse. Jag älskar den verkliga", säger äldste Walter F. González.

Han föddes den 18 november 1952 och växte upp i Montevideo i Uruguay. Då han var 12 år höll han en dag på med att läsa engelska på en buss då två missionärer såg honom och frågade: "Talar du engelska?"

Genom den här första kontakten fick den unge Walter en Mormons bok. Sex år senare, då han började läsa den, säger han: "Jag visste att den var sann sedan jag bara läst några sidor i Första Nephi." Hans föräldrar Fermin och Victoria González hade lärt honom kristna värderingar som hjälpte honom förstå och ta emot det återställda evangeliet.

Han studerade juridik vid Universidad de la República i Uruguay, studerade ekonomi vid Universidad de la Fraternidad i Argentina, tog examen i affärsadministration vid Instituto CEMLAD, och kompletterade sedan med magisterexamen via distansundervisning vid Indiana University i Bloomington i Förenta staterna.

Ett år efter sitt dop träffade han sin hustru Zulma på en regional ungdomskonferens. De gifte sig den 28 februari 1975 i Montevideo och beseglades 1979 i templet i Washington D.C.. De har tre söner och en dotter.

"Jag älskar att undervisa. Jag älskar gemenskapen med eleverna. De håller mig ung", säger han. Äldste González har arbetat för Kyrkans utbildningsverksamhet sedan 1975. Hans yrkesbana som lärare och administratör har fört honom och hans familj till Ecuador och Colombia.

Äldste González säger att Herren efter hans dop har välsignat honom med många ansvar och tillfällen att tjäna. Hans första ämbete för 30 år sedan var som rådgivare till superintendenten för Gemensamma utbildningsföreningen. Han har tjänat i ett biskopsråd och som stavspre-
sident, som missionspresident i Ecuador, som regionrepresentant och som

chef för informationstjänsten i området. Han tjänade som områdesauktoritetssjuttio då han kallades till de sjuttios första kvorum.

"Jag tror på ett välbalanserat liv", säger äldste González. "Vi måste ta oss tid för att vara nära Herren och hustru och barn." Beträffande andra aktiviteter tillägger han med ett leende: "Det är också viktigt att ha tid för sport. Jag är speciellt förtjust i fotboll."

Äldste González undervisar ständigt medlemmarna om att "följa profeterna. De leder oss till Kristus. Den tryggaste garantin för vårt andliga välbefinnande är att följa profeten." □

Äldste Steven E. Snow

i de sjuttios kvorum

Steven E. Snow och hans hustru Phyllis Squire Snow förstod att de skulle få fullt upp att göra den här sommaren. Men de hade ingen aning om hur fullt.

Paret ska fira sin 30:e bröllopsdag i juni, men de hade inte planerat mycket för detta på grund av sina förberedelser för bröllopet i maj, juli och augusti för tre av sina fyra barn.

Sedan fick de *verkliga* fullt upp att göra då broder Snow på konferensen kallades att tjäna i de sjuttios första kvorum. "Kallelser kommer inte alltid lägligt", säger äldste

Medlemmar samlas utanför en av konferenscentrets ingångar på markplan.

Snow, ”men de är alltid en förmån. Jag ser fram emot att tjäna Herren på heltid. Att vakna varje morgon och veta att man gör det rätta är den mest underbara känsla.”

Äldste Snow föddes den 23 november 1949 som son till Greg E Snow och Vida Jean Goates Snow och har ägnat en stor del av sitt liv åt tjänande. Han har varit högrådsmedlem, biskop, stavspremier, president för Kalifornienmissionen San Fernando och områdesauktoritets-sjuttio i området Utah Syd. Som ung man verkade han som missionär i Tyskland, där han säger att han fick sitt starka vittnesbörd om evangeliet.

Genom sitt tjänande har äldste Snow fått djup kärlek till människor. ”Under det att vi förbereder oss för vår nya uppgift ser jag fram emot att få träffa nya människor, särskilt sådana som har en annorlunda bakgrund. Jag känner stor glädje och lycka genom mitt intresse för andra människor.”

Hans kärlek till andra människor utvecklades medan han växte upp i St: George i Utah. ”Mina farföräldrar ägde en möbelaffär”, säger han, ”och då kunderna kom in brukade jag se min farfar samtala med dem. Han tyckte så mycket om det att min farmor alltid behövde påminna honom om att han var där för att arbeta.”

Äldste och syster Snow gifte sig i templet i St George i Utah och deras barn växte upp i det närbelägna Washington i Utah. Han är huvuddelägare i juristfirman Snow Nuffer och har arbetat som länsadvokat för Washington County. Han tog kandidatexamen i redovisning vid Utah State University och en juristexamen vid Brigham Young-universitetet. □

Äldste Keith K Hilbig

i de sjuttios kvorum

Jag har stark tro på president J Reuben Clarks uttalande att man varken ansöker om eller tackar nej

till ett ämbete i kyrkan, och det har ingen betydelse var man tjänar, utan hur”, säger äldste Keith K Hilbig, som nyligen kallats till de sjuttios andra kvorum. ”Detta gäller varje tillfälle att tjäna i kyrkan.”

Äldste Hilbigs uppfattning om tjänande i kyrkan började utvecklas i barndomen. Han föddes den 13 mars 1942 i Milwaukee, Wisconsin, i Förenta staterna, som son till Karl och Mildred Hilbig. Det föredöme som hans föräldrar och andra medlemmar visade i fråga om att acceptera ämbetsuppgifter hade stor betydelse för hans andliga utveckling. Han säger att då han såg hur de tjänade, formades hans inställning till kyrkan och andliga ting.

Äldste Hilbig tjänade som heltdmissionsmissionär i Centrala Tysklandmissionen, fortsatte sedan studierna och tog kandidatexamen vid Princeton University och juristexamen vid Duke University. Efter att ha arbetat som rättegångsjurist i Los Angeles i Kalifornien, startade han en egen firma. I april 1998 blev han internationell juridisk rådgivare för kyrkan. Som sådan arbetade han för områdena Europa Väst och Centrala Europa.

Han gifte sig med Susan Rae Logie i templet i Salt Lake City den 1 juni 1967. De har sex barn och åtta barnbarn. Om sin hustrus inflytande

säger äldste Hilbig: "Hon har varit ett underbart exempel för mig i att studera och tillämpa evangeliet. Jag iakttar henne och lär mig."

Före sin kallelse till de sjuttios andra kvorum kallades äldste Hilbig som områdesauktoritet 1995 och som områdesauktoritetssjuttio 1997. Han har också verkat som lärare för kursen Evangeliets lära, Unga mäns president, äldsternas kvorumpresident, biskop, stavspresident och president för Schweizmissionen Zürich.

"Jag har ett vittnesbörd om Frälsarens gudomlighet och får en allt större vördnad för återställelsen och det verk som utförs genom Anden i vår tid", säger äldste Hilbig. "Det är underbart att se *tillbaka* på hur mycket som blivit utfört och se *framåt* och begrunda hur mycket som ännu kommer att ske. Det här är en underbar tid att leva och verka i." □

Äldste Robert F Orton

i de sjuttios kvorum

Jag kommer inte ihåg någon tid i livet då jag inte vetat att Gud lever", säger äldste Robert F Orton från Salt Lake City. Det vittnesbördet har stärkts under flera år av studier i skrifterna – en stor del av detta har han gjort nattetid då han inte kunnat sova. "Då jag vaknar,

studerar jag skrifterna i stället för att bara ligga där", säger han. Han tror att de här intensiva studierna kommer att bli en tillgång för honom i hans nya kallelse till de sjuttios andra kvorum.

Äldste Orton föddes den 24 augusti 1936 som son till H Frank och Gwen Riggs Orton och han växte upp i Panguitch i Utah. Hans föräldrar hade gift sig i templet, men en kort tid senare blev hans far mindre aktiv i kyrkan. Det var inte förrän Robert var 12 år som hans far bestämde sig för att bli fullt aktiv igen. "Det skedde efter många år av förhoppningar, böner och vädjanden", säger äldste Orton. "Han hade alltid varit en god far, men nu fanns det en fridfull och ljuv anda i vårt hem tack vare den andliga gemenskap som rådde mellan min far och resten av familjen."

En annan som haft ett stort inflytande på äldste Orton var hans mormor Mildred Riggs, som bodde hos familjen efter att hennes make dött. Hon var ett föredöme i fråga om rättfärdighet och självdisciplin, läste skrifterna trofast varje dag och valde att verka som missionär då hon var nästan sjuttio år. "När det blev dags för mig att fundera på att gå på mission, började jag tänka på min mormor och det slags person hon hade varit", erinrar sig äldste Orton. "Slutligen sade jag till mig själv: *Om mormor kunde göra det, kan du göra det, och du bör göra det.*" Äldste Orton verkade i Frankrikemissionen, en upplevelse som fördjupade hans kärlek till det återupprättade evangeliet.

Äldste Orton tog en kandidatexamen vid Brigham Young-universitetet och en juristexamen vid University of Utah. Han gifte sig med Joy Dahlberg den 13 juni 1963 i templet i Salt Lake City, och de har sex barn och nio barnbarn.

Äldste Orton har haft många ämbeten. Han har bland annat varit biskop, rådgivare i ett stavspresidentskap och missionspresident. □

Äldste Wayne S Peterson

i de sjuttios kvorum

En kornett ledde Wayne S Peterson till en av hans första andliga upplevelser. Han lärde sig att spela instrumentet som tonåring i Roy i Utah där han växte upp. Han var medlem i Ogden Utah Boys' Chorus and Trumpet Choir, en musikgrupp som inbjöds att framträda vid Kiwanis internationella konvent i Atlantic City i New Jersey. Som en del av färden österut fick pojarna också tillfälle att besöka den heliga lunden och kullen Cumorah nära Palmyra i New York.

"Det var en av de avgörande stunderna i mitt liv", erinrar sig äldste Peterson. "Anden som jag upplevde där, förvissningen om det som hade skett där, sjönk djupt in i mitt hjärta."

Detta personliga vittnesbörd har äldste Peterson bevarat under sitt tjänande i hela sitt liv. Han har varit missionär i Australien, biskop två gånger, högrådsmedlem två gånger, stavspresident, president för Kalifornienmissionen Oakland och regionrepresentant. Sedan 1995 har han tjänat som områdesauktoritetssjuttio för området Utah Nord och hade det ämbetet när han kallades som medlem i de sjuttios andra kvorum.

Äldste Peterson föddes i Roy den

6 oktober 1939. Hans föräldrar är Rulon och Naomi Skeen Peterson. Han och hans hustru sedan 39 år, Joan Jensen Peterson, har fostrat sex barn, och det har varit en rik och givande erfarenhet. Ett år efter det att han och syster Peterson gift sig i templet i Logan i Utah, föddes deras första barn, Linda, med ryggmärgsbräck. Den upplevelsen gav paret snabbt större mognad. Deras tro växte då de såg böner besvaras och små underverk ske i dotterns liv. Linda har utfört en mission, undervisat på en missionärsskola, tagit examen vid Brigham Young-universitetet, gift sig i templet och fått två barn.

Äldste Peterson tog kandidatexamen och magisterexamen i affärsadministration vid Utah State University, där han var elevkårens ordförande. Som yrke har han arbetat som egendomsförvaltare i Salt Lake City. □

Äldste R Conrad Schultz

i de sjuttios kворum

Äldste R Conrad Schultz har tyckt om att spela basket sedan han var ung. Därför var det en överraskning för alla – också honom själv – när han lämnade sitt högskolelag som senior. "Då förstod jag inte varför jag behövde sluta", säger han. "Men nu gör jag det."

Dagen efter att han hade lämnat skollaget inbjöds han av en vän att spela för hans församlingslag. Fastän han inte var medlem i kyrkan då, gick han med på det, och han hjälpte sitt lag att få komma till tävlingarna för hela kyrkan i Salt Lake City. De blev ett av de bästa lagen i turneringen, och efteråt fick laget vara med på en bankett där huvudtalaren var president Joseph Fielding Smith, president för de tolv apostlarnas kворum.

"När jag kom hem från tävlingarna ville jag få veta mer om kyrkan", säger äldste Schultz. "Därför lyssnade jag på missionärslektionerna." Medan han fastade och bad fick han ett starkt vittnesbörd om att Joseph Smith var en profet och att Mormons bok var Guds ord. Han döptes kort därefter, år 1956. Två år senare, i juni 1958, började han verka som missionär i missionen för staterna vid Mexikanska golfen.

Äldste Schultz föddes i North Bend i Oregon den 11 mars 1938 och är son till Ralph Conrad Schultz och Dorothy Bushong Schultz. Han har bott i sin hemstat större delen av sitt liv. Han tog kandidat- och juris doktorexamen vid University of Oregon och har arbetat som jurist hela sitt yrkesliv. Han gifte sig med Carolyn Lake i juni 1961 i templet i Salt Lake City, och de har fem barn och åtta barnbarn. Han och hans familj tycker om att campa, fiska och vara med på sportevenemang tillsammans. "Jag kan inte uttrycka i ord hur viktig familjesammanhållningen är", säger han. "Den har ofantlig betydelse i vårt liv."

Före sin kallelse till de sjuttios andra kворum tjänade äldste Schultz som biskop, stavsresident och president för Coloradomissionen södra Denver. "Missionärsarbete är det som ligger mitt hjärta närmast", säger han. "Det är så viktigt för mig med tanke på hur det varit till välsignelse för mig i mitt liv." □

Äldste Robert R Steuer

i de sjuttios kворum

Äldste Robert R Steuer kommer ihåg att medlemmarna var "så snälla och omtänksamma" då han blev medlem i kyrkan vid nio års ålder. På grund av de exempel som hans vänner visade som bodde i närheten, började han gå till Primärs möten och fick undervisning om evangeliet. Vid tidig ålder lärde han sig av egen erfarenhet vikten av att göra sig vän med och vara snäll mot andra.

Då Robert var 14 år lärde han sig på nytt genom exempel behovet av att ha "sann kärlek till och omtanke om en annan människa". Han kommer ihåg en hemlärlarkamrat, en man som var över 80 år och som var ett underbart exempel för honom. "Hans uppfattning om hemundervisning", säger äldste Steuer, "var att gå ut och måla ankans veranda och hus".

Robert föddes den 6 december 1943 i Milwaukee, Wisconsin, i Förenta staterna. Hans föräldrar var Hulda Hanel och Fritz Steuer och han bodde under tonåren i Salt Lake City i Utah och i Las Vegas i Nevada. Han studerade medicin vid University of Minnesota. Efter sin utbildning arbetade han som läkare och forskare och specialiserade sig slutligen som diagnostiker. Han grundade och blev ordförande för ett företag inom medicinsk diagnostik.

På grund av sina yrkeserfarenheter inom medicin säger äldste Steuer att "Anden ger inspiration inte bara i kyrkliga utan också i världsliga angelägenheter". Han säger att det har varit spännande att se Herrens hand i medicinsk forskning.

Äldste Steuer och hans hustru Margaret Black från Ogden i Utah gifte sig den 21 juni 1971 i templet i Logan i Utah. De bor i Pleasant View i Utah och har fem barn och fem barnbarn. Hans hustru och barn "har varit en sådan styrka för mig", säger han.

I kyrkan har han bland annat varit biskop, president för en stavsmisson och president för Brasilienmissionen norra São Paulo.

Äldste Steuer säger att livet lärt honom att det finns många stunder i vårt liv då "fridfull inspiration ges". Som ny medlem i de sjuttios andra kvorum uppmanar han medlemmarna att "ta vara på de fridfulla stunderna i hemmet till att reflektera över varje familjemedlems behov". □

en söndagsmorgon och sade: "Jag har blivit inspirerad att kalla dig att gå på mission. Vill du göra det?" Den unge Ross, som var överraskad men kände den Helige Andens bekräftelse, svarade: "Ja." När han berättade det för sin fästmo, den flicka som han sällskapat med under hela högskoletiden och förlovat sig med på examensdagen, grät hon men gick med på att stödja honom och uppskjuta bröllopet.

Det han åtog sig att göra den dagen blev en vändpunkt i hans liv. Han föddes den 31 december 1940 i Salt Lake City och hans föräldrar var Harley och Lucille Ramsey Workman. Efter sin mission i Sydstaterna gifte han sig med Katherine Evelyn Meyers, sin flickvän från högskolan, i templet i Logan i Utah. De har fyra barn och sju barnbarn. Han studerade kemi och juridik vid University of Utah och har arbetat över 28 år som patentjurist. Som ämbetsman i kyrkan har han arbetat med ungdomar under många

år och verkat i flera biskopsråd, som högrådsmedlem och som biskop. Han verkade som president för Hawaii-missionen Honolulu då han kallades till de sjuttios andra kvorum.

Äldste Workman säger om den ledarutbildning han fick då han tjänade i ett biskopsråd för en studentförsamling, att den "gav mig en vision om detta verk". Han ser sitt tjänande som biskop som en av de stora upplevelserna i sitt liv. Bland de framgångar han fick uppleva som missionspresident var den starka tro som missionärerna fick och upprättandet av kyrkan på Julön i Kiribati, där grenens medlemsantal vuxit till över 114.

"Jag vet att Gud talar till människan genom den Helige Andens vägledning", intygar äldste Workman. "Herren har bistått mig hela mitt liv. Jag har fått visshet om att Jesus Kristus lever och att han är min Frälsare. Jag är djupt tacksam för honom. Han är den levande Kristus." □

Äldste H Ross Workman

i de sjuttios kvorum

Då H Ross Workman var 19 år hade han förlovat sig för att gifta sig och planerade inte att utföra någon heltidsmission. Då gick hans stavspresident fram till honom

Konferensbesökare korsar North Temple Street mellan konferenscentret och tempelplatsen.

Panorama över State Street, av Al Rounds

Denna omfattande vy över gamla Salt Lake City är i själva verket ett historiskt panorama. Till höger syns gatukorsningen mellan South Temple Street och State Street som den såg ut i slutet av 1850-talet, med den första Eagle Gate (örnporten) som välver sig över State Street. Beehive House i gatuhörnet, som ursprungligen byggdes av president Brigham Young på 1850-talet, ser vi här som det såg ut på 1890-talet tillsammans med det närliggande Lion House. Salt Lake-templet, ett kvarter västerut, invigdes 1893.

Fotografier från generalkonferensen: Kyrkans ledare, tabernakelkören och församlingen står upp för att sjunga (bredvid); konferenscentret (ovan), tidigt på morgonen före en session, sett från den öppna platsen framför Salt Lake-templet.

RAPPORT FRÅN 171:a ÅRLIGA
GENERALKONFERENSEN
31 MARS – 1 APRIL 2001